

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

MICA TROFERTALJKA

Boris Golić

MICA TROFRTALJKA

2022.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„Tri najveće tragedije koje su u 20. stoljeću
zadesile čovječanstvo su Marx, Freud i Darwin.“*

- vojni biskup Juraj Jezerinac

Ja bih još dodao Micu i Micu Trofrtaljku.

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige "Mica Trofrtaljka"

„Tri najveće tragedije koje su u 20. stoljeću zadesile čovječanstvo su Marx, Freud i Darwin.“

- vojni biskup Juraj Jezerinac

Ja bih još dodao Micu i Micu Trofrtaljku.

Mi živimo teško, da ne možemo teže. Nismo ni svjesni težine naših života. To samo potvrđuje naše bezvlađe, naše nepravde i našu besperspektivnost. A mene dodatno muči ta Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. No, izgleda da je korumpiranoj sutkinji Jagodi došao kraj, da su i njoj otkrili nekakve afere, pa mene nisu poslali u zatvor. Ali što ako na mjesto sutkinje Jagode dođe netko drugi, netko tko je još korumpiraniji? Tada ću ja nadrapati. Stoga ja radim na tome da pobjegnem iz zemlje, kao Zdravko Mamić. Jer ništa me ne veže za tu moju nesretnu zemlju, a imam i prijatelja Ašvanjija u Japanu. On mi nudi svoju slobodnu šogoricu jer ona ima namjeru se ubiti, zato što su joj smanjili plaću. Pa, ja što prije moram stići u Japan. No mene stalno obilazi nekakav sveti čovjek u ljubičastoj mantiji, navodni egzorcist.

Ja mu spominjem Micu Trofrtaljku, tantru, tantričku ljubav, a on mi spominje moju blud i moju sotonističku glazbu. Pa ga ja izbjegavam, uz to on traži 2.000 kuna za svoje navodne usluge. No, on je uporan i naporan, pa se ja skrivam od njega. No, jednom nisam uspio izbjeći nekog tko radi u agenciji za naplatu potraživanja, pa sada imam problema s njim i mojim financijama. Uz put, dok čekam moj odlazak u Japan, ponovo čitam Orwelovu „1984“ godinu, ponovo čitam „Novi vrli svijet“ i „Fahrenheit 451“, pa sam poželio i ja tako nešto napisati. Uz to, Pero mi donosi svoju knjigu: „Seksualni vodič za ruralne barabe II“, a ja mu kažem da bi bilo jednostavnije da to

svoje djelo nazove: „Majka Omladina“, pa je on otišao kući to promijeniti. I upravo tada mi dolaze moji navodni vjerovnici: Mica zvana Mica Trofitaljka, egzorcist, utjerivač dugova, Micin odvjetnik i poštar. Zvao sam taksi službu i pobjegao sam glavom bez obzira.

Citat o našem trenutnom stanju:

Kažu da je HDZ prije par godina zatvorio arhive vezane za kriminalnu pretvorbu i privatizaciju jer istraživanje toga se kosi sa zakonom i pravom na zaštitu osobnih podataka. Kažu da je HDZ zatvorio i arhive vezane uz našu socijalističku prošlost, no to mene ne brine. Mene ipak brine naša recentna prošlost, mene ipak brine naša pretvorbena pljačka i kriminalna pretvorba. Jer neki iz HDZ-a kažu što je bilo, bilo je, tko je jamio, jamio je. Neće se za to nikoga optuživati. Tako ćemo mi sakriti našu povijest i našu prošlost. Tako ćemo mi sakriti naša stradanja i naše tragedije. Jer kod nas nitko nije kriv što je vuk pojeo magarca i magarca više nema. Nitko nije kriv što je društvena imovina otuđena budzašto, rasprodana za jednu kunu, što je ona uništena, što je nema, što su mnogi ostali bez posla i sredstava za proizvodnju. Nitko nije kriv što smo svi mi osiromašili. Što sam ja sa ondašnjih 1.000 Eura i više, pao ili spao na 300 eura prijevremene mirovine. I najgore od svega toga nitko nije kriv za to naše stanje i za tu našu zlu sudbinu.

Možda bih se ja osjećao bolje kada bi nekoga proglasili krivim, pa bio taj živ ili mrtav. Jer ipak sam ja odgajan na Dostojevskom i njegovom djelu: „Zločin i kazna.“ A nad nama je počinjen zločin bez kazne, valjda je to stoga što su nad nama Srbi činili zločine, pa za to nisu adekvatno kažnjeni. A valjda je Bruno Bušić za njih, ali i druge lopove i pljačkaše izrekao svoje predskazanje, svoje proročanstvo i svoje svjedočanstvo:

„Kad se oslobodimo srpskog ropstva, vidjet ćete kako naši kradu! Svako nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu

krali i prodavali svjetskim jebivjetrima, makroima i lopovima. Navalit će na nas velike ptice grabljivice. Kako tada nas spasiti od nas?”

Valjda je došlo i to vrijeme, možeš počiniti veliki zločin nad svojim narodom, možeš počiniti veliku pretvorbenu pljačku i kriminalnu pretvorbu i privatizaciju, ali za to nećeš odgovarati. I to uopće nije u skladu s postulatima „Zločina i kazne.“ Tamo ipak Raskolnikov, nakon što ubije i opljačka babu lihvaru, završi na robiji.

Ja ne znam što da o svemu tome mislim, to se u potpunosti ne slaže s mojim moralnim načelima. Ja sam u raskoraku sa društvenom stvarnošću. S jedne strane smo dobili Crkvu koja podržava HDZ, njihovu pljačku i njihovu kriminalnu pretvorbu, umjesto marksističke ideologije, a s druge strane smo dobili nemoral i nemoralno društvo. Ja čak mislim da Gabrijela Žalac i njeno društvo nije radilo svoju pljačku na svoju ruku, nego za HDZ i za potrebe HDZ – a. Zato ih HDZ niti tuži, a niti sudi. Da to nije otkrila Europska unija, to bi prošlo kao zataškana pretvorbena pljačka i to bi se zatvorilo u neku staru arhivu. Stoga ja ne želim ništa imati s tim. Jednostavno me to ne zanima.

Razmišljam o neakvim svojim egzistencijalnim problemima. Baš me briga tko je opasan za ovu našu zemlju, baš me briga tko je nesposoban, baš me briga tko je neuk, a tko je kriminalac i korupcionaš. Baš me briga hoćemo li izgubiti pet milijardi kuna ili eura novaca iz europskih fondova za saniranje štete od potresa u Zagrebu i na Banovini. Baš me briga za katastrofalne poteze i pogrešne odluke naše Vlade. To samo potvrđuje naše bezvlađe, naše nepravde i našu besperspektivnost. Navodno mi imamo ili nemamo Nacionalnu razvojnu strategiju, ali što to vrijedi, kada je se nitko ne pridržava.

MICA TROFRTALJKA

POGLAVLJE 1

„Možeš bježati od svega, ali ne i od sebe samog.

On te prati gdje god da kreneš.

Suoči se sa samim sobom dok još nije kasno.

Nemoj bježati, već se s njim sprijatelji, ionako ste jedno.“

Izgleda da ja ipak moram bježati od sebe i od drugih, jer se sa svima nemilosrdno sukobljavam. I iz tih sukoba ne izlazim s pobjedom, nego s porazom. Stoga bih to želio prekinuti, stoga bih želio prekinuti s Micom. I nemam si ja što predbacivati, nemam si ja što opraštati, nemam ja za čim žaliti. Za mene je to s Micom jedna od mojih propalih veza i ništa više i ništa manje. Mislim da kontroliram situacijom i mislim da neću podleći bilo čemu. Ali ja se ipak ne mogu riješiti Mice i Mice Troftraljke, ne mogu se riješiti nekakvog utjerivača dugova, nekakvog Micinog odvjetnika, egzorcista i poštara. Jednih se ne mogu riješiti danju, a drugih noću, a ni ovih ostalih se baš ne mogu riješiti. Najavljuju mi crnu apokalipsu i armagedon, a Mica kaže:

„Boj se Martovskih ida jer one su i Cezara došle glave!“

A ja želim pobjeći od svega toga i prije Martovskih ida, jer ne mogu podnijeti te njene prijetnje. Ne mogu podnijeti ni simboliku tih njenih postupaka. Valjda sam zbog toga turoban i neurotičan.

Valjda zato živim u neakvim košmarima i noćnim morama. Valjda sam zato otuđen, nesiguran i izgubljen. Sve mi je nelogično i nejasno i uopće nisam ni znao da su donijeli taj nakaradni zakon o silovanju. Još čujem da naš ministar zdravstva želi uvesti novi zakon o nama

dijabetičarima, on bi da se donese zakon da smo mi dijabetičari krivi za svoju bolest i da mi snosimo puni iznos liječenja. Ja ne znam koliko je to moguće, koliko je to racionalno ili iracionalno, ali za mene bi to bila nemoguća misija. Pa se ja svega bojim i plašim. Posebno se plašim Mice, zvane Mica Trofrtaljka, jer ona misli da je obučena za specijalne tantričke seks treninge, a ona ništa ne zna. Ona ne zna da ima anatomske nedostatke, da joj je vagina preduboka i preširoka i da su joj dražica i uretra udaljenije i više nego što bi trebale. Pa ona ne doživljava višekratna, turbo i tantrička sladostrašća. I nije to moj jedini problem. Moj problem je što mi se u snovima ukazuje Mica Trofrtaljka, a ja ne volim cajke i tu istočnjačku kulturu ili nekulturu.

Jer rijetko sam ja u pijanom stanju, rijetko sam ja naroljan. Jednostavno, nemam materijalnih uvjeta za to, dobivam prijevremenu mirovinu od 2.700 kuna i ništa sa strane ja ne zarađujem. Nestala su moja zlatna vremena, nestalo je vrijeme kada se švercalo i kada se imalo. Mi smo od nekadašnjih kraljeva, spali na prosjački štap. Dobro da još imam za kavu s Perom. I ne bavim se ja jesu li cajke smeće i je li ih je sramota slušati. Jednostavno ih ne slušam i nemam uvjete za slušati ih. I baš me briga za staru latinsku poslovicu koja kaže da se o ukusima ne raspravlja. Tko voli, neka izvoli, a tko mrzi, neka to ne sluša. Najgori su mi oni licemjerni koji tvrde da to mrze, a znaju sve riječi tih pjesama. Stoga ja kažem, da cajke nisu problematične za mene, ali ih zbog mog siromaštva i bijede ne slušam. Znam za Indiru Radić i njenog „Zmaja“, znam za Cecinu „Kukavicu“, ali ih ne slušam. Jer odbija me neugodno zavijanje u takvim pjesama, jer ne volim kad žene pjevaju, to mi je nalik na nenajavljeno seksualno zavijanje. Ja ipak preferiram i volim blues, blues rock ili samo rock.

Nekako su mi daleki Turci, osmanska kultura i ostavština. Davno su oni vladali nad nama, ali otišli su, valjda zauvijek i ne želim se ih ja sjećati. Nekako to nije izišlo iz mog povijesnog habitusa, nekako me smeta to zavijanje i nekako ne volim takvo pjevanje. Mogu poslušati

„Malog mrava“ i možda još neke pjesme, ali to je sve. I sada imam ja za vratom tu Micu, a ona je nešto istočnjačko, nešto balkansko. I ona bi mene natjerala na taj tantrički seks, ona bi me htjela zavesti, ona bi me htjela natjerati da se ja zaljubim u nju, da je oženim i da dijelim svoju imovinu s njom. A meni se to ne da, jednostavno to kod mene ne prolazi. Ja želim nešto drugo, ja ne želim nasilnu Micu. Kako sam ostario, želim sve po zakonu, želim se ponašati po nekakvim pravilima i ne želim se opirati pravilima, a Mica me tjera na to. Ona me tjera na fizički ili na metafizički nered ili kaos. Sve se mijenja, ali ona se ne mijenja. Ona je kao naši političari, oni bi zamrznuli ovo naše stanje, a mi nemamo ni poljoprivredu, a ni industriju. Mi ništa nemamo i sve uvozimo.

Stoga ja želim otići iz mjesta stanovanja. Ne želim ostavljati trag, ne želim se razboljeti, ne želim doživjeti crne i teške dijagnoze. Ne želim doživjeti karcinom, srčani ili moždani udar. Jer Mica mi donosi nedaće, ugroze, opasnosti i simptome raznih bolesti. Netko kaže sve je to u glavi, ali što mogu kad mi je takva nestabilna glava. Ali dobro je što mi je glava još čista, još normalno rezoniram i normalno se ponašam, nisam načet demencijom, nemam problema s pamćenjem, a ne želim umrijeti ni muški, a ni ženski. Jednostavno ne želim ja okončati svoju seksualnu karijeru i svoj život. Mogu ja nekoj ženi biti seksualno koristan, mogu ja još neku ženu zabaviti. Mogu ja još u nekoj ženi probuditi strast, osjećaj intimnosti, zdravlje i raspoloženje, probuditi hormon oksitocin i začiniti seksualni život. I ne treba meni seksualni terapeut, ne treba on meni rješavati probleme s erekcijom, s erektilnom funkcionalnošću ili s erektilnom nefunkcionalnošću. Meni to jednostavno ne treba.

Kao što mi ne trebaju ni novinari. Jer nazvao me neki novinar, on vodi nekakav tabloid, pa mu je zanimljiva ta priča o Mici i meni. Naime, u Slavoniji se ništa ne događa, nema gospodarskih aktivnosti, nema nikakvih aktivnosti, pa bi bilo zanimljivo nešto reći o Zdravku, o Mici, o tantri i tantričkom seksu i meni. To bi bili svakodnevni izvještaji i on bi to svakodnevno izvještavao. On mi daje

svoju nemoralnu ponudu, a ja sve to kategorički odbijam. Ne želim ja da se o tome piše i ne želim ja happy and s Micom. Ja se još uvijek sramim i stidim. Jednostavno mi je sve to odbojno i briga me koliko bi mi ti isplatili. Ne primam ja mito i korupciju i ne želim ja varati i lagati naš napaćeni narod. Imaju oni dosta svojih muka i briga. Prate oni je li im Severina ili Jelena Rozga pokazala svoje gaćice. Oni i dalje viču i pjevaju:

„Rozga kraljice, pokaži nam svoje gaćice.“

A ne osjećam se ja kao ni kao Severina, ni kao Jelena Rozga ili kao Vlatka Pokos.

Jer ja sam s Micom imao seks za jednu noć i to nije uspjelo, pitam se zašto to nastavljati i zašto to potencirati? Pa nije ona ostala trudna? Ali je ona luda kao puška i luda je sto gradi. I odmah se sjetim jednog svog prijatelja, on se naime hvalio kako se seksa sa svojom snašom.

„Pazi ti da ti ta snaša ne ostane trudna,“ kažem mu ja.

„Ne brini ti, ona je na kontracepcijskim pilulama. Ja sam joj dao novce za te kontracepcijske pilule.“

I nije prošlo dugo, sretnem ja svog prijatelja, a on kaže da se ženi.

„Zašto se ženiš, uživaj još malo.“

„Ne mogu uživati, snaša mi je trudna.“

„Kako trudna? Zar nije ona na kontracepcijskim pilulama? Zar joj nisi dao novce za kontracepcijske pilule?“

„Ja sam joj dao novce za kontracepcijske pilule, a ona je kupila erotske gaćice.“

„Jesi li barem uživao?“

„Nije problem u tome, jučer su mi bili njeni roditelji i pitaju me hoću li oženiti njihovu snašu ili neću?“

„I što si im ti odgovorio? Jesi li im rekao da te je ona prevarila?“

„Ona je ostala trudna i to je njihova briga.“

„I što si im ti rekao?“

„Da ću je oženiti.“

„Dobro onda.“

Ja mislim da je tog mog prijatelja ta djevojka uhvatila u svoju zamku i da je namjerno ostala trudna. Nisam mu govorio da ju treba pitati je li dijete njegovo, ali ako je on spreman priznati ga, onda je sve u redu. A to što on nije koristio kondom, što je on njoj vjerovao, to je drugi problem. Pa je tako taj kratki susret i seks za jednu noć prerastao u brak i dugoročni život. Ja sada imam 60 godina i mislim da mi seksualni život nikada nije bio bolji. Ne opterećuje me nikakvo kajanje, ne opterećuje me nikakav Istočni grijeh. A te žene umišljaju da sam ja nekakav pastuh, a ja samo ne volim muškobanjaste i feminizirane žene. Jer navodno sam ja probudio tigricu u tim ženama. Jer navodno te žene ne vole odbijanje, jer navodno te žene imaju probleme u svojoj glavi. Lude su ko puška, lude su sto gradi. I navodno sam ja te žene razočarao, jer se više ne želim družiti s njima. I umjesto da one kao Vlatka Pokos pakiraju svoje kofere i umjesto da one odu u inozemstvo, one se parkiraju pred moju kuću i tamo nesnosno viču:

„Dođi, izađi van ti pasji sine! Zadovolji nas već jednom!“

A ja ne znam što činiti tim ženama, one su za mene starice i babe, pa ja ne bih s njima ništa imao.

Pitam se: zašto se one ne bave uobičajenim obavezama: kuhanja ručka, čišćenja svoje kuće ili čuvanja unučića. A onda one dovode policiju, policija me na silu izvlači van iz kuće, uhićuje i odvodi u policijsku stanicu. Ja kažem:

„Dobro je, barem je mir.“

Onda me oni neprekidno ispituju bez svjedoka i bez odvjetnika, ne zovu mog prijatelja Zdravka ka svjedoka, a ne zovu ni mog prijatelja Peru. A ja ne znam ni zašto, a ni čemu sve to, jer ja nikoga nisam silovao, nikome nisam ugrozio ponos i čast i nikome nisam nanio duševne boli. No s time se ne slaže ni Mica, ni Mica Troftaljka, a ni udruga B.a.b.e. a ni udruga „Domine“. Pa tupe svoju priču od Poncija Pilata, pa do današnjih dana.

Policija me uporno ispituje o mom nedopuštenom ponašanju, a ja im stalno govorim da je to bilo dopušteno ponašanje i govorim im da pogledaju pornhub, tamo je sve vidljivo. Tamo je vidljivo da nema silovanja, a oni obećavaju da će to pogledati, ali se brinu za Micu, Micu Troftaljku, udrugu B.a.b.e. i udrugu „Domine“. Jer su te žene glasne, jer te žene traže nekakvu svoju pravdu. Navodno Micu ja nisam pitao za seks, nemam njenu suglasnost. Ali ona se nije branila, a ja nisam primijenio silu, a za taj novi zakon nisam ni čuo. Stoga, kad odvjetnik kaže:

„Neznanje vas ne opravdava, Mica nije izričito pristala na seks s vama, pa ste vi počinili kazneno djelo po novom zakonu. Možete dobiti zatvorsku kaznu od tri do petnaest godina, jer žena ima pravo ubiti muškarca koji je želi silovati.“

A ja se sjećam da je meni Zdravko izričito rekao:

„Ne dovodi Peru, Mica će ti prezentirati tantrički masažer i tantričku stolicu, ne treba ti zato Pero. S njom ćeš proći sve što trebaš. Pomoći ćeš i sebi i njoj.“ I to mi je bila osnovna pogreška, to što nisam poveo Peru.

Jer ne vjerujem ja Micinoj propagandi. Ne vjerujem ja Micinim lažima, ali joj drugi ljudi vjeruju. Najviše je napadan taj utjerivač dugova, a za njim su jednako ili isto napade iz udruge B.a.b.e. i udruge „Domine“. A kod mene je Mica osjetila slabost i da joj se ne suprotstavljam, pa mi to radi, što mi već radi. Samo, kako Mici i Mici Troftraljki reći da je to pogrešno, da to u biti nisu mučne ispovijesti, da one nisu nikakve žrtve, da to naša Crkva ne tolerira i da neće završiti u raj, nego će završiti u paklu. Pa me tako jedna maltretira nesuvislim optužbama, tužbama, potraživanjem novca, druga mi se nudi noću, a ovi drugi me maltretiraju cijelo vrijeme. I ja tome ne mogu pobjeći, ne mogu to izbjeći i ne mogu se od toga obraniti. Stoga, kažem Mici Troftraljki:

„Zar ti nisi umrla?“

„Jesam.“

„Pa što onda hoćeš?“

„Želim višestruko, turbo i tantričko sladostrašće. To nisam doživjela.“

„Pa ti si umrla, ne možeš ništa doživjeti?“

„Mogu.“

„Zar ne možeš nekoga naći u Srbiji da ti to priušti?“

„Koga mogu naći, kad sam ostarjela, nitko me takvu ne želi.“

„Zašto onda mene maltretiraš?“

„Pomoći ćeš Mici, pa onda i meni.“

„Što ti imaš s Micom?“

„Zar je ti ne zoveš Mica Trofrtaljka, pa si i mene dozvao?“

„U tome je ta veza?“

„Valjda.“

„Ako ne budem imao vezu s Micom, neću imati ni sa tobom?“

„Valjda nećeš.“

A ja ne želim ništa s Micom, a ni sa Micom Trofrtaljkom. Ne želim pomoći ni Mici, a ni Mici Trofrtaljki. I ne znam što je gore od gorega. Jer i jedna i druga su nezasitne seksualne predatorice. Jer i jedna i druga maštaju o analnom i oralnom seksu, jer i jedna i druga maštaju o višekratnom, turbo i tantričkom sladostrašću. A ja jedan jedva sam našao žensku dražicu, a ove žene od mene traže da im nađem i pipam g – točku. A meni se to ne da, jer to su stare žene, pa im je i g – točka stara. Nekad sam volio pogledati žene na nudističkoj plaži, ali nisam volio gledati starice. Nisam volio gledati žene starije od 50 ili 60 godina. A danas kažu da žena može doživjeti 10 i više vrsta sladostrašća. Ja poznajem samo klitoralno i vaginalno sladostrašće, a za druga sladostrašća me baš briga. I nije problem u tome, nego je problem u Mici i Mici Trofrtaljki, one se ne žele zadržavati na ta dva sladostrašća, one žele isprobati sva ta ostala sladostrašća, za koja su čula, pročitale i doznale.

No, meni se to ne da raditi sa staricama ili sa starim ženama. Možda bih to radio s mladim ženama, ali to nikako ne želim s babama, starim ženama i staricama. Briga mene za fizičke reflekse i nečije

stezanje mišića i nečijeg uzbuđenja. Briga mene za Micine i Mice Trofitaljke ritmičke kontrakcije. Briga mene što one nisu zadovoljne klitoralnim i vaginalnim sladostrašćem, pa žele miješano sladostrašće, sladostrašće u g – točki, analno i oralno sladostrašće, cervikalno sladostrašće, što žele špricanje, što žele sladostrašće s bradavicama, što žele sladostrašće tijekom vježbanja, što žele sladostrašće tijekom sna i da žele nenadmašnu yoni masažu. A povrh svega one žele nešto više, one žele višestruko, turbo i tantričko sladostrašće. Njima nije nikad dovoljno i dosta sladostrašća. One su nezasićne, a ja zbog toga ne želim kukati i pomagati.

One ne žele jednostavno sladostrašće, one žele višestruko sladostrašće. A za to je potrebna opuštenost, a za to je potrebna i odgovarajuća anatomija. A njihova anatomija nije takva, ona im to ne dozvoljava, ili su one preširoke ili su preduboke ili su im njihove dražice previše udaljene od njihove uretre. A najgore od svega, što su one prestare. Što im se njihove vagine ne vlaže kako trebaju. A za yoni masažu kažu da je paravan za prostituciju, pa mogu i nastradati. Jer kod nas djeluje policija za neprikladan seks i neprikladnu prostituciju. Jer mi smo postali prava katolička zemlja, sa pravim katoličkim moralom, ma što to bilo i ma što to značilo. Sve smo usvojili od kapitalizma, ali nismo usvojili kapitalistički moral. Kod nas nije isto, kao što je u Mađarskoj ili u Austriji. Kod nas je drugačije, kod nas su kazne velike i drastične što se toga tiče. Kod nas nisu dozvoljene masažne terapeutkinje, bez obzira što one pomažu u poboljšanju zdravstvenih tegoba.

Bojim se da ni kod nas ne bi bio optužen srpski glumac, Branislav Lečić za silovanje. Za silovanje se može optužiti stoka sitnog zuba, ali ne i društvena elita, niti član te društvene elite. On ima pravog odvjetnika ili odvjetnički tim. Nisu svi jednaki pred zakonom u ovom našem društvu, neki su jednakiji. Pa je tako potvrđena i oslobađajuća presuda za „Zadarkomerc“, nitko nije kriv za ratno profiterstvo, nitko nije kriv za 1,2 milijarde dugova. Vuk je pojeo

magare, magarca nema, a nitko nije kriv. Odgovorni ili neodgovorni su počinili manja kaznena djela i ništa više. Pa će dobiti kaznu rada za opće dobro u trajanju dva dana ili uvjetnu kaznu. I to kažem da važi za našu društvenu elitu, nas stoku sitnog zuba se kažnjava sa 400.000 kuna kojih nemamo ili sa tri godine zatvora. A već sam rekao da sam ja odgajan na Dostojevskom i na njegovom „Zločinu i kazni“. Pa bih se ja osjećao bolje kada bi nekoga proglasili krivim, pa bio taj živ ili mrtav. Jer nad nama je počinjen zločin bez kazne, valjda je to stoga što su nad nama Srbi činili zločine, pa za to nisu adekvatno kažnjeni.

A ja ne znam jesam li ja izgubljen samo za Micu, samo za druge naše ljude ili sam izgubljen za cijelo čovječanstvo? Lutam li ja beznadno ili nekako drugačije? Jesam li ja i dalje u svom crnom bezdanu ili nisam? Pitam se kakvo je moje mentalno stanje? Jedino znam da nisam spreman za Micine orgije, ne želim se ja s njom seksati ni prvi put, a ni zadnji put. Meni je dosta njene napaljenosti, meni je dosta njenog prštanja energije. Najgore od svega toga je što ja nemam energiju za to. Pa je valjda i zbog toga mrzim, pa joj štošta ne opraštam, a kako je se bojim, odselio bih iz Hrvatske. Jer dosta mi je ovog nepravednog sustava, dosta mi je ovog našeg balkanskog mentaliteta, ovih tradicija i običaja. Dosta mi je ove države u kojoj mogu birati između novčane kazne koju ne znam ni koliko iznosi i kazne od tri godine zatvora. Ne želim ja tražiti smisao u tom besmislu, ne želim ja tražiti smisao u tome svemu.

POGLAVLJE 2

Mene brine što sanjam Micu Trofrtaljku. Ne znam zašto sam s njom opsjednut i opterećen. Znam da ne volim narodnu glazbu i cajke, jer nisam odrastao na takvoj glazbi, a nisu mi baš ni Turci dragi. Ali još se sjećam Trofrtaljkinih zlatnih i srebrnih ploča i njenog pjevanja u Domu sindikata u Beogradu. Ali uzalud sve to, jer ona je umrla, a pjevala je ona drugu Titu: „Davorike dajke“ i „Nišku banju“ i plesala je trbušni ples čoček, njišući kukovima, trbuhom i svime što uz tu igru ide. I ne znam zašto mi ta žena prijeti i govori da će biti krvi do koljena, ne budem li je slušao i ne budem li isplatio Micu? I ne znam zašto joj naš sustav ne zabrani približavanje k meni. Navodno sam ja nasilnik, pa mi se ona može približavati koliko hoće. Stoga ja to ignoriram i ne tražim ključ njenih sladostrašća. Ustvari, briga me za sve to.

Briga mene za predigru s njom, briga mene za dobru komunikaciju s njom, briga mene za dobre ili loše temelje seksa. Ne želim je zagrijavati, ne želim je masirati, ne želim joj masirati dražicu, vulvu i unutarnju stranu bedara i ne želim joj davati yoni masažu. Bježim ja od toga svega, briga mene što kažu da je svaka žena drugačija, pa ona je starica i baba vještica. Ne bacam se ja u akciju na svaku ženu. Briga mene što ona ima sindrom nemirne vagi, što stalno razmišlja o seksu, što je stalno uzbuđena i napaljena, što joj se to događa iznenada i bez povoda, što stalno osjeća strujanje i stezanje u predjelu spolovila, a ja ne mogu pratiti taj njen ritam. Ja joj ne mogu pomoći, jer ako joj pomognem jednom, ona traži dva put, tri put ili pet put. Pa joj kažem:

„Idi se liječi! Ne mogu ti ja pomoći.“

A ona opet trči k meni, hoće nešto od mene i govori:

„Dah mi je poput meda začinjenog klinčićem, usta su mi ukusna kao zreli mango. Mirišem na ružu.

Koža mi je nalik kušanju lotosa, a duplja mog pupka skriva obilje začina.“

Ja na to kažem:

„Nema kod tebe magičnog djelovanja, uz tebe sam impotentan. Dah ti smrdi na glavicu luka, usta ti smrde po kiselom kupusu, ti smrdiš na smrt. Koža ti je smežurana kao u stare babe, a iz pupka ti izlaze pauci i daždevnjaci. Nema kod tebe nikakvih afrodizijaka, ništa mi ne potiče ljubavnu želju i strast. Pročitaj knjigu „Afrodita“ Isabelle Allende pa ćeš to i ti doznati.“

„Kažu da postoji 11 vrsta sladostrašća.“

„Briga me za to, tvoja vagina je mrtva za mene.“

„Želim imati najbolji seks s tobom!“

„Za to je kasno.“

„Nikad nije kasno, da se ljubi strasno. Želim da ti imaš dobru erekciju i da mi priuštiš intenzivna sladostrašća. Želim se zabaviti i živjeti zdravo. Želim da mi oslobodiš oksitocin i popraviš raspoloženje.“

„Ali ti si suha tamo dolje.“

„Podmazat ću se.“

Briga mene za Micu i Micu Trofrtaljku, briga mene na čemu su one. Čujem da u Srbiji imaju i treću Micu, zovu ju Mica Zavetnica, kažu da je radikal i rasistkinja, da je ljepša verzija između Šešelja ili Putina. Ali ona mene ne zanima jer ona živi u svojim mitološkim hipnozama, pa kada se probudi tko zna kakva će biti. Stoga kažem da me ona ne zanima jer dosta mi je naših mitova, ne moram slušati i srpske mitove. U biti nemam ni strpljenja za to. I briga mene hoće li Srbi

legalizirati prostituciju ili neće? Kažu da su oni imali nekakvu raciju pa su uhvatili njihove pjevaljke, starlete i sponzoruše da se bave elitnom prostitucijom, jedni su odmah predložili da se legalizira prostitucija, a drugi da se to zabrani. A njihovi kriminalci i dalje vrbuju i ucjenjuju žene da se bave najstarijim zanatom i žele sve to legalizirati. Jer što će raditi oni koji su socijalno ugroženi, a drugi, legalni poslovi se ne nude.

Ja se bavim drugim poslovima, pa se ja bavim astrologijom, bavim se našim retrogradnim Merkurom i Uranom. Želim iz zvijezda pročitati svoju sudbinu, ovozemaljske i svakodnevne stvari. I želim se riješiti tih bipolarno bolesnih žena, tih mentalno i psihičko bolesnih žena. Pitam se što Mica Trofitaljka ima s našom Micom, sve mi je to strano i nedokučivo. Ne vidim nikakvu vezu jedno s drugim. Ne vidim zašto sam joj ja na udaru? Uz to njena psihopatologija mi prijete da će mi zapaliti automobil, pa držim svoj auto zaključan u mojoj garaži. A ona želi raznim obmanama, raznim emocionalnim poigravanjima i KGB – ovskim taktikama doći do svog cilja. Navodno i ona želi seks za pamćenje, samo i njoj nije nikad dovoljno duboko, ni ona ne može doživjeti višestruka, turbo i tantrička sladostrašća. A ja znam da je ona Titu pjevala:

*„Guram, guram, pa neće da uđe,
moja noga u cipele tuđe,
Hej mora ući, makar plaćući.
Davorike dajke, davorike dajke, davorike daj,
daj, daj, samo malo daj.
Svi mi kažu da je moja uska, haj moja uska,
ova moja suknja, nije, nije, jeste bila prije.
Ala mi je tijesna cipelica desna, haj,
jesam bijesna i lijeva je tijesna.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, daj, samo malo daj.“*

Odmah sam se sjetio moje Mice, ili moje Mice Trofrtaljke i njenih višestrukih, tantričkih sladostrašća. Seksala bi se ona do iznemoglosti, a ja sam bio iscrpljen i više nisam mogao. Bojao sam se da ne doživim srčani udar ili infarkt. Pa se ona nametljivo ponašala, pa mi je prijetila, pa me je izluđivala SMS porukama. Stalno mi je htjela nametnuti intimnu vezu. A ja ne želim provoditi vrijeme s njom. Za mene to nije nikakav užitak. Pa sam tako saznao ili pročitao da je možda Micina dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre, a to je vrlo bitno kod tih višekratnih, tantrističkih sladostrašća.

Stoga joj kažem:

„Možda je tvoja dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre?“

„Ne znam što kažeš?“

„Tvoj klitoris je udaljeniji više od dva centimetra od tvog otvora za urin.“

„Što to ima veze s bilo čime?“

„Zato ti ne doživljavaš višestruko, tantričko sladostrašće.“

„Ti bi sada krivnju za svoj neuspjeh prebacio na mene?“

„Mene baš brige za tebe, ja sam ti rekao mogući uzrok izostanka tvoj višekratnih ili tantričkih sladostrašća.“

„Ja ti u to ne vjerujem.“

„Onda vjeruj u to da si ostarjela i da su ti smanjile seksualne funkcije.“

„Ni to ti ne vjerujem.“

„Vjeruj u što god hoćeš ili ne vjeruj što nećeš. Tvoja ti anatomija ne dozvoljava višestruka ili tantrička sladostrašća.“

Ja sam se pokušavao braniti, ali uzalud, ona je bila psihički jača. A izgleda da je imala poznanstva i vezu u policiji, jer oni su uvijek odbacivali moje prijave i govorili su:

„Nemamo komentara. Postupak je u tijeku.“

„Ali ona je tu pred mojim vratima. Prijeti mi likvidacijom.“

„Ima li ona nešto čime vas može likvidirati?“

„Na što mislite?“

„Revolver, kalašnjikov, bazuku ili nešto opasnije?“

„Ne znam. Ne usudim se izaći van.“

„Izađite van, doznajte čime vam prijeti i izvijestite nas.“

Ja se nisam usudio izaći van, a Mica mi je i dalje prijetila i maltretirala me. Jednom sam izašao van i pitam Micu:

„Što želiš od mene, znaš da ti ja to ne mogu ispuniti.“

„Ti ne želiš moju vaginu učiniti sretnom.“

„Ni ti baš ne brineš za svoju vaginu. Ne koristiš lubrikant, umjesto pamučnog, ti nosiš čipkasto donje rublje, ne obavljaš Papa test, ne mokriš nakon seksa i ne prakticiraš Keglove vježbe. Uz to si ostarjela, ne znaš kolika je dubina tvoje vagine i ne znaš je li tvoja dražica udaljenija od dva centimetra od tvoje uretre.“

„Ali zato se zdravo hranim, vježbam i bavim se jogom.“

„To nije dovoljno.“

„Dođi, pa ćemo to zajedno riješiti.“

„Nikuda ja ne idem. Dosta mi je svega.“

„Hoćeš li kupiti tantričku stolicu i tantrički masažer?“

„Neću.“

S time ja završavam razgovor s Micom, a ona mi maše našim novim Kaznenim zakonom, da je svaki seks bez pristanka, silovanje.

A ja bih htio da se taj postupak oduži barem na pedeset godina. Jer kod nas je to uobičajeno. Kod nas se na sudu mora štošta dokazivati, iako bi sud morao tebi štošta dokazati. Sud te po stoti put pita: „Osjećate li grižnju savjesti?“

„Za što bih trebao osjećati grižnju savjesti?“

„Zato što ste silovali Micu?“

„Jeste li vi gledali pornhub?“

„Nisam.“

„Pa pogledajte ga!“

„Što ću tamo vidjeti?“

„Da nije bilo riječ o silovanju nego o dobrotvornom i dragovoljnom seksu. Da nitko nikoga nije silovao.“

„Znači vi niste bili u izvanbračnoj vezi?“

„Bio sam u izvanbračnoj vezi, ali nisam nikog silovao.“

„Vidite da ste prekršili naš zakon.“

„Crkva ne dopušta izvanbračne veze, ali po našem zakonu to je dozvoljeno.“

„Ja sam katolik i osuđujem vas zbog vaših izvanbračnih veza.“

„Onda me osudite, a ja ću se žaliti sudu u Strasbourghu.“

Jer ne znam što ja imam s izvanbračnom vezom ili zajednicom, pa nije meni Mica ni prala rublje, a ni kuhala. Nije spavala u mom domu i nije se sa mnom dužila. Možda je to ona htjela, ali ja to nisam htio. Briga mene za naš novi Kazneni zakon, briga mene što je seks bez pristanka, silovanje. A u međuvremenu se smijeni ili umre 5 do 10 sudaca, umre 50 svjedoka i umre 10 odvjetnika. Briga mene za nekakvu povredu prava na suđenje u razumnom roku, briga mene za učinkovitost ili neučinkovitost prvostupanskog suda, briga mene na sve, ja napišem prigovor i on se razmatra, a ja bih se samo na to osmijehnuo i ne bih se osjećao loše. Jer nikad kraja tom mom postupku. Da ne razmišljam o odlasku iz zemlje, možda bih razmišljao o eutanaziji. Jednostavno se ne mogu pomiriti sa stvarnošću koja me okružuje. Sve mi je to teško, mučno i nepodnošljivo, a ja želim dostojanstveno živjeti. Briga mene što Mica kaže:

„Meni je drag tvoj seksizam. Mislim da on nije zlonamjieran, nego da je dobronamjieran.“

„Zašto me onda tužiš za silovanje?“

„Trebaju mi novci.“

„A kome novci ne trebaju? I meni trebaju novci. Ne želim ja biti nečiji bankomat.“ „Ako sa mnom prekidaš, onda to plati.“

Ja ne želim nikome ništa platiti. Stoga posjećujem našeg poznatog astrologa. Želim doznati što me čeka s Micom i Micom Troftraljkom. On mi kaže:

„Ne morate stvarati uzaludne zalihe brašna, wc papira i ulja.“

„Ne zanima me to. Mene zanimaju vaše astrološke prognoze.“

„Kakve astrološke prognoze?“

„Zanima me do kada će me proganjati moji progonitelji? Kada ću ih se ja trajno riješiti?“

„Najbolje vam je od njih pobjeći. Smirit će se oni.“

„Kuda da pobjegnem?“

„Što dalje, to bolje.“

„Oni mi izazivaju glavobolje, nesanice, umor i ostale simptome učestalog zdravstvenog poremećaja. Nemam volje ni zašto, bezvoljan sam jer oni su kronično opsjednuti sa mnom. One su za patologiju. One bi mi htjele ispirati mozak. Jer one mi kradu energiju, one su emocionalne pijavice. Jer one su energetski vampiri, one su toksične, one su prikriveni paraziti. Oko njih je uvijek nekakva drama i katastrofa.“

„Ako ne možete tolerirati njihovo ponašanje, ako ne podnosite njihovo ponašanje, bježite od njih glavom bez obzira.“

„To mi vi predlažete?“

„To vam ja predlažem.“

A ja se bojim našeg pravosudnog ili krivosudnog sustava, ja se bojim njihovih sankcija. Jer oni se s nama stokom sitnog zuba okrutno obračunavaju. Brige njih što Mica čita ili ne čita Nancy Crampton Brophy i njenu knjigu: „Kako ubiti muža“. Briga njih što i Mica može napisati svoju verziju mog ubojstva. Nju nitko ne optužuje, jer nju štite udruga B.a.B.e. i udruga Domine. A kažu da je ono što je napisano, da se to i izvršava, jer naš čovjek, ili naša žena se pridržava raznih kultova i raznih tajnih ili javnih rituala. Jer naše žene vole nekoga proklinjati i bacati svoja prokletstva za cijeli život. Jer naše žene žele kvalitetan seksualni život i svoja višestruka, turbo i tantrička sladostrašća. Brige njih što se mi sramimo i stidimo što razočaravamo naše žene. Brige njih koristimo li mi viagru ili ne koristimo?

Te žene samo brinu za svoja mitove i svoja sladostrašća i govore:

„Sve je u glavi! Mi želimo uživati. Svaka žena ima pravo na orgazam, a uskoro će i Dan ženskog orgazma. Ja volim naređivati muškarcima, volim im reći: ah, tomi radi! Jer se ja tako rješavam stresa i nesanica. Jer ja tako izgledam mlađa.

Briga Micu što 50% naših žena ne doživljava svoja sladostrašća, što 30 % žena glumi sladostrašća, a 20 % ih valjda doživljava. I znanstvenici kažu da je to zbog građe ženskog tijela. I ja to kažem. Kažem da su kod nekih žena vagine preduboke i preširoke, da su neke žene nezadovoljne svojim tijelom, da su neke žene ostarjele i da su im se dražice udaljile od uretre. Sve je to anatomija, a mi smo tu muški nemoćni, bez obzira kakvo veliko mi oružje imali. Stoga se ne treba osvrtni, ako nešto ne ide, onda to ne ide. Stoga, treba pobjeći što dalje od takvih žena. Jer ja ne želim doživljavati pravosudne golgote. Ne želim ja dokazivati da nisam kriv za silovanje, povredu nečije časti i nečije duševne boli. No to nikoga ne zanima, netko me želi slomiti.

POGLAVLJE 3

Kažu da je HDZ prije par godina zatvorio arhive vezane za kriminalnu pretvorbu i privatizaciju jer istraživanje toga se kosi sa zakonom i pravom na zaštitu osobnih podataka. Kažu da je HDZ zatvorio i arhive vezane uz našu socijalističku prošlost, no to mene ne brine. Mene ipak brine naša recentna prošlost, mene ipak brine naša pretvorbena pljačka i kriminalna pretvorba. Jer neki iz HDZ-a kažu što je bilo, bilo je, tko je jamio, jamio je. Neće se za to nikoga optuživati. Tako ćemo mi sakriti našu povijest i našu prošlost. Tako ćemo mi sakriti naša stradanja i naše tragedije. Jer kod nas nitko nije kriv što je vuk pojeo magarca i magarca više nema. Nitko nije kriv što je društvena imovina otuđena budzašto, rasprodana za jednu kunu, što je ona uništena, što je nema, što su mnogi ostali bez posla i sredstava za proizvodnju. Nitko nije kriv što smo svi mi osiromašili. Što sam ja sa ondašnjih 1.000 Eura i više, pao ili spao na 300 eura prijevremene mirovine. I najgore od svega toga nitko nije kriv za to naše stanje i za tu našu zlu sudbinu.

Možda bih se ja osjećao bolje kada bi nekoga proglasili krivim, pa bio taj živ ili mrtav. Jer ipak sam ja odgajan na Dostojevskom i njegovom djelu: „Zločin i kazna.“ A nad nama je počinjen zločin bez kazne, valjda je to stoga što su nad nama Srbi činili zločine, pa za to nisu adekvatno kažnjeni. A valjda je Bruno Bušić za njih, ali i druge lopove i pljačkaše izrekao svoje predskazanje, svoje proročanstvo i svoje svjedočanstvo:

„Kad se oslobodimo srpskog ropstva, vidjet ćete kako naši kradu! Svako nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima, makroima i lopovima. Navalit će na nas velike ptice grabljivice. Kako tada nas spasiti od nas?“

Valjda je došlo i to vrijeme, možeš počiniti veliki zločin nad svojim narodom, možeš počiniti veliku pretvorbenu pljačku i kriminalnu pretvorbu i privatizaciju, ali za to nećeš odgovarati. I to uopće nije u

skladu s postulatima „Zločina i kazne.“ Tamo ipak Raskoljnikov, nakon što ubije i opljačka babu lihvaru, završi na robiji.

Ja ne znam što da o svemu tome mislim, to se u potpunosti ne slaže s mojim moralnim načelima. Ja sam u raskoraku sa društvenom stvarnošću. S jedne strane smo dobili Crkvu koja podržava HDZ, njihovu pljačku i njihovu kriminalnu pretvorbu, umjesto marksističke ideologije, a s druge strane smo dobili nemoral i nemoralno društvo. Ja čak mislim da Gabrijela Žalac i njeno društvo nije radilo svoju pljačku na svoju ruku, nego za HDZ i za potrebe HDZ – a. Zato ih HDZ niti tuži, a niti sudi. Da to nije otkrila Europska unija, to bi prošlo kao zataškana pretvorbena pljačka i to bi se zatvorilo u neku staru arhivu. Stoga ja ne želim ništa imati s tim. Jednostavno me to ne zanima. Razmišljam o nekakvim svojim egzistencijalnim problemima. Baš me briga tko je opasan za ovu našu zemlju, baš me briga tko je nesposoban, baš me briga tko je neuk, a tko je kriminalac i korupcionaš. Baš me briga hoćemo li izgubiti pet milijardi kuna ili eura novaca iz europskih fondova za saniranje štete od potresa u Zagrebu i na Banovini. Baš me briga za katastrofalne poteze i pogrešne odluke naše Vlade. To samo potvrđuje naše bezvlađe, naše nepravde i našu besperspektivnost. Navodno mi imamo ili nemamo Nacionalnu razvojnu strategiju, ali što to vrijedi, kada je se nitko ne pridržava.

Stoga smo mi poniženi i poraženi. I nema nam gore kazne, nego imati arogantnog Andreja Plenkovića za premijera i podivljalog Zorana Milanovića za predsjednika. Nitko im ništa ne može, a mi moramo trpjeti njihove bezobrazluke i izjave da živimo dobro ili fenomenalno. I još netko kaže da će Andrej Plenković postati naš najdugovječniji premijer. Gdje ćeš veće kazne? Što će nam taj samozadovoljni čovjek koji živi u svom paralelnom svemiru, koji nema veze sa našom stvarnošću? Koji nije ništa napravio u vezi naših reformi, naših materijalnih i duhovnih obnova. Koji nije smanjio naše siromaštvo, koji nam nije poboljšao naš životni standard, koji nas nije izvukao s dna Europe, koji nije pokazivao volju

za reformama i kojega baš brige za veliki gubitak stanovništva od 10 i više %. Pa se valjda zbog toga autokratski i diktatorski ponaša, pa nam govori o svom ružičastom svijetu, pa nam govori o svojim gigantskim poslovnim rezultatima i uspjesima. Ja bih mu rekao da mi nismo takvi, da smo mi bijedni i siromašni.

Jer može se reći da Hrvatska nema državnu politiku, nama nikakvu gospodarsku strategiju, čeka se sunce, pa da krene turistička sezona, a inflacija je svakodnevna, a obnova razrušenih kuća u potresu ne postoji. Dezorijentirani smo do krajnjih granica, pa se može reći da je i naš premijer, Andrej Plenković nesposoban do krajnjih granica, ili totalno nesposoban, a mi smo neuspješna država na začelju i dnu Europe. I svakim danom sve više nazadujemo. I što je najgore od svega, naš premijer živi u paralelnom svemiru, on živi u svom ružičastom svijetu, pa nam govori da mi živimo dobro ili fantastično. A mladi nam odlaze, pa odlaze. I nitko ih ne može zaustaviti. Jer jednostavno im je dosta te nesposobnosti, jer jednostavno im je dosta premijera koji živi u svom paralelnom svemiru i u svom ružičastom svijetu. .

Možda bi i mi htjeli biti takvima, ali nam to ne uspijeva, jer se takvima ne osjećamo. Htjeli bi nekakva regularna pravila, ali vidimo da je sve neregularno. I unatoč i usprkos svemu naša kola su krenula nizbrdo. Briga mene što nam je Ankica Lepej otkrila da nam je naš car, otac domovine i otac hrvatske korupcije gol, da i on laže, da i on ima neprijavljena financijska sredstva. Pa tako vandali u metropoli stalno nešto šaraju po njegovim spomenicima. Pa su tako napisali da je Franjo Tuđman diktator, a naša policija bi trenirala strogoću, pa bi nekog tukla, pritvarala i zatvarala. I naš premijer trenira strogoću, pa ako ga pitaš neko konkretno, gospodarsko pitanje, on bez kajanja i bez srama ti odgovara o nekakvom kisellenju kupusa. Meni je to neugodno gledati i slušati, ne mogu ja gledati nečiju aroganciju, pa niti to gledam, a niti to slušam. Jednostavno, sam oguglao na sve to. Jednostavno to više ne slušam.

Izgleda da ni naši mladi to ne mogu gledati, a ni slušati, pa okreću leđa Hrvatskoj i bježe glavom bez obzira. Ako Hrvatska okreće leđa mladima, onda i mladi okreću leđa Hrvatskoj. Jer ovdje nema perspektive, jer ovdje je slab rast gospodarstva, jer ovdje je jedna plaća i velika je nezaposlenost, jer ovdje ako nisi član HDZ –a, jedino što ti preostaje je, iseliti se. Ovdje je sve nazadno i dekadentno. Ovdje je Bog rekao laku noć, ovdje je zona sumraka, ovo je mjesto gdje je život stao, ovdje se ne živi, nego se životari. Ovdje se stalno izvrću istine i neprestano se prepravlja povijest. Ovdje se kontroliraju misli i ponašanje. I tko to ne može podnijeti, odlazi glavom bez obzira. Stoga, pitam mog prijatelja Peru kad se nalazim s njim na kavi:

„Dosta mi je svega. Mica me progoni, Znaš li da me sud proglasio krivim za te njene optužbe za silovanje, za povredu ugleda i časti i za duševne boli? I to brat bratu iznosi gotovo pola milijuna kuna. Uskoro će mi stići i financijski lešinari, pa će mi sve oduzeti. Pa će me odvesti i dovesti u bankrot. Stalno će mi prijetiti ovrhama i stalno ću biti u financijskoj stisci.“

„Ne znam kako ti pomoći? Znam da si ti poštenjak i da krivog razapinju.“

„Mica mi prijeti i napada me nožem. No i ja se znam obraniti od napada nožem, ali što ću ako negdje nabavi revolver? No, što ću ako me sastave financijaši? Ako stave moju imovinu na bubanj, ako je prodaju na javnoj dražbi, ne znam što ću. Neću imati gdje živjeti. Morat ću se ili ubiti ili odseliti.“

„Kažu da se čovjek ubija onda kad mu zakaže nagon za preživljavanje, kad izgubi društveni status i nekakve svoje ideale.“

„Meni je Mica uništila samopouzdanje i mentalno zdravlje, mene je Mica bacila u depresiju. Ona želi da ja budem Gospodar muha, a ona

Gospodarica osa. Ona je nedokazana, agresivna i divlja. Bojim se da neću počiniti nekakvo zlo.“

„Kakvo zlo?“

„Da je neću ubiti. Imam potrebu da je davim i zadavim.“

„Da nije trudna?“

„Daj se ne glupiraj, pa ona je starica. Ona je prošla i menopauzu i klimakterij. Kažeš da se ti ne seksaš, a ja bi se trebao seksati tri do pet puta. Ona mi nudi seksualno oslobođenje, fetiše i vodeni krevet, ali što to vrijedi kad mi to ne pomaže. Ne znam je li njoj i pet puta dovoljno. Ona ima i mentalne i psihičke probleme.“

„Kažu da seks poboljšava imunološki sustav, ublažava tjeskobu i depresiju, uravnotežuje hormone i kažu da se seksom oslobađa hormon sreće.“

„Neka to njoj netko drugi radi, ja nisam zainteresiran. Mene to ne zanima. Briga mene što bi se ona stalno seksala, briga mene što ona ima povećan libido i seksualnu želju. To si je ona umislila. Ona si je umislila hiperseksualnost. Ne želim je ja liječiti, neka se sama liječi. Ponaša se kao razmaženo derište.“

„Ne znam ti što na to odgovoriti. Moraš pod hitno naći neko rješenje.“

„Nazvat ću Ašvanjija, pa ću ga pitati mogu li doći kod njega.“

„Nije li on u Japanu?“

„Već sam ti rekao da sam ja seksualno aktivan, ali mi se smanjilo oružje.“

„Ja sam seksualno neaktivan ili sam aseksualan.“

„Ja te razumijem. Meni seks puno znači. Bolje bi bilo da sam i ja takav kao ti, ali meni vrag nije dao mira, pa sam išao kod te Mice i seksao se s njom.“

„Znam tu priču: ti joj pružaš klitoralna i vaginalna sladostrašća, a ona traži višestruka, turbo i tantrička sladostrašća.“

„A ja joj kažem da za odgovarajuće sladostrašće moraš imati odgovarajuću građu tijela i odgovarajuću anatomiju. Ne možeš ti biti slonica, a spavati sa nestašnim zecom.“ „Kažu da za to pomaže brazilski pauk i japanska gljiva.“

„Što je bilo s japanskim gljivama?“

„Neke japanske gljive imaju miris falusne izrasline.“

„I što to ima veze s bilo čime?“

„Kod žena takve gljive izazivaju spontana sladostrašća. Možda bi to pomoglo i Mici?“ „Kažem ti: baš me briga za Micu. Ako njoj ne pomaže stimulacija dražice, ako njoj ne pomaže genitalna stimulacija, neće joj ni pomoći japanska gljiva.“

„Njeno sladostrašće je misterij za sve nas.“

„Za mene nije, uopće me ona ne zanima.“

„Možda je to psihološke naravi, možda je kod nje kriv odgoj, možda ona ima psihološke blokade. Možda bi ona trebala voziti bicikl?“

„Zašto bicikl?“

„Bicikl potiče cirkulaciju. U dražicu dođe veća količina krvi.“

„Moraš joj to reći.“

„Reci joj ti.“

„Onda ću joj to ja reći.“

„Ti sada želiš nešto drugo?“

„Želim voditi ljubav s nekom Azijatkinjom.“

„Ako ti to uspije, možda i ja dođem. Koliko košta put do Japana?“

„Negdje deset tisuća kuna.“

„Onda bih i ja mogao ići s tobom.“

„Nisam još ni nazvao Ašvanjija, pusti da ja odem, da vidim kako će se to odvijati, pa ću ti javiti, da i ti dođeš.“

„Kakve su Azijatkinje?“

„Kažu da su Azijatkinje uske i pliće, zato sam ih i odabrao. Ne bih mogao ići u Afriku, tamo su žene široke i duboke kao provalije.“

„Pa nije valjda da imaš nekog u Africi?“

„Coce je u Zimbabveu.“

„Nisam to znao.“

Pero je malo razmislio, pa kaže:

„A da prvo nazoveš Cocu?“

„Zašto bih zvao Cocu?“

„Jesi li čuo za kunyazu? To ti na ruandskom jeziku znači uriniranje.“

„Ti bi htio da neka crnkinja urinira po tebi?“

„Ne bih.“

„Ti bi htio svoju medicinsku šalicu urina ili te uzbuđuje gledati kada neka žena mokri.“

„Čuo sam i ja da netko urin koristi da si poboljša ten, ali ni to me ne uzbuđuje.“

„Kažu da urin zna biti u raznim bojama. Ako je plavi ili zeleni, to je od lijekova. Ako je narančasti onda konzumiraš previše vitamin C. Ako je smeđi, onda ti ne valja jetra. Ako je crveni, onda imaš krvi u mokraći. Nego reci ti meni, što ti od tih Crnkinja hoćeš?“ „Tamo u Africi žene znaju ejakulirati.“

„Ne rade li to muškarci?“

„Rade to i afričke žene.“

„Mene to uopće ne privlači. Kao što me ne privlači ni analni seks.“

„Ni mene baš ne privlači analni seks. Ja sam konzervativan muškarac. Volim misionarski seks, sprijeda, straga, pseći i ravno na leđima.“

„Za analni seks žena ti mora koristiti lubrikant.“

„Što ćeš: sto ljudi, sto čudi. Ja sam se odmah uzbudio.“

„Ipak ću ja nazvati Ašvanjija. Jer čuo sam da u Africi obrezuju žene.“

„I što im rade?“

„Iz religijskih, kulturnih ili običajnih razloga ženama odstranjuju dražicu, valjda da žene ne bi uživale.“

„Ne bih ni ja takvu ženu htio.“

„Ti bi valjda htio suhi seks?“

„Ne znam što je to?“

„Žena radi na tome da joj rodnica bude suha, pa stavlja kredu, vapno, pijesak, papir ili deterdžent. Neke žene dime svoju vaginu na nekakvom bilju ili stavljaju zapaljenu cigaretu u vaginu.“

„Zašto to čine?“

„Da bi muškarac ili one bolje uživale.“

„Ja sam jednostavan čovjek, želim jednostavan seks.“

„Onda pričekaj da nazovem Ašvanjija. Nadam se da će me on primiti i da će mi naći neku azijsku ženu.“

„U nadi je spas.“

To i ja kažem: „U nadi je spas“. Da u to ne vjerujemo, nikad se ne bi oporavili od ove naše političke situacije.

Nikad naša psiha ne bi bila stabilna, nikad se mi ne bi emocionalno oporavili, nikad mi ne bi pozitivno razmišljali. A opet mi imamo jedna očekivanja, a dogodi se nešto posve suprotno. Sanjali smo kapitalistički raj, a doživjeli smo najgori pakao. Nadam se da se to neće dogoditi i sa mnom. Nadam se da će mi Ašvanji pozitivno odgovoriti i da će me primiti u dalekom, ali prijateljskom Japanu. Nadam se da je on kao nekadašnji Noa, da ima prihvatilište za nas nesretnike. Da će nas spasiti od biblijskog potopa ili od HDZ – a. Jer

mene su i zmija i gušter ugrizli, jer ja se bojim i zmije, a i guštera. Negdje u mojim snovima sanjam da jašem konja, da se konj u nešto sapliće, da posrće i da se ruši, a ja sam čvrsto vezan za njega. Pa i ja padam. I nije problem što padam, nego ne mogu izvući nogu ispod konja. Da sam bar vjernik nikad se ne bi sapleo, nikad ne bih posrnuo. Odmah bih izrecitirao poruku mira:

*„Smiluj mi se, moj Bože, jer me dušmanin moj hoće zgaziti,
napadač me moj neprestano tlači. Dušmani moji nasrću na mene
povazan,*

mnogo ih je koji se na mene obaraju.

*Svevišnji kad me strah spopadne, u te ću se uzdati, Božje obećanje
slavim,*

u Boga ja se uzdam i neću se bojati: što mi može učiniti smrtnik?

Od jutra do večeri obružuju me, svi naumi njihovi meni su na zlo.

Sastaju se i vrebaju, paze mi na korake, o glavi mi rade.

Plati im prema bezakonju, u gnjevu, o Bože, obori pogane!

Ti izbroji dane mog progonstva, sabrao si suze moje u mijehu svom.

*Nije li sve zapisano u knjizi tvojoj? Moji će dušmani uzmaknuti čim te
zazovem.*

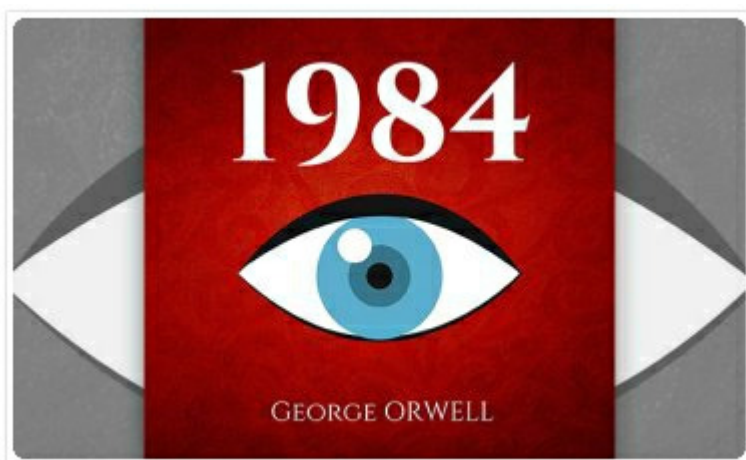
Ovo sigurno znam: Bog je za mene! Božje obećanje slavim.

U boga se uzdam i neću se bojati: što mi može učiniti čovjek?

*Vežu me zavjeti koje učinih tebi, o Bože, prinijet ću ti žrtve zahvalne,
jer si mi dušu od smrti spasio. Ti si očuvao noge moje od pada
da pred Bogom hodim u svjetlosti živih.“*

Moj problem je što se ne mogu utješiti lažima i rijetko me tko ugodno iznenadi, češće me netko razočara. Pitam se zašto nekoga ne mogu voljeti cijeli život? To nije u mojoj prirodi. Pitam se zašto oblačim novu košulju, kad imam staru? Zašto ne volim staru ženu i

tražim novu? Mene je žena ostavila, pa nemam drugi odgovor. Nije grijeh posrnuti, nego je grijeh pasti i ne dići se. Ako jednom propadneš, drugi puta ćeš uspjeti. Pa se ja nadam da ću uspjeti u dalekom, ali prijateljskom Japanu. Tamo ću krenuti dalje, tamo ću pobjeći od intime s Micom. Pa se ja nadam da ću tamo pronaći ženu za sebe. Jer meni visi mač nad glavom, jer mene sljedi blokada, jer meni neće nitko oprostiti dug ili hoće? Kažu da ću svoj dug moći otplaćivati u ratama, da neće biti ovršnog tsunamija. Pa se neću morati ubijati, pa neću morati dizati ruku na sebe, pa si neću morati namjerno oduzimati život ili hoću? Pa neka odgovorni rade svoje psihološke obdukcije, pa neka neko proučava moje genetske predispozicije. Međutim, to me neće utješiti, ja se moram od svega oporaviti, ja moram ozdraviti, pa ću radije pobjeći od tih problema.

POGLAVLJE 4

Oduvijek sam želio napisati nešto nalik Orwellovoj „1984.“ ili nešto kao Aldous Huxlyev: „Novi vrli svijet“. Za ta djela kažu da su distopijska, antiutopijska i futuristička djela, ma što to bilo i ma što to značilo, a ne znači ništa dobro. Jer to su mračne vizije budućnosti, a mi smo siromašni, živimo u nekakvoj represiji i u nekakvom kolapsu, pa i nas to sljeduje ili ne sljeduje. A ti pisci opisuju nekakva totalitarna društva, gdje partija kontrolira prošlost, pa samim time i sadašnjost i budućnost. I takvom totalitarnom društvu je potreban suprotstavljeni blok, nekakve zdrave ili bolesne snage, vanjski ili unutrašnji neprijatelj i oni ga uvijek nađu ili pronađu. No, ne može to dugo trajati, proradi nekome savjest ili čista ili nečista, jer proradi nekome savjest i dogodi se tranzicija. Dogodi se zlo nad svim mogućim i nemogućim zlima. Mi smo tražili raj na zemlji, a doživjeli smo svojevrsni pakao. Jer dogodila nam se pljačkaška pretvorba ili tranzicijska pljačka. I tako nam je, kako nam je. Nekome dobro, a većini zlo.

No, bojim se da će netko reći da ne volim svoju zemlju, kad tako lako ja svoju zemlju proglašavam distopijom, da je omalovažavam i vrijeđam. Ne želim ja raditi ništa protiv države, ne želim ja biti akter koji radi na demontaži države i institucija, kako kaže naš premijer Plenković, iako nije rekao na koga se to odnosi. Stoga, se ja bojim da me neće on imenovati kao državnog i narodnog neprijatelja. Jer nikad se ne zna što je kome u glavi. Jer on kaže da su unatrag mjesec dana na tapetu Hrvatska narodna banka, HRT, Vrhovni sud i DORH i da se radi o sustavnom napadu. Da netko nešto reže feticu po feticu, a cilj je ugroziti Schengen i europodručje. Pa mu ja kažem da me je baš brige i za Schengen i za europodručje i za Hrvatsku narodnu banku, HRT, Vrhovni sud i DORH. Ali ja želim biti konstruktivan, a ne destruktivan, no ne znam što da radim?

Nisam ja kao naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman pa da donosim feudalne vrijednosti: obitelj, tradicije, konzervativizam, vjeru i vječno žrtvovanje drugih za domovinu i parolu:

„Sve za Hrvatsku – Hrvatsku nizašto.“

Ja tako vidim našu stvarnost, pa tako i pišem, a uz put se slažem s Miguelom de Unamunom kada kaže:

„Stvorili smo povijest punu laži, ispraznosti i lakomislenosti i to se jako osjeća.“

A ja na to dodajem:

„Svaki narod ima vlast kakvu zaslužuje.“

Netko bi je smijenio, nekome se to ne da, ali da nam trebaju promjene i reforme, trebaju nam, bez obzira tko je na vlasti.

Mi smo inače dobili vlast kakvu zaslužujemo ili ne zaslužujemo, ali je trpimo. Jer oni su uništili sve što se moglo uništiti, prvo su to prodali budzašto, za jednu kunu nekakvim tajkunima, a ovi su to uništili. Pa tako nema više naše teške industrije, nema ni lake industrije, nema ni brodogradnje. Ostali su ostaci ostataka, a nekad je u našoj brodogradnji radilo 20 do 30 tisuća ljudi. Sada nam je ostao ili preostao jedino turizam. Ali to je najviše dva ili tri mjeseca. Pa nam iz Državnog zavoda za statistiku iznose negativne rezultate. Ali najgore od svega je to, što se kod nas ne isplati investirati, kod nas nema profita kažu mnogi. Mi nismo učinkoviti i konkurentni, a nameti su preveliki i to je to. Nakon toga svega, jedino naš bajni premijer kaže:

„Živimo bolje nego ikada, samo to ni ne znamo.“

A ja znam da sam nekad imao novaca, da ih nisam mogao potrošiti.

Nekad se švercalo i imalo se. Već sam pričao da sam znao u Mađarsku prenijeti 10 gramofonskih ploča, dvoje do troje farmerica, dvoje do troje teksas jakni i dva do tri rum punča i konjaka, i imao sam novaca kao mali kralj. Još sam znao otići u Poljsku, tamo bih promijenio njemačke marke u zlote, kupio jantar i onda bih to mijenjao u forinte, to mi je radila jedna Mađarica po imenu Bukši, a dobio bih forinti toliko da nisam znao što ću s njima. Bio sam tada mali Bog. Samo to je nestalo s tranzicijskim vihorom, odnio ga vjetar ili je to prohujalo s vihorom. I najgore od svega je kada mi moj premijer kaže da sada živim bolje nego ikada, ali ne znam za to. Pa gdje da živim sa 2.700 kuna, a režije i lijekovi mi iznose 1.000 kuna? Uopće ne znam kako preživljavam s time? Da nemam zalihe iz prošlih vremena, vjerojatno bih gladovao ili bi skupljao povratne boce u kontejnerima. Valjda mi je takva sudbina i mene je snašla stara židovska mudrost:

„Da Bog da imao, pa nema.“

Kod nas jedino uspijevaju političari, a oni se služe svojim uobičajenim frazama u razne svrhe. Pa nam je tako, kako nam je, ali nije bajno. Stalno živimo u svakodnevnim oskudicama, pa živimo s uvozom raznih roba koje smo mogli sami proizvesti. Pa živimo sa stalnim poskupljenjima. Ako nismo u stranci na vlasti, odmah nam je ugrožena egzistencija. Odmah se netko s nama obračunava, zlu trebalo i zlu ne trebalo. I odmah se mi odlučujemo za odlazak iz Hrvatske. Jer nemamo što čekati, ovdje posla nema, ima samo za ulizice i poslušnike. Ovdje ti ne treba mnogo pa da ti netko ugrozi tvoju egzistenciju, ovdje se stoga živi paralelna stvarnost i politika nezamjeranja. Ali dogodi se da se promijeni vlast i onda ta vlast uvodi svoj nekakav red ili nered. Pa je tako smijenjen lokalni dimnjačar, Bog da mu dušu prosti i on ne zna komu da se sad obrati. Po nalogu HDZ- a, postao je hadezeovac, a promijenila se vlast, a oni ne toleriraju hadezeovce, pa je dimnjačar dobio otkaz i on kaže: „Ovo je politički obračun, a ja se ne bih miješao u politiku, stoga

odlazim iz Hrvatske. Što mi drugo preostaje? Toliko o demografskoj obnovi.“

A mi živimo u našim košmarima i neprestanim noćnim morama. Jer ti naši vlastodršci nam donose rasulo, nemar državne administracije, razne katastrofe i razne kronične depresije. Uz to nam je nedavni popis stanovništva razotkrrio da nas nedostaje barem 10 %, ako ne i više. Pa su nam izborne jedinice nezakonite, a vladajuće briga za to. Bitno je da oni dobiju vlast, a za drugo ih baš briga. Pa rade, kako rade, nestručno i neučinkovito. I nikoga to ne brine i nikoga to ne zabrinjava. Uz sve to, ignorira se stručnost i znanost. Stručnjaci i znanstvenici su nam bačeni u prikrajak. Samozatajni su i nevidljivi. Pa ne znaš ima li ih ili ih nema. A naš nam premijer, ničim izazvan, obznanjuje da je kod nas prosječna plaća 7.333 kune i da smo prebrodili korona virus. Da nam raste gospodarstvo, da se smanjuje javni dug i da smanjujemo nezaposlenost. Ne znam, kada je takvo stanje gotovo idealno, zašto se onda ministar financija Marić, zadužio za nove dvije milijarde kuna i milijardu eura?

Samo ne znam na koga se ti pozitivni rezultati odnose, kad moja prijevremena mirovina već četiri godine je 2.700 kuna, a moji režijski troškovi i lijekovi iznose najmanje 1.000 kuna. Pa ti onda živi s tim. Dobro da sam nekad radio za 2 – 3 tvrtke, pa sam nešto i zaradio. Ustvari nisam ništa zaradio, radio sam više od 8 ili 12 sati, pa nisam stigao potrošiti, ono što sam zaradio. Znam da ima puno onih koji imaju 60 godina starosti, 40 godina staža, a imaju 2.000 kuna mirovinu. Uopće ne znam kako oni žive? Sigurno teško, da ne može teže. Inače mi imamo 15.000 zaraženih dnevno od korona virusa, također imamo 14.000 umrlih od korona virusa, pa ne znam kome se taj naš premijer obraća i kome to on uzaludno priča. Vjerojatno on to priča svojim poslušnicima. Kažem mu u sebi: „Pričaj nekom drugom te svoje laži i tu svoju lažnu statistiku, meni je dosta mojih laži. Cijeli svijet je u gospodarskoj krizi, cijeli svijet je u depresiji, jedino mi nismo. Ja u to ne vjerujem.“

Ja bih se bavio time kakav mi svijet gradimo i zaključujem, nikakav. Nema kod nas razvoja, mi za svima zaostajemo. Mi svakim danom, u svakom pogledu, zaostajemo. Nema kod nas nikakvih reformi, to je taj naš teatar apsurda, zato neki kažu da smo mi Apsurdistan. A naš premijer se mora brinuti za svoju stranku, za svoje krdo, za sindrom krda i za ljude u njemu. Za svoje uhljebe, mafijaše, kriminalce, nacionaliste, domoljube, fašiste, lažne branitelje, nepismene i ucijenjene. Mi, ostali, smo stoka sitnog zuba, svjesno ili nesvjesno, ne postojimo ili smo gubitnici. Ili trebamo biti potlačeni i podređeni njegovoj volji i samovolji. Moramo ga pokorno slijediti. A on je zaveo svoju aroganciju, svoj totalitarizam, svoju korupciju, svoje diskriminacije, religijski ekstremizam i fanatizam, svoju mizogoniju, homofobiju, ksenofobiju i rasizam. I svi mi moramo glumiti nedozrelo, nedužno i poslušno dijete, a žene moraju biti nevine, poslušne, nepokvarene, krjeposne i moralnog ponašanja. Sve u skladu sa našim patrijarhalnim društvom. I valjda to nekome odgovara ili ne odgovara, pa se osvećuje na tim Tuđmanovim spomenicima koji niču kao gljive poslije kiše.

Nekad su nam Poljaci i Česi zavidjeli, jer imali smo samoupravni socijalizam i bili smo predvodnici pokreta „Nesvrstanih“, a sada mi njima zavidimo na rastu gospodarstva i na razvoju. Sve je kod nas nekakva stihija i anarhija. Sve se odvija po nečijem planu, ali ne po planu našeg premijera. Sve je nekakav privid, barem kod nas. Imamo ministra građevinarstva, koji uopće ne zna što je to obnova, koji je jako neuspješan i koji je totalno podbacio, ali tko se brine zbog toga, nitko. Jer i drugi su nereformirani, jer i drugi su neučinkoviti. I to je ta naša tragedija, bez kraja i bez konca. Mi inače živimo od turizma, to nam je glavna strategija razvoja i bez toga se ne može. Zato čekamo da nam dođe ljeto, pa da krenu ili se pokrenu statistički podaci. Dok to čekamo naša nam vlast uvodi mehanizme kontrole, a mi živimo u svom beznađu i bespomoćnosti. I slabo i užasno se osjećamo i moramo slušati Velikog Brata kad nam govori:

„Pažnja drugovi! Dobili smo bitku za proizvodnju. Životni standard se podigao na više od 20 %. Novi, sretan život je pred nama. Naše mudro rukovodstvo nas je time obdarilo. Imamo više hrane, više odjeće, više pokućstva, više kuhinjskih lonaca, više brodova, više knjiga i više djece, a smanjile su se bolesti, zločini i ludila.“

Nekad u socijalizmu su postojali partijski sastanci na kojima bi se pohvaljivali istaknuti drugovi i partijci, ne znam zašto i to ne uvede naš premijer? Pa da vidimo tko od njegovih ljenčina radi, a tko ne radi. Ili će nam i to lagati, pa će umjesto ministra gospodarstva, pohvaliti ministra rada i socijalne skrbi. A meni ne odgovara što mi gradimo tradicionalnu i konzervativnu Hrvatsku, što naš premijer tvrdi da su problemi nastali prije njega, a on ih uspješno rješava. On nije ni za što odgovoran, za sve se pita Crkvu, a ona je takva, kakva jest. Bavi se seksualnim aferama svojih svećenika, ne bavi se nama sirotinjom. Jer naša Crkva nije ispunila svoj zadatak i ne štiti najslabije u društvu, nego štiti HDZ političare i tajkune. A kažu da naš premijer usvaja i koristi diktatorske metode Franje Tuđmana, da je to daleko od demokracije na koju se on poziva. A mi se pitamo kakva smo mi zemlja kada nas policija hapsi i privodi zbog nekih izjava o trulim jajima. Kada policija hapsi i privodi čovjeka od 72 godine. Pa taj čovjek je po svim kriterijima starac?

Pitamo se: živimo li mi u nekadašnjem komunizmu ili u neoliberalnoj demokraciji? Pitamo se: je li to stvar očaja i slabljenja vlasti? Pitamo se: nismo li mi svi Winstoni Smith, iz romana 1984., nismo li mi članovi partije i službenici Ministarstva istine koji korigiramo povijesne dokumente, a onda se nakon što upoznamo svoju Juliju, nakon što pročitamo knjigu: „Teorija i praksa oligarhijskog kolektizma“, nakon što ti stranka kaže da odbaciš dokaze vlastitih očiju i ušiju, se pobunimo. Pa ćemo napisati parolu:

„Svi smo mi Winston Smith.“

U ono pubertetsko vrijeme kada sam čitao tu knjigu, 1984. nisam je ni shvaćao, nisam shvaćao apsurdnost svega, nisam shvaćao da je važno mrziti neprijatelja i državne izdajice, nisam shvaćao smisao doušnika, ali danas kada sam valjda stekao umnu zrelost i iskustvo, je shvaćam i znam tko su nam neprijatelji i državni izdajice. Samo ne razumijem zašto režimi žele suzbiti našu seksualnost i našu intimu. Mi imamo našu Crkvu, ona brine za nas, ali tamo se Crkva ne spominje.

Stoga, ne iznenađuje da nekakav čovjek, O'Brien, kojem se Winston Smith povjerio, postaje Winstonov dželat. Pa ga zlostavlja i muči. Pa mu oduzima posao i zamjenjuje ga na njemu. Time je represivni sustav uništio osobu Winstona Smitha. Pa valjda to i naš premijer želi, uništiti sve svoje neprijatelje i sve svoje oponente. Želi kontrolirati naše živote, naše mišljenje i našu seksualnost. Ne možeš ti misliti svojom glavom, moraš misliti u zacrtanim okvirima jer Veliki Brat te promatra, jer Veliki Brat je svugdje nazočan, njegovo oko sve nas snima, jer:

„Vlast nije sredstvo, nego cilj. Ne uvodi se diktatura zato da bi se sačuvala kakva revolucija, revolucija se diže zato da bi se uspostavila diktatura. Svrha vlasti je vlast.“ I sad da ja tu vama ne tupim i ne prepričavam radnju knjige: „1984.“ Reći ću vam Hegelove riječi:

„Sve što je u svijetu upropašteno je, upropašteno je s dobrim razlogom.“

A ja kažem riječi pruskih grenadira:

„Bolje je biti 15 minuta kukavica, nego cijeli život mrtav.“

I bolje je ne biti poklonik stranke na vlasti, a ni žrtva te stranke, a ni neprijatelj te stranke. Najbolje je sve to ignorirati, distancirati se od svega i biti apolitičan. Samo kod nas je to nemoguća misija, jer naša politika je totalitarna, jer naša politika je diktatorska i autokratska.

Iako kažu da je ukinut verbalni delikt, ima ih koji bi ga ponovo uveli. Koji bi uveli član 133. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji kaže:

„Tko natpisom, letkom, crtežom, govorom ili na drugi način poziva ili potiče na obaranje vlasti radničke klase, kaznit će se zatvorom od jedne do deset godina. Tko to učini uz pomoć ili pod utjecajem iz inozemstva, kaznit će se zatvorom najmanje od tri godine.“

Meni je svega toga dosta, pa ga nazivam i dogovaram sastanak. Pa se sastajem s njim. On mi kaže:

„Ja ti imam iskustva s raznim režimima. Imao sam loša iskustva s socijalističkim režimom, a ni Tuđmanov režim me nije štedio., I baš taj režim se uznemirio 1998. godine kada je Ankica Lepej otkrila Tuđmanov zatajeni račun. Ona je naš Winston Smith.“

„Nedavno sam čitao 1984. pa znam tko je Winston Smith.“

„Ankica Lepej je otkrila tajni bankarski račun predsjednikove supruge, dobročiniteljice naše ratne siročadi.“

„Samo, ni ona se s tim nije usrećila.“

„Dobila je otkaz u banci.“

„Kažu da je ona nedavno umrla, Bog da joj dušu prosti.“

„Bog da joj dušu prosti i počivala u miru.“

„Sanader je nastavio s Tuđmanovom praksom i Tuđmanovim stopama. Pa je imao te svoje financijske afere.“

„Još se vodi sud oko toga.“

„Još se vodi sud.“

„Ja mislim da Gabrijela Žalac nije toliko kriva za te nove financijske afere, da je ona to radila za HDZ, zato to HDZ prikriva i zataškava.“

„Pa ti optužuješ našeg premijera Plenkovića?“

„Nemam ga ja što optuživati, nema ga tko optuživati, to je ta naša tragedija. Nitko nije kriv, a oni krađu li krađu.“

„Opća percepcija je da su svi političari korumpirani. Gora slika od našeg premijera Plenkovića je samo ona Aleksandra Vučića. On se pored ratnog huškanja, druži s mafijašima, on s njima surađuje, on se druži s najvećim srpskim mafijašem Veljom Nevoljom, a kažu da njegov brat drži narkomansku scenu u Srbiji.“

„S jedne strane Aleksandar Vučić govori o ustašama, o Jasenovcu i milijun srpskih žrtava, on govori negativno o Vojno – redarstvenoj operaciji „Oluja“ i o etničkom čišćenju, a s druge strane se bavi mutnim, mafijaškim poslovima.“

„Sve je to u ime vlasti, a vlast je slast.“

„Zato smo mi psihički i duševno bolesni, zato mi imamo PTSP, zato mi idemo ili ne idemo na razne rehabilitacije. Zato smo mi kontroverzni, zato mi režimu ne odgovaramo. Zato mi nismo mainstream. Zato mi ne možemo doći do izražaja. Zato se kod nas izvrće istina i prepravlja povijest.“

„Jesi li čuo za prijedlog posebnog savjetnika premijera Andreja Plenkovića, Roberta Kopala, da bi se trebao obavljati nadzor građana putem telekomunikacijskih uređaja, a sa svrhom borbe protiv širenja korone virusa?“

„Svaki sustav bi pratio svoje građane putem telekomunikacijskih uređaja ili putem mobitela.“

„Kažu da je vlada to htjela progurati u Saboru, ali im to nije uspjelo.“

„Ali time se krše temeljna ljudska prava, krši se zaštita privatnosti i krši se zakon o osobnim podacima.“

„Kažu da je to preporuka Europske komisije. Da je Europska komisija preporučila upotrebu tehnologije i korištenje mobilnih uređaja u borbi protiv korona virusa i da mi trebamo biti suglasni s tim. Prvo je Kina to uvela, a sada nam Europa to nudi i preporučuje.“

„Uskoro će nas nadzirati putem nadzornih kamera, uskoro ćemo nositi biometrijske narukvice i tako će nam mjeriti temperaturu i tako će nas kontrolirati. To je u svrhu očuvanja javnog zdravlja. Samo ne znam kako pomiriti nepomirljivo: nadzor građana i demokratske standarde?“

„Ako ne budemo imali nadzorni mobitel, imat ćemo elektroničku narukvicu. Međutim, ja se bojim zloupotreba toga svega i nastanka policijskih država. Bit će gore, nego što je bilo.“

„Izgleda da mi ne možemo bez represije, državne kontrole, totalitarizma i policijske države. Ako ne možemo provesti pravnu državu, onda ćemo provesti policijsku državu. Već imamo gotovo 500 policajaca na 100.000 stanovnika, za razliku od Danske koja ih ima upola manje. To su u svakom slučaju HDZ – ovi glasači.“

„Naš javni sektor je prevelik, pa se to odnosi i na policiju. Iz HDZ – a kažu da će umiroviti 20.000 javnih službenika.“

„Svejedno je naša policija neučinkovita.“

„Sve nam je neučinkovito, pa tako i policija.“

„I privode ljude i kad treba i kad ne treba.“

„Kažu da su privođenja u Zadru nezakonita, ali naš ministar policije kažu da su zakonita. Nećemo mi nikad na zelenu granu, kad se ne zna je li nešto zakonito ili nezakonito.“

„Pravna struka kaže da se ne može nekoga uhititi ili privoditi na razgovor ako ovaj nije napravio prekršaj protiv javnog reda i mira.“

„Može, ako si u gospodarskom kolapsu. Kažu da na Kubi uhićuju prosvjednike koji prosvjeduju zbog nestašica hrane. U Sjevernoj Koreji i Afganistanu ih ubijaju. Afganistan je pred gospodarskim slomom.“

Sve je to zbog izjave Transparency International koji kaže:

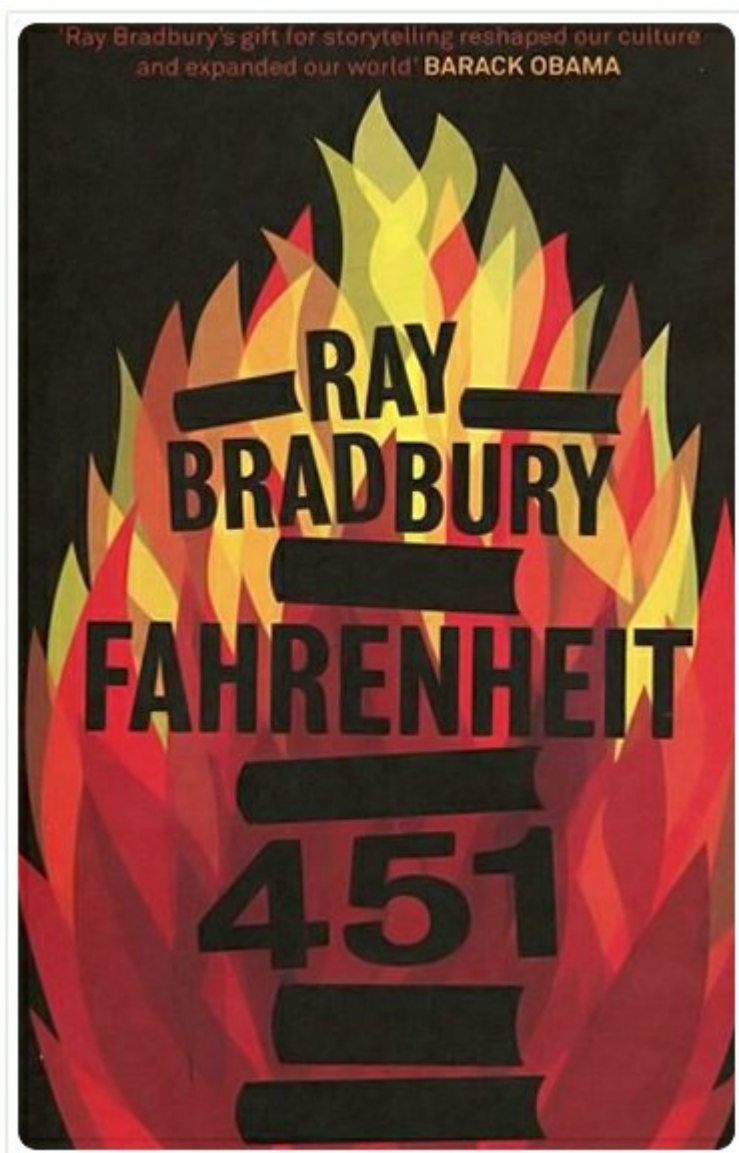
„Korupcija ubija. Više od dvije trećine zemalja smatraju se korumpiranim.“

Pa tako ova nevladina organizacija jednom godišnje objavljuje svoj indeks korupcije. I mi smo po tom indeksu korupcije na 63 mjestu, Slovenija je na 35 mjestu, Srbija na 94, a BiH na 111. Pa netko kaže da Hrvati moraju mijenjati mentalni sklop, ako žele dalje, ako žele u svjetliju budućnost, kako smo mi nekad govorili. Trebamo se odreći mita, korupcije i nepotizma, no to nije lako. Imamo premijera takvog kakvog imamo, a on ništa ne poduzima. Pa smo svi frustrirani, još se ne bunimo, ali ni to nije isključeno. Stoga mlade generacije odlaze glavom bez obzira i iz naše zemlje. Jer nema perspektive, nema nade u nešto bolje i nema zapošljavanja u struci. Za sve ti treba veza, a privatni posao se više odmaže, nego što se pomaže. I zato se odlazi, a kad se jednom ode, kad se snađeš u bijelom svijetu, baš se nemaš volje i želje vratiti.

Što je još najgore kod nas? Što mi imamo neefikasno pravosuđe, što mi šutimo, a ako se pojave zviždači, sustav se obračunava s njima.

Jer naša policija trenira strogoću nad malim ljudima i stokom sitnog zuba. Oni su malo plaćeni ili su potplaćeni, pa se obračunavaju s onima s kojima mogu. Dotle kažu da je policija na Zapadu, dobro plaćena, dobro obrazovana i dobro osposobljena. Da koristi moderne tehnologije, a za našu policiju kažu da je na nivou kamena s ramena. No to je problem sa svim javnim službama i službenicima. I oni su na nivou kamena s ramena i ima ih previše. Ima ih kao kusatih pasa, a ni za što ne služe ili mi ne znamo zašto služe. Mi mislimo da služe HDZ – u kao glasačka mašina, a možda oni služe i u druge svrhe, nama nepoznate ili poznate, kako se uzme.

POGLAVLJE 5

Kažem ja Peri, da je dobro dok nas policija ne tuče bez razloga ili dok netko ne počne spaljivati knjige i ljude. Godine gospodnje 1600. Crkva je živog spalila Giordana Bruna. Prvo su ga prevarom domamili u Veneciju, a onda ga je inkvizicija uhapsila. Nakon toga su mu sudili, pa su ga osudili i živog spalili na lomači, a njegov osnovni grijeh je taj što je širio Kopernikov heliocentrični sustav. Ja se pitam: je li bitno da li je Zemlja okrugla ili nije? Da li se Zemlja okreće oko Sunca ili Sunce oko Zemlje, meni je to svejedno. Meni to ništa ne znači, ali tim vjerskim ocima je to puno značilo, pa su spalili jednog Giordana Bruna. Uz sve to, spalili su mu i knjige. Kažu iz religijskih, političkih i ideoloških razloga. A i danas se naša Crkva zaliječe sa raznim izjavama. U tome se ističe vojni biskup Juraj Jezerinac, biskup Vlado Košić i vrhbosanski kardinal Vinko Puljić koji žene koje se upuštaju u seks prije braka naziva štracama, ma što mu to bilo i ma što mu to značilo, a to znači da su mu žene drugotne

No, pustimo sada to na miru, ondašnje učenje Giordana Bruna je bilo uvredljivo i neprihvatljivo za Crkvu. Pa su tako oni proveli svoju inkvizicijsku cenzuru i učinili su valjda ono što su morali, osudili su Giordana Bruna, napravili su lomaču i na njoj su ga spalili. A isto tako kažu da je kineski car Qi Shi Huang, 3 stoljeća prije Krista naredio spaljivanje knjiga i ubijanje ondašnjih učenjaka i znanstvenika. Ne znam je li im prije toga upriličio suđenje ili nije. Ali da ih je pogubio, jeste pogubio ih je. Međutim, najzanimljivije je spaljivanje Aleksandrijske knjižnice. To je bila najznamenitija knjižnica starog vijeka. Osnovao ju je faraon Ptolomej I još u 3 stoljeću prije Krista, a kažu da ju je prvo spalio Cezar, pa onda ljuti kršćani, da bi na kraju to učinili ljuti muslimani. Na sve to Pero kaže svoj komentar:

„Kažu da je muslimanski zapovjednik Omer rekao:

„Knjige ili su u suprotnosti sa Kuranom, što znači da su hereza, ili se slažu s njim, što znači da su suvišne, zato ih spalite.“

„Kažu da je tih nekoliko uništenja Aleksandrijske knjižnice unazadilo europsku kulturu, civilizaciju i znanost najmanje 1.000 godina, da je gurnulo Europu u neznanje i mračni srednji vijek jer u prvi plan je dospjela Biblija sa svojim apsurdima, dogmama i kontroverzama, sa svojim trojstvom, Majkom Božjom djevicom, uskrснуćima i vječnim životom. Uz to svećenici su Božje riječi izgovarali na latinskom, a običan puk to nije ni shvaćao, a ni razumio.“

„Bio je to nepovratni gubitak svega do tada poznatog. Samo ni antički i stari Grci ili Perzijanci nisu baš bili mudri, i oni su vjerovali u svoje legende i mitologiju, oni su vjerovali u titane, kiklope i junake. Oni su vjerovali u Minotaura i Tezeja i bili su lakovjerni.“

„Nakon tog spaljivanja, zavlada su neobična uvjerenja, ljudi su izbjegavali kupati se, bojali su se kupati, pa su smrdjeli, a Crkva je to iskorištavala.“

„Crkva je preporučivala umivanje, ispiranje usta i pranje ruku, a posebno je zabranjivala zajedničko kupanje muškaraca i žena i javne kupaonice. Rimljani su imali javne kupaonice, a Crkva je to zabranila jer su ljudi u tome uživali. Navodno je to bilo perverzno ponašanje. Pa su žene neugodne mirise prikrivale mirisnim puderima, a muškarci su smrdjeli. Do polovine 19. stoljeća vladala je apsolutna nehigijena.“

Pored toga, bio je to veliki gubitak antičkih spisa, perzijske astronomije i svega drugog do tada poznatog. A kažu da su kršćani također rekli:

„Što je u suprotnosti sa Biblijom, znači herezu, to je suvišno i treba to spaliti.“

Pa su tako oni spalili knjižnicu u Aleksandriji, po drugi ili treći put. A četvrti put su je spalili muslimani.

Pa je tako zavlдалo jednoumlje, fundamentalizam i tisućljetno mračno doba. Pa je tako katolicizam i islam uspostavili svoju dominaciju, netoleranciju, nazadnost i licemjerje. Netko od tih vjerskih ljudi je rekao:

„Božji su zakoni iznad ljudskih, ma što to bilo i ma što to značilo.“

Tome se danas priključuje vojni biskup Juraj Jezerinac koji kaže:

„Tri najveće tragedije koje su u 20. stoljeću zadesile čovječanstvo su Marx, Freud i Darwin.“

Zato mi nismo daleko od toga da bi netko spaljivao knjige, mijenjao i zaustavljao našu prošlost i našu povijest. Pa su nam tako i Srbi spaljivali knjige i uništavali knjižnice u Osijeku, Dubrovniku i Sarajevu.

Pa tako Pero kaže:

„Nacisti su spaljivali knjige Heinricha Manna, Bertolda Brechta, Franza Kafke i Karla Marxa. Njihove knjige su im bile nepoćudne.“

„U Americi se zabranjuju i spaljuju knjige Charlesa Darwina i Harryja Pottera. I naši svećenici imaju nešto protiv Harryja Pottera.“

„Pa tko će danas spaljivati knjige?“ – pita Pero.

„Nikad se ne zna. Netko hoće. Nisu li nedavno Srbi spaljivali naše knjižnice i biblioteke? To je bio dio strategije JNA.“

„To je bilo u ratu. Koju su knjižnicu zapalili?“

„U Osijeku, u Dubrovniku i u Sarajevu. Stoga, kažem da je dobro dok ne počnu spaljivati knjige.“

„Što je tu dobro?“ – kaže mi Pero.

„Jesi li ti čitao „Fahrenheit 451?“

„Možda jesam, a možda i nisam.“

„Tamo neki vatrogasac Guy Montag spaljuje knjige.“

„Ja sam napisao samo jednu knjigu o našoj Majci Omladini, pa kao da sa ju spalili. S njom sam imao samo problema. Imao sam problema s UDBOM, a u današnje vrijeme s našom Crkvom.“

„Ti si kao Harper Lee koja je napisala samo jednu knjigu: „Ubiti pticu rugalicu“. Znaš ono: „Pucaj u šojke koliko god hoćeš ako ih uspiješ pogoditi, ali upamti, sramota je ubiti pticu rugalicu. One ne čine ništa, osim što nam pjevaju. Ne uništavaju ljudima vrtove, ne gnijezde se u kukuruzu, samo pjevaju. Zato je grijeh ubiti pticu rugalicu.“

„Kažu da je Harper Lee napisala novu knjigu, možda i ja napišem knjigu kroz kakve sam torture prošao kad sam napisao knjigu: „Seksualni vodič za ruralne barabe“. „Nego, da se mi vratimo na Raya Bradburyja i njegov „Fahrenheit 451“, kažu da je to žestoka kritika makartizma i da to govori protiv tadašnje još žešće politike protukomunističke kampanje u Americi. Kažu da je noćna mora svakog pisca ako mu se spali knjiga, to i zna Guy Montag, vatrogasac koji pali knjige.“

„Zašto ih pali?“

„To društvo od njega očekuje, jer knjige su proglašene kao teški zločin. ali kad upozna Clarissu sve se mijenja. Svoju ženu više ne voli, čita knjige, skriva ih i spašava. Stoga ga njegova žena prijavi, pa on mora spaliti svoju kuću i svoje knjige. Uz put, spali i svog šefa Beattyja, pa mora bježati od pravde i snaga sigurnosti. Jer boji se on

paralizirajućeg otrova, no stiže u društvo onih koji znaju neku knjigu napamet, pa su oni kolektivno književno sjećanje čovječanstva.“

„I kako to završava?“

„Događa se nuklearni rat, ali Guy Montag to preživi.“

„Dosta je to slično s Orwellovom „1984“ i tamo se pisac bavi kontrolom društva, prividom srećom i zadovoljstvom pojedinca u otuđenom sustavu. I tamo se pisac bavi prijavljivanjem prekršitelja tih nastranih zakona. I tamo je to kritika totalitarnih društvenih uređenja. Samo što na kraju Bradbury ostavlja nekakvu nadu, a Orwell ne ostavlja nikakvu nadu.“

„Tako je, kako je. Netko nam ostavlja nadu, a netko ne. Mi i dalje živimo u svom mraku i svom mračnom dobu.“

„Mi samo možemo biti ogorčeni i tužni, ali to nam ničemu neće služiti i ne služi.“

I da se ja vratim distopiji, jer kažu da je distopija nešto suprotno od utopije. A ja više ne vjerujem ni u kakvu utopiju, jer sanjao sam ja demokraciju, kapitalizam i bolje društvo, a doživio sam ja pakao. I ne mogu trpjeti nekoga tko mi kaže da mi je fantastično, kad sam bijedan i siromašan kao crkveni miš. Kada me žele kontrolirati, kada netko želi nada mnom trenirati strogoću, a ja živim u kolapsu svega normalnog i u nekakvom imaginarnom svijetu. Blizu sam svojoj propasti, ali se ne dam i borim se i dalje. Gledao sam ja i film „Dan poslije sutra“, pa se tješim time da nas nije još snašlo ledeno doba. Klimatske prilike su se promijenile, ali nismo doživjeli ledeno doba. Nisu nas snašli ni uragani, ni poplave, ali neke oko Zagreba i na Banovini snašli su potresi. Stoga ja proučavam filmove Matrix I, Matrix II i Matrix III i distopiju i znanstvenu fantastiku u njima. I više ne sanjam nekakve utopije jer u njih ne vjerujem.

POGLAVLJE 6

Uzimajući sve prethodno i nabrojano u obzir, i u skladu s današnjim vremenom, ja ne znam kad bih bio veliki vjernik, kao što nisam, kad bih vjerovao da je sve zlo to što nam se dogodilo Sotonino djelo, pozvao bih oca Gabriela Amortha da i kod nas obavi svoj egzorcizam i svoju veliku duhovnu obnovu i borbu nad silama zla i tame. Jer kažu za njega da je svojim molitvama i svojom vjerom obavio 70.000 uspješnih obreda egzorcizma i da je odagnao od ljudi njihovo zlo, njihova sotonska djela, Sotonu i demonsku opsjednutost. Ali što mi jadni možemo, kad nad nama vlada ta povećana demonska aktivnost, kad mi nanosimo zlo drugima, kad činimo svoje smrtnu grijehu, kad smo roba s greškom, kad smo psihopati i sociopati. Živimo u svom izopačenom svijetu i što god činili, činimo krivo. Pa nam tako iz Crkve ili iz nekih udruga govore da smo komunjare, titoisti, antikristi i crkveni otpadnici, da smo opterećeni socijalizmom i tako nam je, kako nam je. A mi njima govorimo da su naši paraziti, uhljebi i lešinari i da se i oni trebaju mijenjati.

Pa tako i mi njima štošta predbacujemo i da su oni za štošta krivi. Da su i oni činili grijeh struktura ili da su se udružili s onima koji čine grijeh struktura. Da se svećenici bave sami sobom i svojim interesima. Ne bave se svojim stadom i svojim ovčicama. Pa tako kažu da je kardinal Bozanić pronevjerio čak 50 milijuna eura, investirao je u nekakve promašene poslove i nikom ništa. Vuk pojeo magare i nikom ništa. Jer o tome odlučuje vatikanska Kongregacija za kler i ona je odlučila suspendirati Zbor prebendara, ma što to bilo i ma što to značilo. A da je netko nesavjesno upravljao financijskim sredstvima, to jeste. Da netko nije poštovao naše i vatikanske zakone, to jeste. Da toga ima još, ima. A oni nama govore da se moramo mijenjati na osobnoj razini, a da će tada dogoditi i promjene na institucionalnoj razini. Da više ne smijemo zastranjivati, da više ne smijemo pljačkati društvenu imovinu i da više ne smijemo nesmiljeno uništavati sve pred sobom. Jer je to

nemoralno, jer to nije u skladu s našim moralom, našim tradicijama i našim običajima.

Još kažu da je naš kardinal Bozanić odriješio Franju Tuđmana od njegovih grijeha struktura. On se ispovjedio, netko ga je odriješio grijeha i on nije nizašto kriv. Nije kriv što su se neki ljudi obogatili, a što su neki drastično osiromašili jer on je to uradio s Božjim Duhom i u našu korist. Nema mu se što zamjeriti. On je uništio što je mogao, a je li to morao, ne zna se. Pa je tako uništio gotovo cijelu hrvatsku industriju, pa je uništio brodogradnju, pa je uništio Brodarski institut, nekadašnji naš ponos i nekadašnji vrhunski obrazovni centar i stvorio je od naše zemlje mjesto u koje se dolazi ljetovati na dva mjeseca. I Državni zavod za statistiku kaže da je pao broj zaposlenih u industriji i brodogradnji i da se utvrdilo da se kod nas nema razloga i svrhe ulagati, da se kod nas ništa neće vratiti kroz profit. Kod nas nema profita, jer mi smo neučinkoviti i nekonkurentni.

Pa se mi okrećemo drugim stvarima. Pa mi govorimo o Schengenu, pa mi govorimo o Euru, kao da će nam to donijeti nešto dobro. Pa se mi bavimo ispraznim govorima našeg predsjednika i našeg premijera. Pa mi govorimo o njihovim svađama. Pa se mi okrećemo našoj Crkvi, a oni blebeću li ga blebeću, ne govore ništa konstruktivno i korisno. Pa zato Crkva stalno napada žene za kurvanje, za pobačaje, što su štrance, a muške za homoseksualizam, za rock glazbu, za komunizam i za Sotonu.

Crkva ima svoje područje borbe, stalno govore protiv komunizma, pa stalno govore protiv naše prošlosti.

Pa tako biskup Košić Kaže:

„Danas se Sotona kamuflirao u mnogim, i to najutjecajnijim medijima. Moć đavla je u optužbama i sijanju zla u srca ljudi u neprestanom podmetanju i širenju dezinformacija u svijetu.“

A ja se pitam tko je Sotona u današnje vrijeme? Pa se za to raspitujem i doznajem da je Sotona čovjekoubojica, da je on nastao u starozavjetnim tekstovima: Knjizi proroka Izaije i Knjizi proroka Ezekijela. Spominje ga i Isus Krist u Novom zavjetu i za njega kaže da je zavodnik, da je on zaveo Evu i njen um, a Eva Adama. No, zato je Apostol Pavao mnogo ljući prema Sotoni i on kaže: „Sotona vas tjera da sumnjate u Božju Riječ, on vas mami na sve moguće i nemoguće načine, on vas iskušava da posumnjate u Kristovu žrtvu i optužuje da činite razna zla i da to možete činiti nekažnjeno.“

Ali zato su današnji svećenici mnogo ljući i ogorčeniji prema Sotoni i sotonistima i kažu da se sotonizam bavi ezoterijom, okultizmom i magijom, a temelji se na suprotstavljanju kršćanstvu, kršćanskom svjetonazoru i kršćanskim obredima.

Izgleda da je do tada sve o sotonizmu prenosilo usmenom predajom, a kažu da je prva knjiga o sotonizmu tiskana u 17. stoljeću, i zove se „Grimorij pape Honorija“. U toj knjizi su upute za održavanje crnih misa pomoću kojih se priziva demon. Jer Belzebuba prizivaju naše vještice i spolno opće s njim. A on nam stoga mudro govori:

„Sišao sam dolje i kontroliram situaciju. Ja rušim kraljevstva. U ljude u kojima se sukobljavaju dvije osobe, dva vuka, ja ubrizgavam razna ludila. Ja ujedinjujem svoju osobnost sa tuđim nasilništvom, i moje osobne demone ja utisnem u čovjeka, redosljedom da kasnije mogu uzdati se u njihovo prokletstvo. Ja probudim golemu žudnju grešnu, nemoralni grijeh, opako krivovjerje, bezakonita djela, i oni poslušaju me, vode svoje ratove i ja špekuliram njima u njihovoj propasti, uništenju i razaranju. Ja stvaram mutirane vojnike, jer ljudi su podložni svojim smrtnim grijehovima. Stoga im ja paraliziram svijest i radim s njima što hoću. Ja stvaram zombije i vukodlake, a ako im ništa ne mogu učiniti pozovem ostale prinčeve pakla: Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana i Belfegora.“

Najpoznatiji sotonistički obredi održavali su se u Francuskoj u 19. stoljeću, a vodio ih je opat Boullan, dok je suvremeni sotonizam američki fenomen. Međutim, ja se više bojim homoseksualaca i pedofila u samoj Crkvi. Oni su po meni puno opasniji od Sotone i sotonista. Ustvari, ja se bojim jednih, drugih i trećih. Zbog njih nemirno spavam i sanjam i zbog njih mi stalno radi moja grižnja savjesti. Zbog Mice, zbog moje bivše žene ne otvaram vrata kad mi netko zvoni, ali ovaj put sam otvorio i na vratima sam vidio mog susjeda i on mi kaže:

„Bio je tu neki sveti čovjek, nije rekao kako se zove, ali tebe traži već duže vrijeme.“ „Znaš li ti da nije lako postati katolički svetac ili sveti čovjek?“

„Dobro, bio je netko u svećeničkoj mantiji.“

„Postoji pet stupnjeva u svemu tome: na glasu svetosti, sluga Božji, časni sluga Božji, blaženik, pa svetac. Sam čin proglašenja nekoga svetim zove se kanonizacija, to se čini nakon smrti kandidata, a to se čini nekome tko je posvetio cijeli život Isusu Kristu.“

„Hvala na objašnjenju. Mene to ne zanima. Došao sam ti reći da te traži neki svećenik, ali on nije iz naše Crkve.“

„Zdravka znaš, on prodaje tantričke stolice i tantričke masažere, da li me on traži?“ „Nije Zdravko, znam Zdravka. Kažem ti traži te neki sveti čovjek ili svećenik. S tobom bi on nešto raspravio.“

„O čemu bi on sa mnom raspravljao, pa ja ne znam jesam li bezbožnik, nevjernik, ateist ili agnostik? Vjernik sigurno nisam.“

„Nešto je govorio o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Imao je ljubičasti stolu, citirao je Svetog Pavla i o borbi unutar svakog čovjeka.“

„Znaš li ti da je za Ruse Rasputin bio Sveti čovjek. On je žene orgijama pročišćavao od grijeha. Za jedne je bio Mesija, vidovnjak i iscjelitelj, a za druge nečastivi, prevarant i razvratnik.“

„A znaš li ti da i mi želimo ili to novinari žele stvoriti od Zdravka Mamića svetog čovjeka? Za neke ljude je on već sada svet čovjek.“

„Zašto sad to?“

„Jer i on provodi svoja čudesa, jer se i on bori s raznim dušmanima, ne da se on njima i ne da se on slomiti.“

„Ja ti baš u to ne vjerujem.“

Vjerovao ili ne vjerovao u to, isto mi se piše. No, Zdravka treba čuvati, jer se time čuva i Republika Hrvatska. Do nedavno nisam bio komunist, nisam bio u partiji i partijac, a sada ne znam što sam: bezbožnik, nevjernik, ateist ili agnostik. Ne želim biti ništa od toga, valjda i ja imam nekakav sustav vjerovanja, možda to nije oficijelni sustav, ali nekakav jeste. Jer ne vjerujem ja našoj Crkvi, ona je zamijenila komunističku partiju i ponaša se kao srpska pravoslavna Crkva. No, izgleda da bi se zbog tog mog stava sa mnom netko obračunao ili obračunavao. Ali ne dam se ja, pa je to dugoročan posao, bez krajnjeg rezultata na vidiku. Možda mi taj svećenik želi ukazati negativnosti Zdravkovog učenja, tanstre i tantrističkog seksa, ja ne znam. Možda mi taj svećenik želi reći da je Mica griješnica i da se nje okanim. Pa ja sam je se okanio, ali ona se nije mene okanila. Kao čičak ili kao parazit se zaljepila za mene i traži svoje: 100.000 kuna za silovanje, 100.000 kuna za povredu ugleda i časti i 100.000 kuna za duševne boli.

Htio sam na internetu nešto pročitati o prvim egzorcistima, o onima koji izgone đavole iz ljudi, koji izgone natprirodne sile, ali nema ništa o tome. Jednostavno nema podataka o tome. Svega ima, ali o tome nema ništa. Stoga pretpostavljam da su Židovi istjerivali zloduhe

magijom, pa je tako Abraham tjerao đavla iz faraona, pa je tako Isus Krist istjerivao demone i zloduhe iz ljudi. Ali netko kaže da je prvi slučaj egzorcizma zabilježen 1614. godine u Vatikanu. No zato, šamani u Koreji liječe ljude pjesmom i plesom, budistički egzorcisti zloduhe tjeraju bukom, i Indijanci imaju problema s time, pa zato pale kadulju, dok u afriki zlo tjeraju paprom. U Hrvatskoj opsjednutima se stavi križ na glavu, pa Sotona poludi ili ne poludi. Tako se naš narod obračunava ili ne obračunava s Belzebubom. Jer Belzebuba prizivaju naše vještice i spolno opće s njim. A on nam stoga mudro govori:

„Sišao sam dolje i kontroliram situaciju. Ja rušim kraljevstva. U ljude u kojima se sukobljavaju dvije osobe, dva vuka, ja ubrizgavam razna ludila. Ja ujedinjujem svoju osobnost sa tuđim nasilništvom, i moje osobne demone ja utisnem u čovjeka, redoslijedom da kasnije mogu uzdati se u njihovo prokletstvo. Ja probudim golemu žudnju grešnu, nemoralni grijeh, opako krivovjerje, bezakonita djela, i oni poslušaju me, vode svoje ratove i ja špekuliram njima u njihovoj propasti, uništenju i razaranju. Ja stvaram mutirane vojnike, jer ljudi su podložni svojim smrtnim grijehovima. Stoga im ja paraliziram svijest i radim s njima što hoću. Ja stvaram zombije i vukodlake, a ako im ništa ne mogu učiniti pozovem ostale prinčeve pakla: Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana i Belfegora.“

A ja se ne osvrćem na to, pa ja nisam vjernik. Ako ne vjerujem u Boga i Bogove, onda ne vjerujem ni u zloduhe, natprirodne sile, demone i Sotonu. Radije ću se držati Svetog Pisma koje kaže: „Blagoslivljajte svoje progonitelje, blagoslivljajte, a ne proklinjite.“

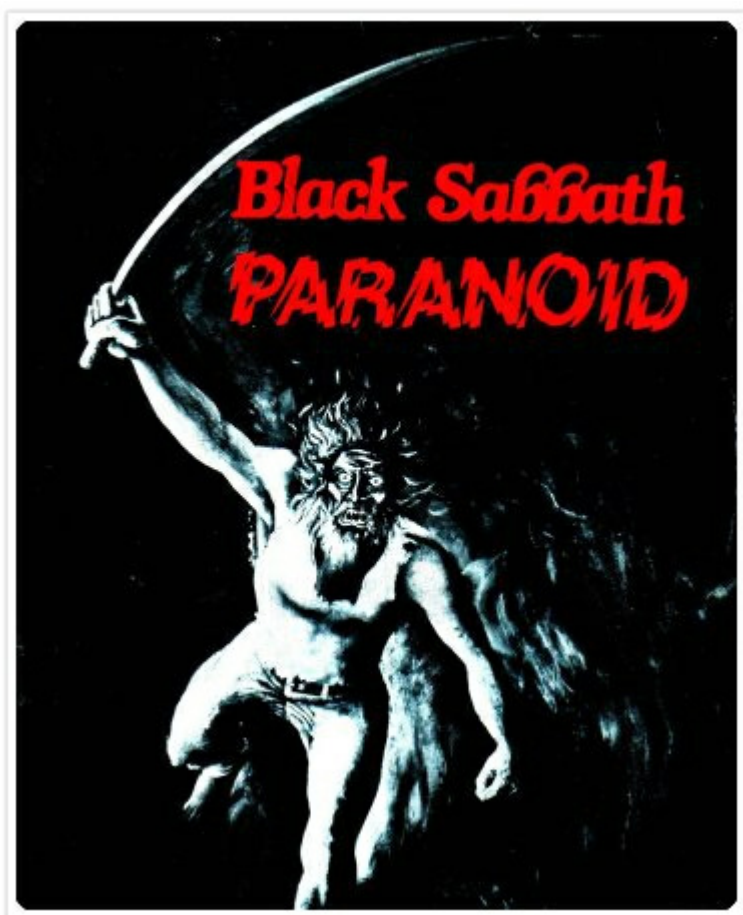
Jer Sotona proklinje, a ne blagoslivlja, a ja ne znam koliko su ti naši sveti ljudi sposobni da me riješe tih mojih zloduha i demoni. Kod nas su svi nesposobni, pa i ti sveti ljudi. Kod nas su nesposobni i oni koji to ne bi trebali biti. Pa tako kažu da nećemo iskoristiti novce koje nam daje Europska unija. Da nećemo iskoristiti 5,1 milijardi kuna za obnovu. Da smo se obrukali i izblamirali. Pa mi zbog toga

odumiremo, pa nam se mladi iseljavaju. Pa nemamo rješenja za naše probleme.

Ali s nama je problem ili to nije problem što je otac Gabriel Amorth umro, pa nema nikoga tko bi obavio egzorcizam. A opet taj sveti čovjek koji me je obišao je imao ljubičastu štolu, to je ipak znak da je egzorcist. A nama treba kolektivno pročišćenje i pročišćavanje. Moramo ili ne moramo od sebe otkloniti Sotonu i sotonizam jer zamijećen je velik broj ljudi koji se bave sotonizmom i okultnim fenomenima. Koji mrze, koji su sebični, koji su bezobzirni, koji su netolerantni, koji su kriminalci, koji su rasisti, koji su lopovi ili koji su zlostavljači. Kažu da nam je to naša pravedna ili nepravedna borba za bolje sutra i pravednije društvo, donijela. Međutim, ne znam zašto smo svi mi iz toga izašli šizofreni, paranoični, depresivni i pesimistični? I zašto nas netko čini ludim i proizvodi nam ludilo? Zašto nam netko rastura naše društvene vrijednosti, zašto nas netko raslojava i zašto nas netko sve više čini siromasima i sirotinjom? Pa mi nikome ništa ne opraštamo, ni sa kime ne suosjećamo i hranimo Sotonu i osnažujemo ga. Ne hranimo vuka u sebi, nego hranimo Sotonu.

Barem to govore naši svećenici. Jer oni se ljute ako mi levitiramo, ako govorimo drevne jezike: aramejski, hebrejski ili latinski, ako povraćamo čavle i komade stakla, ako smo pod utjecajem zlih sila, ako masturbiramo, ako branimo ili ne branimo pravo žene na pobačaj, ako branimo ili ne branimo izvanbračne seksualne odnose. Ako smo opsjednuti bilo čime ili sa Sotonom, ako smo posrnuli u vjeri, mi činimo veliko zlo, činimo protuprirodnu blud, jer se trebamo zbog toga stidjeti i osjećati grižnju savjesti, jer mi smo istinski katolička zemlja i trebamo se držati i pridržavati te represivne, katoličke seksualnosti. A mi se toga ne pridržavamo ili se pridržavamo. Pa se valjda zbog toga moramo kolektivno pročititi da bi krenuli čistim koracima naprijed. Ali što kad nam je naša televizija prikazala neki film o vampirima, pa se ja više bojim vampira i vampirica nego zloduha, demona i Sotone. Jer mi smo kraj ili živimo

u blizini onih koji kažu da vampiri postoje. To nije naš mit ili mitologija, nego je to nešto realno i stvarno. Kažu da su oduvijek s našeg groblja mrtvaci ustajali iz svojih grobova. I nisu ustajali samo neugledni seljaci, nego i otmjena gospoda. Pa smo mi takve ljude zvali vukodlacima, koscima, vampirima i štrigunima. Pa smo mi onima na koje smo sumnjali zabijali glogov kolac, da se ovi ne bi vratili i da nam ne bi sisali krv. Pa smo se valjda tako riješili i našeg vampira i štriguna Juru Grandu.

POGLAVLJE 7

Prošlo je više od pola stoljeća kako je izašla ploča grupe Black Sabbath i njihova pjesma „Paranoid“. To je bilo tako lako za svirati i pjevati da sam to i ja naučio i svirati i pjevati. I naravno da sam to dugo, dugo svirao i pjevao. S time sam počinjao svaki moj nastup. Naravno da nisam izvodio crne mise, da nisam prizivao Sotonu ili kult vještica. Kažu da je to bila jedna od prvih heavy metal pjesama, i ja sam samo izvodio kako sam znao „Paranoid“ i nisam znao da time sijem buduće sjeme zla. Jer ja ipak nisam izvodio:

„Oduzmi si život, ubij nekoga, nitko neće plakati za tobom, učini samo svoju dužnost, želimo samo tvoju dušu.“

Osim te pjesme „Paranoid“, probao sam ja svirati i pjevati „Stairway to Heaven“ i „Sympathy for the Devil“, ali mi to jednostavno nije išlo od ruke. Ali to moje sviranje i pjevanje se nije sviđalo onima iz naše Crkve.

Drugima, iz moje blizine su se više sviđale pjesme grupe „Rokeri s Moravu“ koje su se zvale: „Daj ribu“ ili „Stojadinka ovce šiša“. A sada čujem da je umro Bane Ćora, Bog da mu dušu prosti. Jednostavno ne znam kako je Crkva na njih reagirala. Jer neki svećenici, a među njima je i don Kačunko, kažu da je rock'n'roll, heavy metal i death metal sotonina ili sotonistička glazba, da je ta žestoka glazba, glazba u službi Sotone i sotonizma. Iako neki tvrde da je pjesma Eaglesa „Hotel Californija“ također sotonistička ili pod utjecajem Carlosa Castanede, ja se ne bih s tim složio, pa ju i dalje sviram, pjevam i slušam. Ali da i dalje slušam Paranoid i tražim u njima provokativne riječi, i slušam i osluhnjujem. Da slušam:

„Završio si sa mojom ženom, jer mi nije mogla pomoći sa mojim umom.

Ljudi misle da sam lud zato jer sam namršten cijelo vrijeme.

Cijeli dan mislim na stvari, ali očigledno me ništa ne zadovoljava.

*Mislim da ću izgubiti razum, ako ne nađem nešto za smirenje.
Možeš li mi pomoći? Okupiraj mi mozak! Oh yeah.
Trebam nekoga da mi pokaže stvari u životu koje ne mogu naći.
Ne mogu vidjeti stvari koje čine pravu sreću, vjerojatno sam slijep.
Našali se i ja ću uzdahnuti i ti ćeš se smijati i ja ću plakati.
Sreću ne mogu osjetiti, a ljubav za mene je mit.
I kako čuješ ove riječi reći ću ti sada moje stanje,
reći ću ti da uživaš u životu, da barem ja mogu, ali prekasno je.
Možeš li mi pomoći? Okupiraj mi mozak! Oh yeah.“*

Mi smo kao društvo zabrinuti za one koji su drugačiji od drugih. Pa ne volimo ni one koji vole Black Sabbath i njihovu pjesmu: „Paranoid“. Jer navodno baš ta pjesma propagira sotonizam, a ja tu ništa ne vidim. Trebao bi se u nešto uklopiti ili ukalupljivati, ali mi to ne ide. Želio bih biti kao Gabi Novak pa da pamtim samo sretne dane, ali mi to ne ide od ruke. Jer kad se netko čudno i agresivno ponaša, kad se za nekog kaže da je u njega ušao vrag, tad tome treba egzorcist. Božji izaslanici tada pokušavaju otjerati Sotonu iz opsjednute osobe ili ako svećenik krsti dijete i blagoslivlja ga i čisti od istočnog grijeha. A ja se ne smatram opsjednutim i iz mene ne treba čistiti istočni grijeh. Ja sam ipak rokerski djedica, nisam baš dobrodušan i više ne sviram i više ne pjevam.

Više ja nisam opsjednut rock glazbom i ne trebam ja egzorcizam. Ne treba meni svećenik s ljubičastom štolom, ne treba meni njegov ritual oslobođenja od đavola ili Sotone. Ne treba meni ni hinduistički svećenik koji spaljuje svinjski izmet. Nema razloga nitko izjavljivati:

„U ime Isusa Krista izlazi iz ove osobe!“

Jer ja volim normalan rock. Barem sam takav nekad volio. Ne volim ja kada se rock etiketira i proglašava sotonističkim djelom ili u službi sotonizma. Već sam rekao da ne volim pjesmu Black Sabbath zvanu „Cornucopia“. Ne volim ja kada neko pjeva: „Oduzmi si život, ubij nekoga.“

Ja više volim Jimmy Hendrixa i njegov Woodoo Child ili Dijete vudua:

*„Pa, ustajem se uz planinu i posiječem ju rubom ruke, da,
pa ustajem se uz planinu i posiječem ju rubom ruke.
Pa pokupim sve dijelove i napravim otok, možda i dignem malo
pijeska.*

Da. Jer ja sam dijete vudua.

*Gospod zna da sam ja dijete vudua, dušo. Želim reći još jednu
posljednju stvar.*

*Nisam ti mislio oduzeti sve tvoje slatko vrijeme, vratit ću ti ga jednog
od ovih dana. Hahaha. Kažem ti, nisam ti mislio oduzet sve tvoje
slatko vrijeme.*

Vratit ću ti ga jednog od ovih dana. O, da.

*Ako te ne sretnem u ovome svijetu, onda, uh. Srest ću te na idućem.
I nemoj zakasnuti. Nemoj kasniti. Jer ja sam dijete vudua, dijete
vudua.*

*Gospod zna da sam dijete vudua. Hej, hej, hej. Ja sam dijete vudua,
dušo.*

Ne prihvaćam ne kao odgovor. Pitanje ne. Da.“

Nikako ne dam na rock glazbu. Nije ona u službi sotonizma. Ne koristi ona poganske religijske rituale. Kažem da od Black Sabbatha volim svirati i pjevati „Paranoid“ i ništa više. Također volim pjesmu Led Zeppelina „Stairway to Heaven“, kao i pjesmu Rolling Stonesa: „Sympathy for Devil“, kao i pjesmu Eaglesa „Hotel Kalifornija“ i ništa više i ništa manje. I mogu reći da nisam ljubitelj grupa: Kiss, Iron Maiden. A od grupe AC/DC volim „Thunder“ i „Highway to Hell. Međutim, ipak me nalazi i pronalazi taj čovjek u ljubičastoj štoli, zvoni mi na vrata i ja mu otvaram. On mi kaže:

„Igrate se s đavlom i paklom. Izazivate zlo i naopako. Izazivate plač i škrgut zuba.“ „Možete li se vi predstaviti, tko ste vi i što ste vi?“

„Ja sam egzorcist.“

„Ali ja vas nisam zvao?“

„Mi dolazimo i najokorjelijima grešnicima, dolazimo kod onih koji nemaju straha pred Božjim očima. Dolazimo kod onih koji zazivaju pakao i mjesto za proklete. Dolazimo kod onih koji zazivaju mjesto vječne vatre i mjesto vječnih muka. Dolazimo i kod bezbožnika.“

„Vi ste štošta nabrojali protiv mene, a ja sam običan čovjek i građanin i imam svojih problema.“

„Kakvih vi problema imate?“

„Imam seksualnih problema.“

„S kim imate problema?“

„Imam seksualnih problema s Micom, ona me progoni, zbog nje želim ići u Japan, da se odmorim od nje.“

„A Bog?“

„Što je bilo s njim?“

„On je stvoritelj vidljivog i nevidljivog svijeta, on je stvoritelj mogućeg i nemogućeg svijeta. Mi svojim intelektualnim sposobnostima mu nismo dorasli.“

„Kažu da ste vi kršćani spalili Aleksandrijsku knjižnicu, da ste uništili gotovo sve ondašnje znanje i da ste zaveli svoj teror, pa nas od onda terorizirate vašim nebulozama.“

„Nisu to nikakve nebuloze.“

„Ali nisu ni životne istine. To su Crkvene dogme, njih ste uveli. Uveli ste u prvi plan Biblija sa svojim apsurdima, dogmama i

kontroverzama, sa svojim trojstvom, Majkom Božjom djevicom, uskrsnućima i vječnim životom. Ja ne vjerujem u vječni život.“

Pa sam malo zastao i rekao:

„Mene ne brine Bog, nemam ja problema s njim, mene brine Mica i naš nepravedni sustav.“

„Bog će vas spasiti i spoznat ćete istinu. Morate mu se obratiti. Ili se obratite Isusu Kristu da umjesto vas preuzme vašu krivnju.“

„Previše je to komplicirano da bi vam to ispričao.“

Pričajte!“

„Meni je bilo dosadno, a sreo sam starog prijatelja Zdravka. On prodaje tantričke stolice i tantričke masažere, on me upoznao s Micom i sada ja imam velike probleme s njom.“

„O kakvim se problemima radi?“

„Vi ste svet čovjek, pa mi je to neugodno priznati.“

„Recite! Sve je to za ljude.“

„S Micom se ne svađam oko financija kao s mojom bivšom ženom. S njom se svađam oko drugih stvari. Ona me ne poštuje i ne uvažava moje primjedbe. Pa sam ja anksiozan i depresivan.“

„Morate biti konkretniji.“

„U svemu tome je presudna duhovna dimenzija. Možda su u pitanju i moje osobne frustracije, možda su u pitanju traume iz prošlosti.“

„Hoćete li reći o čemu je riječ?“

„Mica nije zadovoljna vaginalnim i klitoralnim sladostrašćima, ona želi višestruka, turbo i tantrička sladostrašća.“

Sveti čovjek se prekrstio, pa pita:

„Što je to tantra?“

„Kod nas na Balkanu imate dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

Sveti čovjek se ponovo prekrstio, ali pita:

„Što je za vas tantra?“

„Ovo drugo. Oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

„Koji su vaši problemi s tom Micom?“

„Kažem vam: Mica nije zadovoljna vaginalnim i klitoralnim sladostrašćima, njoj to nije dovoljno, ona želi višestruka, turbo i tantrička sladostrašća. Kod nas nema pravne države i nitko joj ne može zabraniti da mi prilazi, a u nju je ušao đavo, ona je vještica. Njoj treba egzorcist, jer ona je droljasta, a po novom treba biti moralna i čedna. Učinite nešto za nju! Ja nemam namjeru dijeliti s njom moje nasljedstvo. Ona je prevarantica, s njom imam samo nevolje. Ne podnosim njene obmane i laži. Znete li da se nedavno autom zabila u moju ogradu? Došla je hitna pomoć, dala joj prvu pomoć, ali je nisu smjestili u psihijatrijsku ustanovu, iako je ona bila totalno pijana.“

„A vi joj ne možete omogućiti ta tantrička sladostrašća? Ne možete joj riješiti njene seksualne probleme?“

„Ne mogu i neću. Smeta me njena bucasta zadnjica i široki bokovi. Smeta ni njena anatomija.“

„Što je bilo s njenom anatomijom?“

„Izgleda da joj je vagina preširoka i preduboka, izgleda da joj je prevelik razmak između dražice i uretre.“

Sveti čovjek se ponovo prekrstio i kaže:

„Kakve to ima veze s bilo čime?“

„Zato ona ne može doživjeti višekratna, turbo i tantricka sladostrašća. Zato je ona nezadovoljna i nezadovoljena, a ja sam u tome svemu najbliže stigao.“

„Blago vama.“

„Trebate ići k njoj, ona nema straha pred Božjim očima. Ona zaziva pakao i mjesto za proklete. Ona zaziva mjesto vječne vatre i mjesto vječnih muka. Ona je nezadovoljna i u stanju je svašta učiniti. Ona je bezbožnica.“

„Pustimo to na miru, koncentrirajmo se na vaše seksualne poremećaje. Jeste li vi impotentni?“

„Nisam impotentan. Pa ja sam to obavio dva puta. Što bi više htjeli od muškarca u mojim godinama.“

„Ali obavili ste to ofrlje. Vaša žena nije bila zadovoljna izvedbom.“

„U viktorijansko vrijeme žena je bila zadovoljna s bilo kakvom izvedbom, o tome se nije pričalo ili se nije smjelo pričati.“

„Dobro. Koji su vaši seksualni poremećaji? Jeste li vi erektilno disfunkcionalni, imate li vi seksualnu želju ili imate problem preuranjene ejakulacije? Moram vas to pitati jer u malim sredinama ne postoje seksualni terapeuti.“

„Jeste li vi ili niste bezbožnik?“

„Prije bi se moglo reći da sam ateist.“

„Ako ne vjerujete u Boga, onda ne vjerujete ni u Sotonu?“

„Dostojevski kaže: „Ako Boga nema, onda je sve dozvoljeno. Ja nisam i ne usudim se to reći. Radije ću reći: „Možda Boga ima i nije sve dozvoljeno.“

„Dakle vi sumnjate u postojanje Boga? Sumnjate li i u Bibliju?“

„Sumnjam u postojanje Boga, pa tako i Sotone. Biblija je izbila u prvi plan spaljivanjem knjiga u Aleksandriji. Možda je tamo postojalo nešto mnogo važnije od Biblije.“

„Znate li da je Sotona inteligentno, lažljivo i bešćutno biće?“

„Čuo sam za to, ali Sotonu nisam upoznao.“

„Bog će vas spasiti. Njemu se trebate obratiti. Imate li bogohulne misli?“

„Nemam nikakvih misli što se toga tiče.“

„Trebate reći: „Odstupi Sotono! Hoćete li egzorcizam ili nećete?“

„Mene Sotona ne napada. Nije mi potreban egzorcizam.“

„Nemaj drugih Bogova uz mene. Odbacimo svako breme i grijeh. Podložite se Bogu! Oduprite se đavlu i on će pobjeći od vas!“

„Dobro. Zahvaljujem se na vašim uslugama.“

„Ne radim ja to badava. Ne tjeram ja tamu iz ljudi badava. To vas košta 2.000 kuna.“

„Molim da izađete van. Zvat ću policiju.“

„Neće to proći samo tako. Utrošili ste moje vrijeme.“

„Rekao sam vam: Ne vjerujem u Boga. Ne vjerujem u Sotonu. Ne vjerujem u vaš egzorcizam. Ne vjerujem da i Papa odobrava vaš egzorcizam.“

„U Crkvi se događaju stalne promjene. Ne smijete biti konzervativni. Morate prihvatiti promjene.“

„Znate li vi koliku ja imam mirovinu?“

„Ne znam.“

„2.700 kuna, a za režije i lijekove izdvajam 1.000 kuna. I nitko me ne pita imam li ja te novce ili nemam. Od kuda meni 2.000 kuna?“

„Ne znam. Moja usluga toliko košta.“

„Jesam li je ja naručio? Nisam. Ja sam samo s vama pričao. Meni svakodnevno netko dolazi i traži novac. Gdje bih ja došao kada bih svima plaćao? Znate li vi koliko Mica od mene potražuje? Ne znate.

Reći ću vam: preko 400.000 kuna. Zato je bježim iz ove zemlje.“

„Moja usluga se sastoji u pričanju s ljudima, ja im tako olakšavam dušu. Niste mi dozvolili otklinjanje i izgon zloduha. Niste mi dozvolili da iz vas otjeram opsjednutost, niste dozvolili da odradim svoju dužnost.“

„Molio bih vas da odete, inače ću zvati policiju da vas privede.“

„Onda ću vas prokleti i poželjeti vam da završite u paklu.“

„Vi ste uvreda za Boga. Tražite novce od onih koji ga nemaju.“

„Novac se uvijek nađe, ljudi ga čuvaju za crne dane.“

„Ja novac ne čuvam, a crni dani su mi odavno došli i uopće me ne zanimaju vaše priče.“

„Mogu vam reći da i ja imam financijskih problema. Ja sam zbog neplaćenih računa dobio prijedlog za ovrhu, stoga mi je novac neophodno potreban.“

„Ne mogu se ja brinuti za druge. Imam ja i svojih problema.“

„Napisao sam knjigu: „Kako prepoznati zamke zloga“, ali se baš ta knjiga ne prodaje u željenoj tiraži.“

„Ja sam napisao 50 knjiga, a nisam zaradio ni kune. Ne može se kod nas zaraditi od pisanja.“

„Hoćete me platiti, ili nećete?“

„Neću vas platiti.“

„Onda ću vas ja prokleti.“

„Zbogom i da Bog da se ne vidjeli.“

„I ja to kažem.“

To sam rekao osobi koja je malo nalikovala na nekadašnjeg svećenika i karizmatika Zlatka Sudca. Inače i on je imao stigmatu na čelu u obliku križa i kad bi se on uzbudio, ta bi mu sa stigma otvorila i prokrvarila. No, to je bila jedna nedokazana osoba, to je bio luđak i psihopat, kojem ti možeš govoriti da ne radi to što radi, ali on to radi po svome. On zna sve najbolje i jedini način obračuna s njim je zatvoriti mu vrata i nemati ništa s njim. Jer on je težak i za sebe i za druge. Nikako mu ne smiješ ostaviti mogućnost izbora i neodlučnost. Jer on je naporan u ostvarenju svojih namjera, a namjera u mom slučaju je naplatiti 2.000 kuna. Međutim, ja čuvam novce za put u Japan, za bijeg od ovih ljudi, od ovog nepravednog sustava, od nesposobnog premijera, od poremećenog našeg predsjednika, od nesposobni naših ministara i od Mice.

Pa ću ja ubuduće izbjegavati egzorcista, neću surađivati s njim i neću mu otvarati vrata. Jer on je težak kao crna zemlja i bojim se da neću i s njim izvući deblji kraj. On je uočio neke moje probleme i sada to hoće iskoristiti ili se želi time okoristiti. Ali, ja kažem sačuvati novce za put u Japan. Već sam se raspitao za kartu, ali trebam nazvati Ašvanjija i s njim dogovoriti da me on primi. Neće me nekakav egzorcist i sveznalica odgovoriti od toga. Neće me on frustrirati i širiti mi pesimizam. Neću ga ja slušati kada mi govori: „Ne može to tako, nema šanse i slično.“

Riskirat ću moj put u Japan i po cijenu vječnog pakla, riskirat ću i vječni spas i raj, bez obzira na Isusove riječi:

„Odlazite od mene, prokleti, u oganj, pripravljen đavlu i anđelima njegovim. Odstupite od mene, svi zlotvori! Ondje će biti plač i škrgut zubi.““

To me sada drži i održava na životu. Pa ću dok čekam taj put čitati Danteov „Pakao“ i Miltonov „Izgubljeni raj“ i škrgutat ću zubima, zlu ne trebalo ili zlu trebalo.

POGLAVLJE 8

Ponovo sam gledao film Egzorcist, to jest film o otklinjanju, o izgonu zloduha iz opsjednute osobe. To nam omogućava moderna tehnika i moderne tehnologije. To je valjda dobra stvar ovog modernog vremena. Klikneš na internet, ukucaš što želiš i to besplatno dobiješ. A ovaj moj telefonski operater, želi da ja štošta naručim, jer oni bi štošta zaračunavali. Oni nude 100 ili 150 filmskih programa, oni nude reprize reprizine reprize. Sve može, ali to i košta ili ne košta. A ja imam malu mirovinu i nisam baš za tehniku. Ja sam više duhovan tip, pa nisam za tehniku i tehnologiju. Pogledat ću dobar i zanimljiv film, pročitat ću novine, doznati vijesti, pročitati neku zanimljivu knjigu i to je sve što me zanima. Ponekad odem i na youtube, pa poslušam nekadašnje pjesme moje mladosti, a u posljednje vrijeme slušam Ayreon i njihov album: „The Theory of Everything“.

Kažu da je egzorcizam stari kršćanski obred za istjerivanje demona uz biskupovo dopuštenje, a ljudi koji to rade su egzorcisti ili istjerivači đavola. Ni ja nikako ne mogu zamisliti da to netko meni radi ili da to netko sa mnom radi. Može svećenik držati svetu misu, može on recitirati Sveto pismo, može on štošta blagosiljati svetom vodom. Može on stavljati križ na moju glavu, može on čitati evanđelje i psalme, ali ja u to ništa ne vjerujem. Bez obzira na našu sklonost grijehu, ne vjerujem ja u demonski utjecaj. Ne vjerujem da će se pojaviti asirsko demonsko stvorenje Pazuzu i ne vjerujem da će netko biti brutalno ubijen poganskom egzekucijom zakretanjem glave. Što se mene tiče može svećenik govoriti koliko hoće:

„U ime Isusa Krista izlazi iz ove osobe! Oslobodi ga podvojene ličnosti, zaštiti ga i izbavi ga od zloga i od Sotone!“

Što se mene tiče Sotona neće poludjeti, neće nitko poludjeti. Nema ničeg okultnog u svemu tome. Nema u tome bezumlja, nema u tome ludila. Samo ja ništa u to ne vjerujem. Ne vjerujem ja u nikakva proročanstva, ne vjerujem ja da će doći vrijeme za Antikrista, za

Sotonu, a ne vjerujem ja u drugi dolazak Isusa Krista. Boga su izmislili stari narodi, a ja u to uopće ne vjerujem i ne vjerujem ja u nikakva predskazanja da će nam netko doći. Stoga se ja neću preobratiti i neće meni nitko prijetiti ognjem paklenim.

Ja sam htio otvoriti vrata poštaru, iako mi i on nosi ružne vijesti, ali je umjesto njega ušao netko tko naplaćuje ili utjeruje financijske dugove, tko radi ovrhe na novčanim sredstvima. Kažem mu da je moj slučaj storniran, da je moja sutkinja Jagoda uhićena i da se ne zna što će biti s njom, a on se ne da, pa mi odgovara da uplatim dio duga, ako nemam za cijeli dug. Pita me može li ući, a ja mu ne dam da ulazi. On mi maše nekakvim dokumentima, ja ih ne priznajem i bacam ih na ulicu. Taj mi čovjek govori da ću vidjeti svoga vraga, a ja mu ne vjerujem, nego mu kažem da mi ne dolazi i da me ne uznemirava, da ću zvati policiju. On se poziva na zakon, govori mi o Zakonu o obveznim odnosima, a ja ga ne slušam. On mi govori da je on treća osoba na koju je vjerovnik prenio svoju tražbinu, a ja ga pitam:

„Tko je vjerovnik?“

„Vjerovnik je gospođa Mica.“

„Baš me briga za gospođu Micu, nisam je silovao, nisam joj ugrozio čast i poštenje i nema što ona tražiti za duševne patnje.“

„Ja vas ništa ne razumijem.“

„Ona traži odštetu za silovanje, za ugrozu časti i poštenja i za duševne patnje. Međutim ona je tužila još trojicu, pa joj to neće proći. Kako može ona nekoga tužiti za silovanje, a s njim se dva puta poseksala, bilo bi tu i trećeg ili petog seksa, da sam ja to mogao.“

„Zašto niste mogli?“

„Bojao sam se srčanog udara.“

„Možete li vi išta platiti?“

„Ne želim ja išta platiti, ako išta platim, prihvatio bih obavezu plaćanja, a to mi nije ni u kom planu.“

Inače, sutkinja Jagoda je korumpirana, pa su njeni slučajevi završili u nečijoj ladici.“

„Koliko bi vi mogli platiti?“

„Slušaj me ti: ne mislim ti ništa platiti. Meni je sutkinja Jagoda novčanu kaznu zamijenila sa zatvorskom, pa sam tako dobio tri godine zatvora. Ali i to je stornirano do daljnjega.“

„Ali vama ništa ne nedostaje? Čuli smo da ste prodali nekretninu na moru.“

„Znate li vi kolika je moja mirovina?“

„ Ne znam.“

„2.700 kuna.“

„Onda uplatite 2.700 kuna.“

„Slušate li vi što govorim? Ništa vam neću platiti. To je nepostojeći dug.“

„Možemo li vam nešto zaplijeniti?“

„Oдите s mirom! Inače zovem policiju.“

Pa je taj gospodin iz Agencije za otkup i naplatu potraživanja otišao. Znao sam da će zvati na telefon, da će pitati za tu moju tražbinu, pa sam ga isključio. Što mi on može, ništa. Ja više neću otvarati vrata bez provjere. Što mi on može reći nego da je moj dug narastao na milijun kuna, a sutra će biti dva milijuna. To je fizičko, mentalno i psihičko zlostavljanje.

Kažu da je dug iznos sredstava, koji dužnik duguje vjerovniku. Da je dug predmet odnosa između vjerovnika i dužnika, ali niti sam ja dužnik, a Mica nije moj vjerovnik. Nemam ja što podmirivati, nemam ja što podmirivati nečije izmišljene i fiktivne nebuloze. Prvo, sutkinju Jagodu su pritvorili zbog korupcije, a drugo, meni su udijelili zatvor jer nemam financijskih sredstava. Mene, uz još trojicu je Mica tužila za silovanje, povredu časti i duševne patnje, ali tko kaže da je ona tu tužbu dobila, to nitko ne kaže. Pa između nas dvoje nema dužničko – vjerovničkog odnosa. Ne znam da li to zna ta agencija za naplatu potraživanja i ne znam zašto oni meni dolaze? Trebala bi postojati sudska odluka o tome, financijska ovrha i blokada, trebao bi ja proglasiti stečaj, a to ne postoji. Pa neću ja plaćati fiktivni i izmišljeni dug. Znam da mnogi daju lažne iskaze da nisu dužni, ali ja stvarno nisam dužan. I što je Mica s tim učinila? Poslala mi je nekakvog odvjetnika, a on kaže:

„Prema našoj evidenciji Mici ste dužni 300.00 kuna glavnice i 50 do 60.000 kuna kamate.“

„Okažite to mačku o rep, imate li sudsku odluku o tome?“

„Nemam.“

„Vi ste pravnik, a ne koristite pravo i pravdu.“

„Ali Mica me je poslala?“

„Recite vi Mici: ništa od toga.“

„Mica mi je svašta pričala, u biti je nisam razumio, recite mi više o tome?“

„Ona me tuži za silovanje, povredu ugleda i časti i duševne patnje, a problem je taj da je ja nisam mogao seksati treći puta.“

„Je li bila parnica?“

„Bila je parnica, sudac u tom slučaju je bila korumpirana sutkinja Jagoda, pa je njoj taj slučaj oduzet i netko ga je spremio u ladicu.“

„Kako je taj slučaj završila sutkinja Jagoda?“

„Ona je utvrdila da ja novaca nemam, pa sam dobio tri godine zatvora.“

„I niste išli u zatvor?“

„Utvrdilo se da je sutkinja Jagoda korumpirana, pa je sve stornirano.“

„Uskoro će vas posjeti čovjek iz agencije za naplatu potraživanja.“

„On je tu bio i njemu sam rekao što i vama.“

„Što ste mi rekli?“

„Nema duga. Nisam ništa dužan Mici.“

„Ne bi Mica mene posjećivala uzalud?“

„Možete vi vršiti presing na mene, ali provjerite postoji li moja ovrha u sustavu e – Građani. Tamo postoji očevidnik neizvršenih osnova za

plaćanje. Ne dam se ja prevariti, nisam ni ja od jučer. Sve to sa Micom je siva zona ili zona sumraka.“

„Niste za izvansudsku nagodbu?“

„Nisam.“

„A da uplatite neki manji iznos?“

„Ne bih.“

Jer ne želim ja nikakvu ni sudsku, ali ni izvansudsku nagodbu s Micom. Za mene je Mica gljiva ludara, a ne seksualna žrtva. Ne želim se ja s njom suočavati licem u lice. Nedavno sam bio u bolnici, pa sam ležao s jednim čovjekom iz Vinkovaca ili iz nekog sela kod Vinkovaca i on se mogao ili nije mogao kontrolirati, pa je puštao vjetrove. Meni je to smrdjelo, pa sam ja ili bolnička sestra otvorili prozor. No, taj čovjek se htio kupati, pa kad je vidio da je otvoren prozor, počeo mi je vikati da sam stoka i marva. I što je najgore od svega, on se na mene naljutio i prestao pričati sa mnom. Ja sam samo rekao: „Hvala Bogu.“

Jer me je on davio s nekakvim nebuloznim pričama, da bi ih on objavio i da bi ih on štampao, ali netko ih treba napisati na kompjuteru jer su te priče rukom napisane. Još jednom kažem:

„Hvala Bogu, da smo se posvađali i da to ne moram pisati.“

Ali s Micom to neće tako lako proći. Ona je uporna i dosadna. Ona bi se sukobila i svađala, a meni nije ni do sukoba, a ni do svađa. I ne želim se ja s njom dogovarati oko bilo čega. Nisam počinio nikakvo kazneno djelo, nisam ni zašto kriv i ne želim da me netko tuži i da mi se sudi. Ne želim ni susret ni sa kakvim profesionalnim medijatorom, a ni sa sudskim stručnim službama. Naime, ja im ne vjerujem. Jer kad bih došao na sud, uključile bi se nekakve udruge B.ab.e. ili

Domine i bio bih automatski kriv. Jer muškarac je u takvim slučajevima kriv bez obzira na sve. Zato izbjegavam i sudsku, ali i izvansudsku nagodbu i ne smatram sebe osumnjičenikom, a Micu žrtvom. A Mica neka rdi, to što radi. Ja jednostavno moram nekud pobjeći, moram se izgubiti, jer ću zbog svega poludjeti.

POGLAVLJE 9

Nekad sam gledao seriju „Dva i pol muškarca“, a tamo ima poznata uhoda, špijunka ili stalkerica Rose. Ona je uhodila ili špijunirala glavni lik te serije ili Charlija, ona bi zbog toga po novim zakonima trebala krivično odgovarati. Jer, ni ne zna se kako je jadni Charly završio, je li ga ona gurnula pod vlak u Londonu ili ga je ona zatočila u njenoj kući. I ne zna se je li ga Rose obožavala, uhodila ili proganjala. Jer ona je bila poremećena ličnost, pa joj je blisko i obožavanje i uhođenje i proganjanje i ne zna se je li on ubila Charlija ili nije.. Jedno vrijeme je ona idealizirala Charlija, a onda je valjda iznenadno postala čudna, čudno se ponašala i zamrzila ga. Jedno vrijeme je Rose htjela kontakt i bliskost, imala je fantazije da bi to sa Charlijem moglo trajno uspjeti, a u drugo vrijeme to nije htjela i više nije fantazirala. Izgleda da joj je Charly dosadio, pa je postala ravnodušna, pa je postala psihološki bolesna, pa ga se ona riješila po kratkom postupku. Kako ga se riješila? To nam autor serije nije otkrio, to je vječna tajna i misterija.

A ja se bojim za sebe. Što ako je i Mica takva? Što ako je ona opsjednuta i neuravnotežena kao Rose? Možda je ona nekad bila seks bomba i seks simbol, ali ona to više nije. Ona umjesto da donosi raj na zemlji, donosi nasilje i pakao. A kad ja nazovem policiju, oni ne šalju svoje policijske patrole i kažu to nije ništa. A ona mi šale svoje eksplicitne fotografije, pa uključi svoj kazetofon, pa tverka i izvodi svoj guzotres. Za mene je to grijeh, zlo i naopako i pomalo me je stid, ali joj ne dopuštam da uđe u moju kuću. Neka ona to obavlja vani na svoju sramotu. Ja sam je prijavio za psihičko maltretiranje, uznemiravanje i zlostavljanje, ali se policija na to smije, pa se ja ne želim svađati s njom i ni ne obraćam pažnju što ona radi. Jer kako je Mica raspoložena, ona bi se za početak svađala, pa bi me pljunula da nisam nikakav ljubavnik, pa bih ju ja ošamario, a ona bi me ogrebala i ozlijedila po licu. Ja bih joj zavrnuo ruku iza leđa, a onda bih je pustio. I ne znam zašto policija na to ne reagira, pa to je nekakav

fizički okršaj? A izađem li iz svoje garaže autom, odmah su tu negdje i odmah pišu kaznu.

Navodno je to zato što nema svjedoka, ali ima svjedoka. Ima onih koji bi posvjedočili meni u korist, ali policija kaže da je Mica nezaštićena žena, da ju štite iz udruge Domine i udruge B.a.b.e. A po njima nema tu nasilja. Kažem im:

„Ne želim Micu, vodite je gdje želite. Ne želim ništa s njom.“

„Ne možete je vi ostaviti tek tako.“

„Ona želi višestruka, tantricka sladostrašća, a njena anatomija joj to ne dozvoljava. Njena vagina je preduboka za moje oružje, a njena dražica je previše udaljena od njene uretre.“

„Morate se više truditi.“

„Ali ja se ne želim više truditi oko nje.“

„Tko vam je kriv? Zaveli ste ženu, pa je sada trpite.“

„Kažem vam da ne želim ništa s njom.“

A Mica me prijavila da sam je ošamario i naravno da je policija došla i kaže:

„Mica vas je prijavila da ste je ošamarili.“

„Zvao sam vas, ona je tu tverkala i izvodila svoj guzotres, onda se svađala, pa me je izgrebala po licu.“

„Vi tvrdite da ništa niste krivi.“

„Bio sam izazvan.“

Bez obzira na sve, ja ni ne znam što me snašlo, meni ipak dolazi policijska kazna, ne može se nekoga tući tek tako kažu oni. Kažem im:

„Ali ona je došla k meni, ne ja k njoj. Ne možete li Mici izreći mjeru zabrane prilaska.“

„Nema to veze. Ne možete vi nikoga šamarati, Mica je išla na liječnički pregled i ne možemo mi izreći mjeru zabrane prilaska. Morat ćete platiti kaznu za remećenje javnog reda i mira.“

„A Mica? Ja sam valjda prvookrivljeni, a ona je drugookrivljena?“

„Ona ne mora ništa platiti. Za nju se urgirale udruge „B.a.b.e.“ i ona druga udruga, ne znam joj ime.

Ako uplatite dvije trećine od dosuđenog, ostatak će vam biti oprošten.“

Shvatio sam da je naše društvo jedno kad nam pravdu određuju besposlene i beskorisne udruge, kad im se policija ne smije suprotstaviti.

To je jednostavno godinama nestalo, nestala je njena zavodljivost i ima ona višak kilograma na krivim mjestima i izgleda neprepoznatljivo, ali što joj ja mogu kad joj je ponašanje neprikladno, kad ima problema sa hormonima, kad ima problema sa svojom anatomijom, kad ne zna ili zna kolika joj je dubina vagine i koliki joj je razmak između dražice i uretre, kad se ona ponaša kao kurva ili štraca, a mene to uopće ne privlači. Možda bi trebala vježbati, možda bi trebala ići na fitnes ili u teretanu. Možda bi joj to pomoglo da sredi svoj metabolizam, svoje hormone i svoju fizionomiju. Jer ona više nije u cvijetu mladosti, možda bi morala svoju seksualnost poslati u mirovinu.

Mušcima je teško poslati svoju seksualnost u mirovinu, a ne znam kako je sa ženama. Pogotovo ne znam kako je sa Micom, jer ona je luda kao puška. I ako ne može izići na kraj s muškarcima, zašto onda ne koristi vibrator?

Ako sada ona nešto fantazira, to me ne zabrinjava, mene zabrinjava ako ona prestane fantazirati i postane racionalna ili iracionalna. Pa se ona bez krivične sankcije odluči djelovati, a ona se ponaša nelogično, jer ona smatra da postoji ili ne postoji cijena koju ona mora platiti za svoju ljubav. Stoga Mica postaje nasilna, stoga mi ona šalje svoje gole fotografije ili tverka pred mojom kućom. Ali ja je se bojim da bi ona mogla počiniti i ubojstvo i to mene zabrinjava. Jer nisam ja kao Jelena Rozga ili Nina Badrić koje su progonili razni pohotnici, koji su osuđeni. Moju progoniteljicu Micu ni jedan sud neće osuditi. Jer naši sudovi se na jedan način obračunavaju s opsesivnim pohotnicima, a na drugi način s opsesivnim pohotnicama. Jer naši sudovi su oštri sa pohotnicima, a blagi su prema pohotnicama. Valjda je jedino Tarik Filipović s policijom uspio zaprijetiti onima svojim opsesivnim profesoricama koje su ga danonoćno terorizirale. Ali on je poznat i slavan, a ja to nisam. Ja još uvijek radim na tome da dokažem da me Mica zlostavlja, uhodi i progoni, ali to ne uspijevam dokazati.

Jednostavno ne znam zašto naš sud ne djeluje. Tužba im je predana, jer Mica želi sa mnom intimne odnose, ona želi da nastavim raditi na tome. A u novinama stalno čitam o nasilju nad ženama, ali nikako nema o nasilju žena nad nama muškarcima. Jer i toga ima i to postoji. Rijetko je, ali postoji. Žene to rade suptilno, stručno i istančano. Ja ne želim raditi na Micinim višekratnim, tantričkim sladostrašćima, meni se to ne da. Bojim se infarkta. Pa me ona uhodi i neželjeno prati, pa mi šalje prijeteće poruke i seksualno uznemirava. Pa se konstantno nalazi iza mene i govori mi da bi živjela sa mnom. Pa mi govori da to radi i Taylor Swift. Pitam je što radi Taylor Swift, a ona kaže:

„Taylor Swift kaže da ponekad uhodi bivše dečke.“

„Što ti imaš s Taylor Swift? Ja ti nisam bivši dečko, daj me se okani.“

„Mi smo sudbinski povezani.“

A ja želim Mici dokazati da mi nismo nikakvom sudbinom povezani. Samo ti to reci takvoj ženi i nastradat ćeš. Proći ćeš kao Charly s Rose. Gdje su nestala vremena kad je žena bila slabije i nježnije biće? Sada ti žena može uništiti život javio se ti ili se ne javio na sud kad te ona stvarno ili lažno optuži za silovanje. Jer nekad su se poštivale premise zločina i kazne, a danas je sve nadrealno i narušeno. Nekad u socijalizmu je sve bilo jednostavno i relativno normalno, a danas je sve nadrealno i apsurdno i kao da svi prkose logici. Svi bježe u nekakve povijesne analogije, u prošlost koju poznaju ili ne poznaju i koja nije rasvijetljena. Svi kod nas bježe u prošlost koja se nikad neće otkriti i dokučiti.

Dobro da se čulo za Zimbabve, da njihove žene prvo drogiraju muškarca, a onda ga seksualno iskoriste. Tako je tamo jer njihov zakon ne poznaje i ne priznaje silovanje žene nad muškarcem, a žene muško sjeme ili spermu koriste u nekakvim ritualnim obredima. Kojim i kakvim, to nigdje nisam pronašao, ali kažu da se taj običaj zove juju. Nikad ga nitko nije rasvijetlio i izgleda da neće, a da žene nekoga drogiraju i siluju, siluju. Dobro je što neke naše lude žene ne znaju za to, inače bi one i to prakticirale. Barem bi to Mica prakticirala, jer ona je vampirica, leptirica ili vještica. Ili je ona sve to troje zafedno. Znam da sam joj govorio:

„Davao sam ti Yoni masažu i govorila si: ugrizi me za grudi i bradavice, aktiviraj mi hipotalamus i adrenalin, pljusni me po guzi, pričaj mi prostote, kaži da sam tvoja kurva, drolja i štraca i kreni u akciju. I tako dva puta, a bilo bi i tri ili pet puta, da ja nisam rekao dosta.“

„Istina je to ili nije, ali ja se toga sramim ili ne sramim. To je za mene traumatično iskustvo. Svaki puta nakon seksa bi uzimala ručnik i pokrivala bih se s njim. Ne volim biti gola i da netko zuri u mene.“

„Daj ne seri i ne laži, ne glumataj ono što nisi, opameti se i odrasti.“

Grozno izmišljaš i lupetaš.“

„Dobro, možda si ti potaknuo moju želju za seksom, ali nisi me morao iskoristiti.“ „Nisam ja tebe iskoristio.“

„Ja sam jedna sramežljiva žena i imam osjećaj katoličke krivnje.“

„Ja se s time ne bih složio. Ti si jedna nasilna žena i tražiš kruha preko motike. Ako doživljavaš obično sladostrašće, zašto ti je potrebno ono višestruko?“

„S tobom doživljavam loše sladostrašće, s tobom seks traje jako kratko.“

„Znaš li ti koliko u prosjeku traju seksualni odnosi kod nas?“

„Koliko?“

„7 minuta.“

„Nemoguće, ja za to vrijeme ne bih ništa doživjela.“

„Naše žene su se na to navikle i u to vrijeme dožive ili odglume ta svoja sladostrašća. Ustvari, tko ih pita kako im je. One šute i trpe. Zadovoljne su ili nisu, ali šute. Nisu kao ti. Nitko ne vodi ljubav na satove, mora se i nešto drugo raditi. Dobro je što si ušla u menopauzu, pa više ne možeš ostati trudna.“

„A ja bih tako htjela malu djevojčicu.“

„Neke žene bi htjele bezbolan seks, svatko ima razne želje.“

Izgleda da kod nas svaka žena ima svoje komplekse, ali u principu sve žene ne vole muškarce seksiste. Gotovo sve žene su osjetljive na vrijeđanje, omalovažavanja i zlostavljanja. Mene su u gotovo svim tvrtkama vrijeđali, ponižavali, omalovažavali i zlostavljali, ali ja sam šutio i trpio. Možda to nisam trebao, ali šutio sam i trpio. A možda sam i ja nekoga mogao tužiti za mobbing, ali nisam imao hrabrosti za to.

Valjda sam mislio da će to prestati. Da će sve doći na svoje mjesto. Ali rijetko kad je to prestajalo i valjda rijetko kad mi je netko povećavao plaću. I sad sam tu gdje jesam. Nakon dugogodišnje nezaposlenosti, dobio sam minimalnu prijevremenu mirovinu. I što je, tu je, nemam kome ni da se žalim. A rado bih ja i bez kajanja ostavio mojoj bivšoj šefici vještičji šešir na stol, pa neka zna što mislim o njoj. Možda se ona pokaje i ispriča. Samo ona nije takva, ona je žena zmaj. Iako je baba, za nju se može i ne može reći:

„Što se babi htelo, to joj se i snilo.“

Kod nje se inače ne osjeti utjecaj hormona. Ona je od toga imuna. Ona se puno ne razlikuje od beskrupuloznih muškaraca. Kod nje ne znaš ima li visok ili nizak estrogen, ima li visok ili nizak melatonin, testosteron i progesteron ili ima li ili nema PMS. Nikad se ne zna kad je opasna ili kada ima opasne namjere. Stoga bih se ja vratio Mici, pa joj kažem:

„Kažem ti: ako si anorgazmična, ako ti to tvoja priroda, tvoje tijelo, tvoji hormoni, tvoja psihologija ili tvoja kultura to ne dozvoljavaju, ako ne možeš doživjeti višekratno sladostrašće, onda ne možeš doživjeti višekratno sladostrašće. Tvoja anatomija ti to ne dozvoljava. A za dijete si prestara. Moraš se s time pomiriti i krenuti dalje. Nećeš se od mene obogatiti, shvati to.“

„Navući ću čarape, neće mi noge biti hladne.“

Kažem u sebi:

„Bože, daj da ovo što prije završi. Otkaçi se od mene, ružna babetino.“

Mica mi kaže:

„Otkaçit ću se od tebe kad mi platiš nadoknadu za silovanje, nadoknadu za gubitak časti i nadoknadu za duševne boli.“

Stoga, slušam ja i što Papa Franjo kaže, a on kaže:

„Tu je u pitanju Sotona. Gdje nema pravde, tu Sotona djeluje.“

S time je on sve riješio, ako počinim zlo, na to me je nagovorio Sotona. Stoga pitam one iz udruge „Domine“:

„Ima li sankcija ako počinim zlo ili nema? Jer za sve je kriv Sotona.“

„Naravno da postoje sankcije.“

„A Sotona?“

„Što je bilo s njim?“

„Papa Franjo kaže da je on za sve kriv.“

„Mi to ne priznajemo. Mi priznajemo našu legislativu i držimo se zakona.“

Tako da sam, ignorirajući posljedice, morao ići kod te nesretne i nezadovoljne sutkinje Jagode. Jer je ona 5 godina apstinirala, a sada joj se otvorila nekakva dizna ili fugna. Jer ona nije htjela biti

nervozna i histerična. Jer ona nije htjela doživljavati histerične napade, biti mentalno i seksualno poremećena. Jer ona nije htjela biti nesretna žena i biti nezadovoljna svojim seksualnim životom. Pa me je ta sutkinja Jagoda ucijenila seksom. Jer statistički 25 % žena uopće ne prakticira seks, 25 % žena ga prakticira u braku, ali nisu njime zadovoljne, a za ostalih 50 % žena se ne zna. A ja se moram iskazati pred sutkinjom Jagodom. Kažem joj da prvi puta možda ne bude sve korektno, a ona kaže:

„Ne brini, nisam ja Mica, ja sam zadovoljna i sa malim zadovoljstvom. Prvo mi daj Yoni masažu, a nakon toga tantrički seks.“

Pa sam tako sutkinji Jagodi davao Yoni masažu. Stimulirao sam joj stidne usne, dražicu, g – točku i vaginalni kanal i mora da je doživjela sladostrašće. Kažu da žensko tijelo ima 11 erogenih točki, a ja sam aktivirao i stimulirao svih tih 11 točki. Dotle je sutkinja Jagoda ritmički pokretala i micala svoja bedra i stražnjicu, stezala i opuštala mišiće vagine i karlice, a ja sam joj masirao dražicu. Osjećala je ona žmarce po cijelom tijelu i doživjele je ona kontrakcije u svojoj rodnici. Kad se sve završilo, osjetila je ona puno energije. Ali i njoj vrag ne da mira, pa traži seks. Ona kaže:

„Sada bi mogli preći na seks!“

Već se ona namješta i čeka. Pa kaže:

„Ubrzano dišem, izbacilo mi se crvenilo na koži, ovlažila sam se tamo dolje i osjećam kontrakcije abdomena, što čekaš, ajde dođi.“

Pa sam ja, ne mjereći dubinu Jagodine vagine i ne mjereći razmak između njene dražice i uretre krenuo u boj ljuti. Pa sam ja krenuo na sutkinju Jagodu, bez obzira je li ona srna, kobila ili slonica. Potisnuo sam ja svoju ginofobiju ili strah od žena, a potisnuo sam i svoju mizogoniju ili svoju mržnju prema ženama. Navodno mi ti strahovi

omogućuju uspješan ili neuspješan seks. A ja i dalje ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i debeo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju.

Stoga me svi pitaju u vezi sladostrašća:

„Što mislite o sladostrašću?“

„U viktorijansko vrijeme se nije smjelo reći ništa o sladostrašću, to je bila tabu tema, a danas ako muškarac ne omogući ženi sladostrašće, nije nikakav ljubavnik. Žene onda opravdano ili neopravdano zvrndaju, kukaju i prigovaraju. Vremena se mijenjaju, pa tako i to.“ Odmah sam se sjetio moje Mice, ili moje Mice Trofrtaljke i njenih višestrukih, tantričkih sladostrašća. Seksala bi se ona do iznemoglosti, a ja sam bio iscrpljen i više nisam mogao. Bojao sam se da ne doživim srčani udar ili infarkt. Pa se ona nametljivo ponašala, pa mi je prijetila, pa me je izluđivala SMS porukama. Stalno mi je htjela nametnuti intimnu vezu. A ja ne želim provoditi vrijeme s njom. Za mene to nije nikakav užitak. Pa sam tako saznao ili pročitao da je možda Micina dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre, a to je vrlo bitno kod tih višekratnih, tantrističkih sladostrašća. Stoga joj kažem:

„Možda je tvoja dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre?“

„Ne znam što kažeš?“

„Tvoj klitoris je udaljeniji više od dva centimetra od tvog otvora za urin.“

„Što to ima veze s bilo čime?“

„Zato ti ne doživljavaš višestruko, tantričko sladostrašće.“

„Ti bi sada krivnju za svoj neuspjeh prebacio na mene?“

„Mene baš brige za tebe, ja sam ti rekao mogući uzrok izostanka tvoj višekratnih ili tantričkih sladostrašća.“

„Ja ti u to ne vjerujem.“

„Onda vjeruj u to da si ostarjela i da su ti smanjile seksualne funkcije.“

„Ni to ti ne vjerujem.“

„Vjeruj u što god hoćeš ili ne vjeruj što nećeš. Tvoja ti anatomija ne dozvoljava višestruka ili tantrička sladostrašća.“

Ja sam se pokušavao braniti, ali uzalud, ona je bila psihički jača. A izgleda da je imala poznanstva i vezu u policiji, jer oni su uvijek odbacivali moje prijave. A meni je svega dosta. Ne želim ja ženu kao što je Mica. Ona mi jednostavno ne treba. Neka ona otvori javnu kuću, bludilište i najstariji zanat na svijetu, valjda će tamo pronaći nekog raspoloženog i obdarenog muškarca. Jer ja ne znam što taj egzorcist hoće od mene. Ja nisam ni za što kriv. I ne trebam se ja otklinjati, ne treba nitko istjerivati zloduha iz mene, nisam ja ničim opsjednut. Neću više ni ići k vidovnjakinji Leonori, ona jednostavno ne može skinuti uroke i kletve s mene.

Za Micu se to ne može reći, ona je opsjednuta tim sitnim ili krupnim grijesima, tim višestrukim, tantričkim sladostrašćima. Samo joj je to na umu, stoga je ona spremna i na laganje, na obmane sebe i drugih. Nije ona ponizna žena, nije ona viktorijanska žena pa da se stidi i ne govori ništa o svojim sladostrašćima. Ona se pored ostalog bavi ili se ne bavi zlodusima i demonima. Riješila se ona bivšeg muža, pa sada traži nekoga drugoga za život i seks. No, ja to ne želim biti. Meni je dosta slušati moje laži, ne moram ja slušati i tuđe laži. Ne mogu se ja reinkarnirati u nekog drugog. Ja znam za kulturu poraza, ali se ne smatram poraženim. Pozivam se na nekakvu razboritost, ali te i takve razboritosti nema u Mici. Za nju je višestruko ili tantričko sladostrašće ritual i izgleda da sam ja bio najbliži tome da joj ga podarim. Stoga je na mene ljuta, jer joj ga nisam podario, jer sam od svega odustao. A ja sam samo ništavni, mali i zaboravljeni čovjek. Čak se ne borim ni za svoja prava, radije uzaludno patim, radije se pokoravam nužnosti. Jer ja sam za Micu muška svinja, ma što to bilo i ma što to značilo. A da Mica ima nezgodnu naviku tužiti muškarce za te svoje seksualne traume, ima. Pa se to otkrilo i razotkrilo. Pa je ona tako tužila još trojicu muškaraca, pa ona tako potražuje od njih sigurno 2 milijuna kuna. Najbolje da se s njima udružim i sastavim protutužbu.

Kletva moderne vještice:

„Dabogda ti svaka dala,
a ti ne mogao!“

POGLAVLJE 10

Ja bih želio moj nekadašnji život natrag. Ne želim više slušati o mojim porazima, neuspjesima i nesrećama. Ne želim ja noćne more i prizore iz horor filmova, osjećam da sam ja prestar za to. Želim da se vrate ona moja sretna vremena. Želim da mi se vrati moja mladost, snaga i dobro raspoloženje. Kažu da svakoga stigne njegova kletva i njegovo prokletstvo, a mene je stigla Mica, njena kletva i njeno prokletstvo. Ona je bila spremna izreći: „Volim te“, a onda se odlučila reći:

„Crko dabogda! Milu ti majku tvoju!“

U životima nekih žena je tanka linija između toga dvoga. Pa se Mica odlučila da mi napravi pakao od života. Pa mi ona prijeti i govori da je od mene očekivala malo više ljudskosti. Ja ne znam što joj to znači, ali ako ona traži da se ja seksam s njom tri i više puta, ja to ne mogu. Moje tijelo nije u tom stanju, a što se ne može, to se ne može.

Stoga ja ne razumijem ni sud, ni sutkinju Jagodu, a ni sudskog vještaka. I dobro je što su smijenili i razriješili dužnosti sutkinju Jagodu zbog svog rada ili zbog svog nerada, zbog svoje savjesnosti ili nesavjesnosti, zbog sudskih malverzacija i korupcije. Nadam se da je nitko neće osloboditi krivnje, a moj je slučaj sud stavio u ladicu, pa možda ode u zastaru. Jer od kuda da ja platim gotovo pola milijuna kuna ni zašto. Ja sam samo jedan dan došao u Zdravkovu kuću, tamo je bila Mica i s njom sam trebao prakticirati tantru, a to što nisam mogao i to što Mica ima anatomske greške i nedostatke, ja nisam kriv. Ne može mene naš sustav zbog toga poslati u bankrot i pred ovrhe.

Nisam ja ništa kriv za Micino silovanje, za Micino ugrožavanje časti i poštenja i za njene duševne patnje. Pa sam ja uložio žalbu, ali nemam veze i poznanstva, pa to mogu okačiti mačku o rep. Mica

kaže da nisam pokazao nikakvo kajanje, kako ću pokazati ikakvo kajanje, kad nisam ni zašto kriv. Dobro da čuvam svoje psihičko zdravlje, dobro da se vraćam na ono što je bilo prije. Učinjena mi je nepravda, ali ja se borim, nikako se ja ne predajem. Sam se hrabrim i ne predajem se. Inače, ne znam što bih sam sa sobom. Jer neke žene su proturječne, jer neke žene su neusklađene, žive izvan svog vremena, u nekim svojim fantazijama. I što još rade te žene, izriču svoje kletve i svoja prokletstva. Jer one vjeruju u magijsku moć riječi, jer one vjeruju da će nekoga snaći zlo i naopako, pa mu onda govore svoju kletve:

„Dabogda crkao od ciroze jetre. Bog te ubio! Ako ne on, Majka te Božja spalila. Grom te spalio dabogda! Dabogda ti se osušio penis, mozak i srce. Trag ti se zatro! Dabogda obolio i dugo bolovao. Jezik pregrizao! Sunce te ne ugrijalo!“

A ja ne želim ostvarivati nečije seksualne želje i maštarije, ne želim ja nikakva iznenađenja. Želim se ja na životnu monotoniju, ali ne želim ni zanimljiv život s Micom, kako Kinezi kažu. Želim ja neobuzdan seksualni život, ali sa normalnim osobama. I nisam ja nekakav nezahvalnik, jednostavno ne mogu tri puta voditi ljubav. Moje tijelo, moj metabolizam i moja anatomija to ne žele. Jednostavno me to čini nesretnim, a posebno me to čini nesretnim njeno pretjerivanje, njeno prigovaranje, njene kritike i njeno zvicanje. Ona je neobavezni seks pretvorila u obavezni i stalno glumi nekakvu razuzdanu partijanericu. Ne želim ja nekome stavljati šlag na tortu, ne želim ja nekome omogućavati turbo sladostrašća. Ako će netko uživati sa mnom, onda će uživati. I obično sladostrašće je nagrada za neku ženu. Ako je to razumna žena, ako je to raspoložena žena. No i žene trebaju biti svjesne svojih godina. Mica nije nikako na svom seksualnom vrhuncu, pa ona je šezdesetogodišnja starica ili baka. Trebala bi se ona srediti i smiriti.

A sve nam je to zato što se vrtimo s idejama o poštenom narodu i pokvarenim elitama. Nije naš narod pošten, a nisu samo naše elite nepoštene, sve se pokvarilo i izvitoperilo. Budući da se kod nas ne zna tko pije, a ni tko plaća, događaju nam se nezamislive osude, nezamislivi sudski procesi, nemoralna rješenja i javni bezobrazluk. Jer što drugo, a ne reći da je Micin sudski postupak protiv mene nego javni bezobrazluk. Kod nas je na tisuće takvih nepravедnih priča. Kod nje razum ne prevladava, pa se ona nerazumno ponaša. Stoga bih više volio biti usamljen, nego u lošem društvu. Stoga sam se obratio SOS telefonskoj liniji, ali od njih nikakve koristi. Oni pomažu ženama ako ih njihovi muževi tuku, ali ne pomažu muževima, ako ih njihove žene zlostavljaju. Isto tako je i sa prijavom kriminala, pa je tako neki portir prijavio kriminal u svojoj tvrtci i umjesto da su kaznili odgovorne, kaznili njega. On dobio otkaz, pa sada traži ili i ne traži nekakvu pravdu i milostinju.

Jer boji se i on nekakvog nasilja prema njemu. Jer boji se i on nečije osvete. Jer naše društvo više brine o femicidu, o ubijenim ženama, a ne brine o nama muškima. Koga brige za jednog muškog. Koga brige ima li nas više ili manje. Naše društvo se brine da kriminalcima sve odgovara, da su oni namireni, a na nas sirotinju nitko ne brine. I rijetko tko prijavljuje nepravilnosti. I što imaš bilo što prijavljivati? Meni policajac kaže:

„Ne može te Mica maltretirati SMS porukama. Ignoriraj ih.“

To je sumrak naših zakona i naše pravde. A ta žena nikako da zakopa svoju ratnu sjekiru i nikako da se smiri.

Stoga ja ne razmišljam o kletvama kao reliktima poganskog praznovjerja, nego razmišljam o tome kao nečemu realnom i stvarnom. To je moja nekakva sramota, o kojoj rijetko govorim. Jer poželio sam nešto što nisam smio. Jer poželio sam seks s Micom, a to nikako nisam smio. Pa sada vodim moje borbe, ratove i sukobe s Micom. I imam osjećaj da će to vječno trajati, kao ti naši ratovi sa

Srbima koji verbalno i neverbalno vječno traju. A ja sam od svega toga ostario i umorio se. Ne tražim ja racionalno objašnjenje što žene dobivaju lošije poslove, što žene imaju manje plaće, tražim ja racionalno objašnjenje zašto mi se sve to događa. Ne želim ja biti nesretan, želim biti radostan i sretan. Ne želim ja nove podjele i sukobe, umjesto toga želim mir i nekadašnje bratstvo i jedinstvo ili privid toga svega. Umjesto patnje, ja bih nekadašnje blagostanje i lagodan život, možda ne bih nekadašnje seksualne muke i nedoumice iz pubertetskih vremena, ali sve ostalo bih.

Jer mi smo onda u ondašnje vrijeme bili neobrazovani, pa smo pisali i časopisu OK. Pa smo postavljali pitanja koja su nas zanimala. Pitanja su bila sljedeća:

- sjela sam u pišalinu. Jesam li trudna?
- imam 13 godina i postat ću tata. Uvijek sam bio iskusniji od prijatelja, bio sam faca i u mene su se zaljubile sve osmašice. Pomozite!
- gurnuo mi je prst dolje, jesam li još nevine?
- s djevojkom sam stupio u intimne odnose, ona je koristila pilulu. Ona me hvalila pred njenom prijateljicom, pa to i ona želi. Mora li i ta prijateljica piti pilulu?
- spavala sam s djedom, jesam li djevica i jesam li normalna?
- Gledao sam pornić, trebam li ga premotat kada ga budem vraćao u videoteku?
- Hoće li moji roditelji skužiti da više nisam djevica?

– Jučer sam se s prijateljem mazio s mojom djevojkom i njenom prijateljicom. Danas imam vjetrove. Ima li to kakve veze?“

Stoga, ja danas ne volim muljanje, prevare, krađe, petljanje i ciganska posla. Izgleda da to ni Bog ne voli. Kažu da Bog stalno nekog proklinje, pa je tako Bog prokleo zmiju jer je prevarila Adama i Evu, pa je onda Bog prokleo Adama i Evu jer su jeli sa drveta spoznaje, pa je onda Bog prokleo Zemlju. Nakon toga je Bog prokleo Kajina jer je ubio Abela. Biblija je puna kletvi i prokletstava. Mislim da je u Bibliji više kletvi i prokletstava, nego blagoslova. Da je u Bibliji više mržnje, bijesa i zla, nego ljubavi. Valjda stoga sveti Pavle kaže svećenicima i vjernicima:

„Blagoslivljajte, a ne proklinjite.“

Ali što mi možemo kad smo mi slabi na to, kad smo mi od krvi i mesa, kad mi više volimo proklinjati, nego blagosiljati. Umjesto da me je Mica blagosiljala, jer sam joj omogućio dva obična sladostrašća, ona me proklinje jer joj nisam omogućio treće višekratno i tantričko sladostrašće.

Jer koliko sam ja u ono vrijeme želio seks, s nekom normalnom ženom, sada ga više ne želim, jer shvatio sam da nema normalnih žena, da su one rijetke, da je naš svijet skrenuo u nešto nenormalno, pa su nam i žene takve. I mogu reći da mi je to sve sa ženama prisjelo. Dobra vijest u svemu tome je da izgleda neću morati ići u zatvor, izgleda da su nakon Mamićevog otkrivanja korupcije na osječkom sudu, nakon tog velikog skandala hrvatskog pravosuđa, otkrile i afere sutkinje Jagode, naime ona je odavala tajne sa suda mafijaškim skupinama, pa je i moj slučaj završio u nečijoj ladici. Ali da me Mica i dalje progoni, progoni me. Ona i dalje živi s tom svojom opsesijom da joj ja mogu podariti višekratna, tantrička sladostrašća, a ja bih se najradije odrekao tantre i tantričkog učenja. Mica je opsjednuta sa mnom, kao što su srpski političari opsjednuti Hrvatima, vojno redarstvenom akcijom „Oluja“, ustašama, s NDH – a

i Jasenovcem. I kako se ti srpski političari ne mogu umoriti, kako njihova patologija ne jenjava, tako ne jenjava Micina opsjednutost sa mnom. Stvorila je ona nekakav kompleks i nekakvu patologiju od svega toga.

Stalno govori da sam je ja silovao, a na pornhubu se jasno vidi da je ona tražila treći seks od mene, no ja to nisam mogao. Naime, bojao sam se srčanog udara. I na pornhubu se jasno vidi da ja nisam nasilan, da joj nisam pokrivao usta. Pa je ona mogla slobodno vrištati, dahtati i kričati. Glasala se kao mačka kojoj deru kožu. Netko bi rekao da se ponašala kao drolja ili štraca i dobila je ono što je zaslužila. Ja i dalje mislim da mi moj prijatelj Zdravko nije ništa dobrog donio s tom tantrom, da mi je donio zlo i naopako. Bolje da ga nisam upoznao i bolje da nisam upoznao tantru. Jer mislim da je tantra nešto zlo i naopako, da je tantra seksanje u glavu. Da mi nije trebala ta Mica i njena obuka sa tantričkom stolicom i tantričkim masažerom. Pa ja i dalje doživljavam noćne more. Više u svojim snovima ne doživljavam Micu Trofrtaljku i Majku Omladinu, nego doživljavam scene iz horor filmova: „Vrisak“, „Noć vještica“, „Halloween“, „Petak 13“, „Strave u Ulici brijestova“ i „Psiho“.

A Mica se i dalje služi svojom ideologijom mržnje. Nije to nacionalistička mržnja, nego je to mržnja žene koja ne voli taj naš patrijarhalni sustav, pa se služi ideologijom mržnje naše svakidašnje. Ona nije usvojila nekadašnji odgoj i nekadašnje odgojne mjere. Nitko je nije naučio da nekad treba šutjeti, da nekad ne treba pričati o svom tijelu, o svojoj anatomiji, osvojim kompleksima i o tome doživljava li ili ne doživljava višekratna, tantrička sladostrašća. A mene baš briga za njene intimne želje, njenu asocijalnost i njen tantrički seks. Može se reći da naše društvo ne zna što će sa takvim ženama, pa ih gura prema ljutim muškarcima koji također ne znaju što će s njima. I zašto mi zanemarujemo te naše žene? Zanemarujemo ih jer više ne znamo što bi s njima radili. Naime, ja sam se sa Micom dva puta poseksao, a ona traži treći, peti put. Ja to više ne mogu i ljubazno joj kažem:

„Oprosti, ali ja više ne mogu. Nemam snage za to. Odbijam seks s tobom.“

Valjda zato ona ne crta murale Ratku Mladiću i Slobodanu Praljku, nego ona izražava svoju svakodnevnu mržnju prema meni. Jer navodno sam ja nju fizički, psihički i seksualno silovao i zlostavljao. Pa je ona navodno proučavala Tutankamonovu, Staru židovsku kletvu, kinesku kletvu, Zvonimirivu, Lazarevu i kletvu Stephena Kinga. I ne zna se koju kletvu je odabrala jer sve su strašne. Pa tako Tutankamonova kletva će snaći svakoga tko remeti grob jednog faraona, Stara židovska kaže:

„Dao Bog da imao, pa nema.“

Kineska kletva kaže:

„Dao Bog da živiš u zanimljivim vremenima.“

Kažu da se Zvonimirova kletva odnosi samo na Hrvate i ona glasi:

„Da Bog da više nikad ne imali kralja svoje krvi!“

Srpski knez Lazar zato kaže:

*„Tko je Srbin i srpskoga roda i od srpske krvi i koljena,
a ne došao na boj na Kosovo, ne imao od srca poroda,
ni muškoga, ni djevojačkoga! Od ruke mu ništa ne rodilo.
Rujno vino, a ni pšenica bijela!“*

Zato se Stephen King u svojoj „Kletvi“ bavi pričom odvjetnika Billyja Hallecka. On je, naime, nepažnjom ubio jednu Romkinju, a ona prije nego što je umrla, izgovorila je svoju zloćudnu kletvu, pa je taj odvjetnik počeo mršavjeti. I što iz toga zaključujem nego da se ni sa time ne valja igrati. Jer i ja sam nekad bio rasan Šokac sa 120 do 150 kilograma, pa sam ili pregorio na poslu ili sam i ja sreo svoju

Romkinju, jer nakon svega sam postao mršavko od 80 kilograma. Mora da je i meni neka Romkinja izrekla svoju kletvu. Možda je to bila Romkinja koja je dolazila kod mene kući i tražila kruh, paštetu i mlijeko, ustvari tražila je novce, a kako ja nisam imao novaca, onda je rekla:

„Daj što daš, daj mi kruha, paštete i mlijeka.“

Ja tog dana nisam imao ni kruha, ni paštete, a ni mlijeka, pa joj to nisam mogao, ni dati. Drugi dan sam tu Romkinju vidio da se sa svojim mužem vozi u Mercedesu, a ja Mercedes nikad nisam imao. Onda sam rekao:

„Nećeš ti meni dolaziti po kruh, paštetu i mlijeko, a voziš se u Mercedesu. Ja ne dobivam nikakvu socijalnu pomoć a ti je dobivaš, dobivaš i dječje dodatke ili doplatke i to je brat bratu 6 ili 7.000 kuna mjesečno, a ja ništa ne dobivam, jer imam Opel Corsu staru dvadeset godina. Ne može to tako, to su te naše nepravde. Ja sam do nedavno radio i punio sam taj naš proračun, sada kada ne radim valjda je red da i ja barem dobijem socijalnu pomoć. Nisam ja kao ti, da stalno živim od socijalne pomoći.“

Ali i prije nego što sam to rekao, ta me je Romkinja valjda proklela, pa sam se ja smanjio i smršavio. I ne što sam se ja smanjio, nego mi se i oružje smanjilo, od rasnog bika, postao sam uplašeni zec. Najradije bih tužio tu Romkinju, ali mislim u sebi:

„Žali Bože tužbe, ne možeš ti od Roma ni buhe dobiti. Oni će opovrgnuti kletvu i prokletstvo, a reći će da njihovi prihodi nisu dovoljni za njihove potrebe. Bolje je s Romima nemati nikakvog posla.“

Ne smeta meni što sam smršavio, liječnici su to i tako tražili od mene, nego mi smeta što sam od rasnog bika, postao uplašeni zec i što nisam mogao zadovoljiti Micu. Pa mi je i ona uputila svoju

zloćudnu kletvu i što me opsjeda sa tim svojim potrebama i višekratnim, tantričkim sladostrašćem. A ja ništa drugo ne želim nego poništiti njihove kletve, dok ne bude prekasno. Ne želim ja nikakve osvete poludjelih žena. Stoga sam i ja išao k vidovnjakinji i gataru Leonidi u Bistrince jer želim da ona poništi kletvu i prokletstvo. Stoga sam ja nosio Micine gaće i grudnjak na bistrinačko groblje, zlu ne trebalo ili zlu trebalo. Jer ja se osjećam kao nekakav biblijski Job, čovjek bez grijeha, a sada mi Mica nameće nekakve muke i mučenja za nekakve neopravdane grijeh, navodnog silovanja. A navodno su ili Mica ili ta Romkinja izgovorile svoje strašne kletve zvane „Vjenčanje s paklom“. Mora da su prethodno nabavile četiri crne svijeće, da su nekako izradile moju sliku, da su nabavile ulje za mazanje i izrekle:

„Gospodari Tame, Gospodari Noći, učinite djelotvornom ovu kletvu, uzmite ovog čovjeka kog pred sobom vidim, uništite mu karmu, srušite ga na tlo.

Neka se njegov život sruši u prah, donesite kaos i mržnju na početak. Iskidajte njegov život u sitne komadiće, što je bilo, nestalo je, sad je vrijeme za to.

Više neće biti zajedno njegova fino istkana obitelj, sada je skršena.

Ako od njih netko nešto želi popraviti. drugi će ga poželjeti ubiti.

Više neće biti nikada kao jedno, tvoj kraj je tu!

Što učinjeno je, učinjeno je. Gospodari Tame, Gospodari Noći.

Neka ova kletva djeluje. Proklinjem te! Proklinjem te! Tako neka bude.“

Pa su tako Mica i Romkinja oživjele stare kletve i donijele mi nesreću. I naravno da sam išao toj staroj vidovnjakinji i gataru Leonidi u Bistrince. Valjda sam bio lakovjeran, pa sam si umislio da će ona ukloniti i otkloniti kletve i prokletstva od mene, no ona to nije učinila, pa sam je namjeravao tužiti i tražiti odštetu. Ali s tom gatarom Leonidom je isti problem kao sa Romima, možeš je tužiti, ali ni od nje nećeš moći dobiti ni buhe, a kamoli novac. Naime, ta

vidovnjakinja Leonida pomaže našoj policiji u pronalasku nestalih osoba, pa joj oni štošta opraštaju, pa će joj oprostiti što sam joj ja platio da ukloni te kletve i ta prokletstva sa mene, a ona nije ništa učinila i poduzela. Jednostavno je uzela Micine gaće i grudnjak, nešto je nad njima pričala i ništa više. Uopće nije ili je otklonila te uroke i kletve.

A ja se bojim djelovanja crne magije, vradžbina, uroka, kletvi i prokletstava. Bojim se i raznih manijaka koji remete naš red i mir. Bojim se i prostitutki, jer ako se s njima družiš možeš dobiti kaznu od 7.000 kuna. Stoga ja imam problem, mlađe žene me ne žele, sa prostitutkama možeš dobiti kaznu, a starije žene polako otpisujem. No bojim se Mice, da ona neće realizirati svoje financijske prijetnje, da se ona neće naplatiti. Jer prodao sam ja apartman na moru, jer prodao sam ja djedovu kuću, ali to srećom nisam stavio na račun. Da sam stavio na račun već bi me ona blokirala i oduzela mi većinu novca. Jer sam se ja nedopustivo i neprimjereno ponašao prema njoj, jer sam je uvrijedio i povrijedio. Jer sam prema njoj izvršio verbalno ili neverbalno nasilje. I sve je to ona navela, a sutkinja Jagoda je to uvažila. Kako i ne bi? Pa i ona se htjela operjati i ogrepsti o mene, pa je zlouporabila svoj položaj i svoje ovlasti. I dobro da je Mamić otkrio te afere na osječkom sudu i dobro da se otkrilo da je i sutkinja Jagoda korumpirana.

A za jednu drugu sutkinju, koja je umrla, također su se otkrile razne afere. Dok je bila živa, nitko joj ništa nije smio, a sada kada je umrla, štošta se otkrilo. Ali to će pasti u zaborav, a nadam se da će i moj slučaj pasti u zaborav. A ja sam se nadao da će sutkinja Jagoda nakon seksa sa mnom reći:

„Nema dokaza da je optuženi počinio kaznena djela za što ga se tereti. Da bi bio proglašen krivim, mora biti dokazan svaki navod iz optužnice.“

Čovjek štošta sniva, ali ima tko nam sudbinu određuje, a izgleda da je u mom slučaju to bila sutkinja Jagoda. Stoga, ja ipak žene smatram ili ne smatram slabijim spolom, da su manje korumpirane od svojih kolega. No, sutkinja Jagoda mi je svojim ponašanjem mogla prouzročiti srčani ili moždani udar. Pa da će mi tijelo biti odsječeno od mozga, pa da ću opet morati učiti govoriti i hodati. Pa da ću morati ići na razne rehabilitacije.

To se valjda događa stoga što su naši muškarci pod jakim utjecajem muškog planeta ili Marsa. To je zato što naš čovjek brani svoje stavove, makar oni bili krivi i na štetu drugoga. Pa ga zbog toga zdrma srce, otkotrlja se na svoju stranu, otkaže mu mozak, pa dobije svog Alzheimerera, dobije rak, pa ga on grize i izgrize. A ovdje na Balkanu je izgleda utjecaj planeta Marsa jako izražen, pa se ljudi prvenstveno sukobljavaju sa samim sobom, ali i sa drugima. Pa su stoga ljudi surovi prema sebi, ali i prema drugima. Ili je to ili ne znam što je to krivo s našim ljudima. I naši ljudi tako, silom prilika ili neprilika, postaju zlotvori i ratni zločinci. To je ta naša balkanska neminovnost i neizbježnost. I stalno su takvi ljudi u neakvoj pozitivnoj ili negativnoj akciji. I od toga budu i postanu ljudi bez srca i bez topline za druge ljude. Jer netko ih je nekad povrijedio, ili nije njih povrijedio, nego njihove djedove ili očeve.

Jednostavno nad njima vlada neka tajanstvena ili mračna sila. Postaju agresivni i agresivci, ne mogu se suzdržavati i kontrolirati. Deformiraju se njihove osnovne vrijednosti i oni jednostavno polude, a u svom ludilu su u stanju štošta učiniti: lagati, krasti, sukobiti se za zakonom i ubijati. A od svega toga zna im i pozliti, otkaže im srce, otkaže im mozak ili neki drugi dio tijela. Ali najgore u svemu tome je kad im se netko suprotstavi i izazove sukob. I oni mu to ne mogu oprostiti. I sanjaju osvete: do pravde naše ili vaše. A kažu da će uskoro stići retrogradni Merkur, nekako smo preživjeli retrogradnu Veneru, a stiže nam retrogradni Merkur. Pa ćemo doživjeti kaotično stanje i netko će se od toga oporaviti, a netko neće. Ja uopće ne znam kako će to djelovati na Micu, ali me i baš

brige. Ja vodim svoja posla i sjetio sam se Ašvanjija, mog prijatelja koji živi u Japanu. Morat ću ga nazvati, pa ću vidjeti što će mi on reći. Jer dosta mi je razgovora o seksualnom zlostavljanju i silovanju. Dosta mi je razgovora o nadoknadama za silovanje, za narušavanje nečije časti i ugleda i dosta mi je priče o nečijim duševnim patnjama.

POGLAVLJE 11

Ne želim ja biti žrtva vlastitog uma, vlastite sudbine i vlastitih životnih okolnosti. Ja sam ipak borac, držim do svog mentalnog zdravlja i ne dam se ja lako. Oduvijek sam bio proaktivan i nikad se nisam osjećao beskoristan. Ali sada sam stjeran na ivicu ponora, pa ne znam trebam li se ubiti ili trebam nešto drastično promijeniti. Jer nekad kad sam se zaželio usputnog seksa, lako sam do njega dolazio. I nisam doživljavao teške posljedice toga. Briga me je bilo je li to stabilna ili nestabilna veza. Ja sam time od sebe tjerao depresiju i tjeskobu. A sada, u posljednje vrijeme, se sve više zatvaram u sebe. No to nije rješenje. Rješenje tražim, ali ga ne nalazim. Ja samo znam da ako nije bilo usputnog seksa na javi, bilo ga je u mojim snovima. Do nedavno su mi u snove zalazile Reese Whitespace i Shakira, ali od nedavnog punog mjeseca, u snove mi stalno dolaze Mica Troftraljka i Majka Omladina. Da još mogu zaboraviti moje snove s Micom Troftraljkom i Majkom Omladinom, bilo bi sve u redu, ali ja to pamtim kao i susrete s Reese Whitespace i Shakirom. Pa doživljavam stres i traumatična iskustva. Mogu ja jesti što god hoću, mogu jesti i masno i začinjeno, na to ne mogu utjecati, pa sam razdražljiv. Dobro da nemam apneju u snu ili narkolepsiju.

Kažu da je to zbog oseke, da naš organizam tako reagira jer je on sačinjen 80 % od vode. Pa smo zbog toga umorni, gladni, škrgućemo zubima, imamo poremećaj spavanja i glavobolje. A ja nikad nisam smatrao da je usputni seks štetan po moj organizam ili stigmatiziran od nekoga, od udruge „U ime obitelji“. Za mene je seks blagotvoran, pa bio on izvanbračni ili bračni, bio on iz stabilne ili iz usputne veze. Jer jednostavno s nekom ženom nešto probaš, pa ako to ide, onda s njom ostaneš. A ako ne ide s njom, onda odustaneš i ostavljaš tu ženu. Jer ja ne mogu dugo trpjeti nekoga. Kažu da imamo obrazac biranja svojih partnerica, ja ga baš i nemam, barem mislim da nemam jer nisam baš nešto izbirljiv, ali ako kažu da u svemu tome postoji obrazac, onda valjda postoji obrazac. Stoga mi je ponekad lijepo odabrati novu partnericu, a nekad mi je to frustrirajuće. Pa

tako idem iz veze u vezu. Ja lako odustajem, jer ne želim patiti, jer ne želim plakati, jer ne želim biti tužan ili trpjeti muku i bol. Ne želim ja tjerati mak na konac i biti Rašomonac. Ne želim ja ni živjeti u prošlosti, ja prošlost pokušavam zaboraviti, a pamtim samo sretne dane. Ne podnosim ja uvrede, psovke i verbalna poniženja.

Ne podnosim ja ni žensku intuiciju. Ne podnosim ja ni isti tip žene, jer Mica je postala opsesivna kao moja bivša žena. Ne odgovara mi ni njihov karakter, a ni osobnost. Mica stalno želi odnos sa mnom, a ja ga ne želim. Ona se nada višekratnom i tantričkom sladostrašću, a ja ga više ne želim joj ga podariti. Inače, ja sam nekad imao prijatelja Mađara, zvao se on Ašvanji i otišao on u Japan. Njemu su se oduvijek sviđale Azijatkinje ili japanske žene. Po meni naše žene su mu bile široke i duboke, a on je imao malo oružje. Tamo je on našao ženu za sebe, oženio se s ovdašnjom, japanskom ženom, smirio se i sredio se. Ne znam je li on bio druželjubiv, ili nije bio druželjubiv, ali meni je dao broj svog mobitela, za zlu trebalo ili za zlu ne trebalo. Naime, čuo je on da se od nas ljudi iseljavaju, da su ovdje ljudi razočarani i nezadovoljni, pa se možda zapute i u daleki, nama prijateljski Japan. A ja sam upravo takav, razočaran našom pravdom i nezadovoljan našom nepravdom. Ali mi smo i razočarani i nezadovoljni našim ženama. Zbog toga bih ja išao bilo gdje. Što se Japana tiče znao sam samo pjesmu grupe Smak po imenu „Satelit“:

*„O, kad će doći dan, da sletim u Japan,
da vidim sunčev dom i s gejšom činim lom.“*

Ja možda ne bih činio s gejšom lom, ali bih možda želio običnu, pokornu, normalnu japansku ženu. Želim popraviti i poboljšati svoj seksualni život. Stoga ja zovem Ašvanjija i pitam ga:

„Kako je u Japanu, jesu li tu žene normalne ili su abnormalne kao naše?“

„Uopće ne razumijem koji te problemi muče?“

„Došao nam prijatelj Zdravko iz Njemačke i donio nam tantru, tantričke stolice, tantričke masažere i tantrički seks. Preporučio mi neku Micu da s njom učim o tome, i upražnjavam tantričku ljubav. I sve je to bilo u redu, ja sam to obavio dva puta, ali ta Mica želi višestruka, turbo i tantrička sladostrašća.“

„I ovdje se ljudi bave tantrom i tantričkim seksom. Ja ti o tome ništa ne znam. Što je to tantra?“

„Kod nas na Balkanu imaju dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobođenje uspavane muške i ženske energije.“

“Ovdje kod nas postoji japanski koncept života po imenu wabi – sabi.“

„Što ti je to wabi – sabi?“

„Wabi – sabi je japanska mudrost prihvaćanja nestalne i nesavršene prirode svega. Wabi – sabi nam pomaže da vidimo ljepotu u nesavršenom, cijenimo jednostavnost i prihvatimo prolaznost svega. Nije to tako kompleksno, koliko to Japanci tvrde.“

„Onda kod vas ima šanse i za mene. Naime, ja sam se smanjio i smršavio, od razjarenog bika, sam postao uplašeni zec koji preferira žene – srne. Preferiram plitke i uske žene, a čujem da su Japanke baš takve.“

„Gdje si to čuo?“

„To su činjenice. Zna se da su Crnci obdareni, da su crnkinje široke i duboke. Bijelci su osrednje obdareni, a bjelkinje su srednje širine i

dubine. Azijatkinje su plitke i uske, a Azijati nisu uopće obdareni. Najgore kombinacije su Crnac i Azijatkinja i Azijat i Crnkinja.“

„Ako ti to tako kažeš, onda valjda tako jest. Nego reci ti meni: zašto si me zvao?“

„Želim dostojanstveno živjeti i starjeti, želim smiriti svoje misli, želim usporiti, želim živjeti s prirodom, Želim neku normalnu ženu pokraj sebe. Briga mene što Japanke vole aranžirati cvijeće, što izrađuju aranžmane od papira, ja želim ženu s kojom ću se seksati.“

„Wabi – sabi te poziva da se uskladiš sa svojim prirodnim ritmom, trebaš samo utvrditi jesi li u visokoj ili niskoj fazi i tome se uskladiti i prilagoditi. Wabi – sabi ne podnosi kaos i nered.“

„To je nekakva istočnjačka filozofija. Mene zanima jesu li tamo žene drugačije. Jesu li one uske i plitke?“

„Drži se ti naših žena.“

„Držao bih se ja naših žena da one nisu lude, a njihova anatomija mi ne odgovara.“

„Što je bilo s anatomijom naših žena?“

„Ta Mica ima preduboku i preširoku vaginu, a razmak između njene dražice i uretre je prevelik.“

„I što to ima veze s bilo čim?“

„Zato ta Mica ne može doživjeti višestruka, turbo i tantrička sladostrašća. Zato je ona nezadovoljna, zato me on izaziva, zato ona tverka pred mojom kućom, zato ona izvodi svoj guzotres, pa me policija optužuje da sam ja za to kriv. Zato bih od toga svega pobjegao.“

„Dobro. Dođi k meni. Moja šogorica je slobodna žena. Poslat ću ti njenu sliku. Ona je na slici koju ti šaljem krajnje desno. Pošalji i ti meni tvoju sliku, pa ću joj je predati, pa što bude, bit će. Nadam se da ćete se spojiti i spariti.“

Pa smo mi završili razgovor, poslao sam svoju snimku Ašvanjiju i nadao sam se da će me zamijetiti ta japanska ljepotica, da ću joj se svidjeti. I trajalo je to gotovo tjedan dana, ponovo sam ga nazvao. On je zaboravio na naš prethodni razgovor, ali je kontaktirao svoju lijepu šogoricu. Pitam ga:

„Jesi li proslijedio moju fotografiju svojoj lijepoj šogorici?“

„Jesam, ali ja mislim da ti nisi za nju.“

„Zašto to misliš?“

„Ona nije ni uska, a ni plitka.“

„Po Kama sutri žene se svrstavaju u tri kategorije: žene srne, žene kobile i žene slonice. Gdje bi je ti smjestio?“

„Ona je žena srna.“

„Onda mi ona odgovara.“

„Ima naših žena koje imaju vaginu duboku i široku kao provalija ili takve postanu kada rode. Zato su i tu muškarci razočarani. Naše žene nisu pretjerano dlakave i ne briju se. Nekome se to sviđa, a nekome ne.“

„Reci mi još nešto o tvojoj šogorici.“

„Muž joj je nedavno umro, pa je ona slobodna. Razočarana je u život, smanjili su joj plaću, redovito ide na fitnes i upražnjava wabi – sabi.“

„Sve mi to odgovara.“

„Kod nas seks ne traje na satove, nema kod nas seksualnog maratona, naše žene nisu toliko izdržljive.“

„Tome bih se prilagodio.“

„Prilikom seksa naše žene ne cvile, ne vrište, ne zavijaju i ne stenju. Njihovo tijelo ne može podnijeti seksualni maraton.“

„Pa što onda rade?“

„Suzdržane su, nisu vokalne i tihe su.“

„Doživljavaju li one sladostrašća?“

„Od kuda da ja to znam.“

„Predu li kao mačke, dišu li ubrzanije, crvene li se, ukrućuju li im se bradavice, stežu li im se vaginalni mišići, stenju li, vrište i uvijaju li se, šire li im se zjenice, da li im se anus stisne? Jesu li nakon seksa sretnije i opuštenije?“

„Ja ti nakon seksa zaspim i ne gledam moju snašu i ne znam što se s njom događa.“

„Ona ti nije prigovorila da si bezosjećajan?“

„Nije.“

„Meni baš takva žena odgovara.“

„Ali pitanje je odgovaraš li ti njoj. Što misliš koliko godina ima moja šogorica?“ „Trideset.“

„Ona izgleda kao tridesetogodišnjakinja, a ima pedeset i dvije godine. Pet godina je mlađa od moje žene.“

„Valjda su geni u pitanju. Zato izgleda puno mlađe nego što jeste.“

„Ona pere lice rižinom vodom, ona koristi maske s morskim algama, uravnoteženo se hrani i vježba. Prakticira borilačke vještine i vruće kupke. Jede svježe i neobrađene namirnice, agrume, ribu, morske alge i pije dosta zelenog čaja. Za njegu kože koristi kameliju i pazi na svoju liniju. Zato su Japanke dugovječne i mladolike.“

„Meni to baš preporučuje moj kardiolog. To mi baš odgovara.“

„Možda ti to odgovara, ali nemaš ti tu disciplinu. Kod nas ćeš morati jesti sushi, ribu pufer i pastrmku, a kad se zaželiš alkohola pije se sake.“

„Za sushi nisam lud, pastrmku ću pojesti u slast, ali bih probao sake, to nisam nikad pio.“

„Znaš li da neke Japanke sanjaju europske momke. Neke sanjaju plavooko i plave Europljane, a neke sanjaju strance, bilo kakve. Europljani su za neke Japanke velika nagrada.“

„Je li takva i tvoja šogorica?“

„Ne znam, ali kad sam joj pričao da bi ti došao, odmah se zacrvenjela. Moraš joj kupiti cvijeće, moraš joj skuhati neko naše egzotično jelo, odmah će biti tvoja, odmah će ti biti pristupačna.“

„Koje jelo da joj skuham?“

„Ćevapčiče, sarmu, ćufte.“

„Prilagodit ću se svemu. Kupit ću joj cvijeće i skuhat ću joj ćevapčiče, sarmu i ćufte. Valjda je ta tvoja šogorica razumna žena, valjda će imati razumijevanja za mene.“

„Valjda će biti tako. Donesi i nama sarmu i ćufte.“

„Dobro, pusti sad to. Pusti što tko jede i pusti neka ona pere lice rižinom vodom. Jesi li što pozitivno rekao za mene? Jesi li je pitao za mene?“

„Jesam, ali ti kažem da mi imamo druge navike i običaje.“

„Znam ja za staro japansko pravilo: „Samo nindža može pobijediti nindžu!“

„Dobro da za to znaš.“

„Reci ti meni što je tvoja šogorica rekla na sve to?“

„Izgleda da je zainteresirana za tebe. Ti možeš biti promjena u njenom životu, ali problem je u tvojoj niskoj mirovini.“

„Prodao sam apartman na moru i djedovu kuću. Nisam ja baš tako siromašan kako pričam.“

„Dobro onda.“

„Reci ti meni želi li ona da dođem?“

„Želi, ali ti želim reći da su seksualno žene u Japanu manje izdržljive od naših žena, vole malo duže predigre, ne vole one seksualni maraton. Suzdržane su i ne glasaju se vokalno.“

„Imaš li ti nešto protiv ako ja dođem?“

„Nemam.“

„Onda kaži šogorici da dolazim.“

„Dođi što prije, jer se bojim za nju.“

„Zašto se bojiš?“

„Ne vidi ona svjetlo na kraju tunela. Smanjili su joj plaću. To je Japancu ravno smrti.“

„Ne bi se valjda zbog toga ubijala. Jesi li joj rekao da kod nas vlada pravilo: Ne možeš me tako malo platiti, koliko ja malo mogu raditi. Da kod nas nije bitno koliko zarađuješ. Uvijek se snađeš i odradiš nešto sa strane.“

„Reći ću joj to i da dolaziš.“

„Dolazim što prije mogu. Evo mene za 5 ili 10 dana. Kaži joj da se ne ubija.“

Jer meni odgovaraju podložne, viktorijanske, kulturne i suzdržane žene. Koje doživljavaju ili ne doživljavaju svoja sladostrašća. Koje svoja sladostrašća zadržavaju za sebe. A ja se trebam brinuti ili se ne trebam brinuti zbog toga. Naše žene vole glumiti, pa uzdišu, vrište i urlaju. Nadam se da nije takva Ašvanjijeva šogorica. Nadam se da ona nije od onih žena koje ne mogu doživjeti sladostrašće, nadam se da nije od onih koje zahtijevaju od svojih muških višekratna, turbo i

tantrička sladostrašća. Nadam se da ću joj stimulirati 30 erogenih točaka u mozgu i da ću je opustiti.

Nadam se da ću valjda stići prije nego Ašvanjijevu šogoricu pokosi Karošijev fenomen. Prije nego je sastavi smrt kao posljedica kardiovaskularnih bolesti povezanih s pretjeranim radom ili se ona odluči na harakiri ili samoubojstvo zbog poslovnog stresa ili poslovnog neuspjeha. Kad ja dođem probat ću raditi s njom na prekovremenim radnim satima, probat ću ukinuti prekovremene radne sate. Možda će to biti u suprotnosti s njezinom radnim navikama i radnom časti, ali tko joj je kriv. Probat ću joj usaditi našu radnu čast, naše radne navike, naš mentalitet i naš nerad. Vodit ću je u šetnje, probat ću više pričati s njom i probat ću joj život učiniti interesantnijim i zabavnijim. Nadam se da će nam se posrećiti u ljubavi i seksu. Probat ću je opustiti i uravnotežiti joj život. Kada dođe s posla, bit će joj sve spremljeno, skuhamo i oprano. Ona će se odmarati, opuštati, a nakon toga dolaze intimni trenuci i seks. Nakon toga, gledat ćemo televizor i čitat ćemo knjige. Nadam se da ona govori engleski jezik, jer ja ga govorim.

POGLAVLJE 12

Htio sam od svega pobjeći, htio sam pobjeći u daleki i nama prijateljski Japan, ali ne možeš ti u Japan kad hoćeš, nego kad imaš termin, kad imaš zrakoplovnu kartu. A u svemu tome je dobro što Japanci o nama nemaju nikakvo ružno mišljenje. Nemaju oni predodžbu o nama, jer nikad nisu ratovali s nama. Inače, odmah bi nam zabranili dolazak u njihovu zemlju. Iako je Napoleon Bonaparta rekao ili nije rekao:

„Dajte mi 100.000 Hrvata i pokorit ću svijet.“

To ništa ne znači za percepciju svijeta o nama. Jer Šveđani o nama misle da smo krvoločni, Srbi nas smatraju svojim najvećim zlotvorima, Nijemci za nas kažu:

„Sačuvaj nas Bože kuge, gladi i Hrvata“.

Stoga Turci misle da smo mi opasni ljudi. Da smo mi u ondašnjim opasnim vremenima bili henkari ili dželati, samo ne kažu čiji smo mi bili henkari ili dželati.

Kažu da je najgore bježati od financijskih problema, kod nas svi značajniji tajkuni su pobjegli iz zemlje. A trebalo bi se s financijskim problemima suočiti i potražiti rješenje. Uz to, trebaš koristiti psihološku pomoć jer sve se oko nas raspada, jer živimo u turbulentnim vremenima. No, ja ne razmišljam o tome. Mene drži ideja da ću ja u Japanu doživjeti zdravu ljubav, kako kaže Erich Fromm. Zato ja čitam knjiga Ericha Fromma o „Umijeću ljubavi“. Jer ja sam zaljubljen po prirodi, ne treba meni puno pa da se zaljubim, da budem sretan i ispunjen. Nisam ja otuđen, nisam se ja otuđio od ženskog svijeta, ne smeta meni patrijarhat i sve njegove posljedice. Meni samo smeta Mica, njene nagonke i životinjske potrebe i ne podnosim njene zahtjeve za tantričkom ljubavi i višekratnim

sladostraščima. Dosta mi je trpjeti vješticu u blizini koja baca svoje kletve.

Stoga bih ja obišao Bistrince i posjetio bih vidovnjakinju Leonidu. Želim da mi ona ukloni te Micine kletve, želim da me ona oslobodi Mice. Jer vremena su teška, a ja ne mogu ništa drugo nego slušati pjesmu grupe: „Neki to vole vruće“ po istom naslovu:

*„Nije mi važno što te ne znam, al' ipak popij sa mnom,
otkrit ću ti nešto, o nečemu prokleta davnom.
Dugo je nema, dugo već idem k njoj i uvijek se bojim,
da neko drugi budi se kraj nje, do vraga šaljem sve
i hiljadu razloga glavom prolaze, krenem i vraćam se.
Teška vremena, prijatelju moj, đavo ih odnio,
teška vremena, prijatelju moj, nisam prebolio.“*

Jer briga mene što mi živimo u vječnoj krizi. Jer briga mene što mi vječno živimo u bijedi i nestašicama. A moji progonitelji su smislili nešto novo, valjda su gledali film „Kum“, pa im se svidio mafijaški obračun, pa su mi objesili na ulazna vrata glavu zaklanog konja ili bika. Navodno, to je mafijaška poruka, opomena ili osveta što ih ne slušam. Navodno, ta stravična i krvava konjska glava je opomena pred likvidaciju i najbolje je da isplatim te svoje vjerovnike, pa će time nestati i moji financijski problemi. Jer nisu ti utjerivači dugova i mafijaši uzalud kupovali konjsku glavu u nekoj mesnici, trudili se dovesti ju i trudili se prikačiti je na moja ulazna vrata. U biti ju je trebalo donijeti u moju zaključanu sobu, u moj krevet, ali kažem: bio sam kod kuće, bio sam zaključan, čuo bi ih, spriječio bi ih, pa to nije bilo ostvarivo.

Kod nas kažu:

„Sve je dobro dok te ne tuku ili te ne istuku.“

„Tko će tebe tući? – pita me jedan moj dobar prijatelj.

„Ti moji progonitelji najavljuju mi brutalne fizičke napade. Oni me nemilosrdno vrijeđaju i najradije bi me davili i udavili, a ja im iz principa neću platiti za ono što nisam kriv.“

„Zašto ih ne prijaviš policiji?“

„Policiju baš briga za to. Oni se bave naplaćivanjem kazni zbog prebrze vožnje. Oni kažu da imaju drugog posla.“

„Ovi Micini partneri kažu da će ti pomoći.“

„Hvala im za pomoć. Radije bih da mi ne pomažu.“

A ja maštam pobjeći od te i takve stvarnosti. Dosta mi je našeg crnila, dosta mi je opsesivnog praćenja loših vijesti. Dosta mi je negativnih misli. Stalno imam osjećaj da me netko prati, da mi se netko šulja, da me netko snima mobitelom i da mi netko viri kroz prozor. A ja kakav već jesam, ili nisam, uopće ne idem na psihoterapiju ili na psihoterapeutsko savjetovanje. Nema kod nas pomoći i podrške u krizi, nema kod nas psihoterapije. Stoga sam ja postao vuk samotnjak, ne dam se ja ičime ili ničime iznenaditi, pa sam skinuo tu konjsku glavu, s nje sam skinuo meso, ispekao ga i pojeo, a ono nekorisno sam zakopao u mom dvorištu. I nisam zvao policiju, jer što ću ih zvati, pa ne bave se oni takvim poslovima, ne bave se oni psihičko bolesnim ljudima, ne bave se oni psihičkim zastrašivanjem, time se valjda trebaju baviti stručne osobe. Ali takve osobe ne postoje u našem kraju.

Kod nas je psihoterapija tabu tema. Stoga, kod nas policija stane na cestu i naplaćuje kazne za brzu vožnju. To im je primaran cilj i zadatak, puniti državni proračun, a nama kako bude. Pa se kod nas događaju razne prijatne i neprijatne situacije. Pa tako muž pretuče ili ubije svoju dosadnu i napasnu ženu, pa tako netko u nedostatku financijskih sredstava, opljačka banku ili bankomat. No, ja ne vidim rješenje, naše stanje je loše, a može biti i gore. Jer gospodarska

situacija je loša, a može biti i gora. Mene proganjaju nekakvi repovi iz prošlosti, čini se da mi nema spasa, moram od svega pobjeći glavom bez obzira. Ne mogu ja okrenuti glavu na drugu stranu, kao ništa me se to ne tiče, jer mene moji problemi stalno slijede. To je valjda stoga što ja ne shvaćam ili shvaćam kako funkcionira ovo tu kod nas, sustav nam ne valja, premijer nam ne valja, predsjednik nam ne valja, pravosudni organi nam ne valjaju, nema pravne države, sve je korumpirano i svi bi od tebe htjeli izvući lov. A ja samo želim pobjeći iz te kolotečine i žabokrečine. No, brinem se i ja i za svoje duhovno i mentalno zdravlje, brinem se ja i za svoj kardiovaskularni sustav, pa sam dogovorio ili nisam sa svojim kardiologom i EKG, zlu trebalo ili zlu ne trebalo.

Ne bježim ja samo od svega što me okružuje i što me sputava, nego bježim i od sebe samoga. Ne želim više bježati u svijet mašte, u svoje snove i u astralni svijet, ne želim živjeti metaforički, želim ja živjeti konkretno i sa stvarnom osobom, a kud ćeš bolje nego živjeti s lijepom Japankom. Znam ja da je grčki filozof Diogen živio u bačvi, ali ja nisam takav, želim živjeti punim plućima, dok još mogu. Znam da su hipiji spakirali kofere i otišli u Indiju, ali mene to ne zanima. Ja želim sve to što me opterećuje ostaviti iza sebe i želim ići u Japan, k Ašvanjijevoj šogorici. Pa sam odlučio malo prileći i tko mi se ukazao, ukazao mi se Bambi. Da je on živ, znam što bi on tražio od mene, tražio bi da idemo u Černobil. Meni se tamo ne ide, jer meni je dosta zla i nesreće u životu. Naime, radijacija je tamo još uvijek velika, pa mogu i ja dobiti svoju dozu zračenja, nekakav karcinom, nekakvu bolestinu ili nekakvo zlo. Pitam ga:

„Što će ti to? Pa tamo su još uvijek velika zračenja.“

„Nema veze ja sam i tako mrtav.“

„Ali ja nisam mrtav, mogu umirati u teškim mukama.“

„Ali i drugi ljudi idu tamo? Želim nešto istražiti.“

„Neka samo idu, idi i ti, meni se tamo ne ide.“

„Ali sanirali su mjesto nesreće.“

„Bez obzira, tamo vlada još uvijek velika radijacija, zračenja su još uvijek velika. Još uvijek djeluje radioaktivni uran i plutonij. I kuda bi ti išao?“

„U Pripjat i u Černobil.“

„Samo ti idi. Mene to ne zanima. I što ćeš tamo? Pa tamo su sada Rusi. Znaš li da se vodi rat između Ukrajine i Rusije?“

„Tek tako bih išao. Pa tamo su ratovali naši djedovi.“

„Zar nismo to obišli? Zar nismo obišli ta istočna bojišta? Zar nisam ja napisao knjigu: „Vražja divizija?“

„Ali nismo obišli sve hrvatske grobove u Karpatima, Galiciji i Bukovini.“

„Briga mene za ostale hrvatske grobove. Briga mene za Karpate, Galiciju i Bukovinu. Ja sada imam druge probleme.“

„Ja bih posjetio Nadvorno. Želim se upoznati s Brusilovljevom ofenzivom. Kažu da je to bila vrlo krvava ofenziva.“

„Kažem ti briga mene za Brusilovljevu ofenzivu. Meni je to i tako bio apsurdan rat. Kažem ti: imam ja i drugih briga. Ja se brinem za Micinu ofenzivu. Brinem se za ofenzivu Mice Trofitaljke, za ofenzivu Micinog odvjetnika, za Micinog utjerivača dugova, nekog poštara i nekog egzorcista.“

„Tko ti je ta Mica?“

„Jedna luda i pomahnitala žena. Zbog nje bježim bilo kuda.“

„Kuda?“

„Kod Ašvanjija u Japan.“

„Što ćeš tamo?“

„Japanke su uže i pliće, pa me animalno privlače, usput se meni smanjilo moje moćno oružje.“

„Samo zbog toga ideš? Nije li to skupo?“

„Bježim od te ljute i lude Mice, ona je moja velika prijetnja, ne sramim se i kažem za mene je to bolno, da ne može biti bolnije. Moram to učiniti za svoje mentalno zdravlje, a uz to bojim se njene osvete. Ne spavam kako treba i umoran sam od svega. Osjećam se samljeven.“

„Zašto se osjećaš kao da si samljeven?“

„Mica je vampirica – leptirica. Ona isisava život iz tebe. Ona me uznemirava i zlostavlja. Ako postoji žena – predator, ona je žena – predator.“

„Dobro. I što kod nje ne valja?“

„Za mene je seks penetracija i sladostrašće. Za nju to nije, a ja sam to obavio barem dva put. Bavio sam se tantrom i tantričkim seksom.“

„Ti si kao onaj poštari koji zvoni dva puta. Ako se izvučeš jedanput, u redu, ali drugi puta nećeš.“

„Recimo.“

...

„Reci ti meni što je za tebe seks?“

„Ona je doživjela seksualne traume, pa očekuje yoni masažu, dugotrajnu predigru i tantrički seks.“

„Dobro. Prvo mi reci što je yoni masaža, a što je tantrički seks?“

„To su ti pitanja za intimnu ordinaciju. To ti je kao pitanje: sve mi je krenulo nizbrdo, erekcija mi je oslabila, prije mi se dizao kao od šale, a sada ništa.“

„Hoćeš li mi reći što je yoni masaža i tantrički seks?“

Pa sam ja tako Bambiju objašnjavao što je yoni masaža i tantrički seks. On mi zahvali na tome, pa mi na kraju kaže:

„Primijenit ću to ovdje kod nas. Sve će to biti sa svrhom boljeg funkcioniranja i boljeg seksa. Moram primijeniti razne tjelesne, psihološke i kulturološke čimbenike.“

„Pa je li se vi tamo gore seksate?“

„Naravno da se seksamo. Tko voli, taj izvoli. Ima puno slobodnih i zgodnih žena i mnoštvo neraspoloženih muškaraca. Ja nemam tih problema, kao ti sa Micom, ja mogu i pet puta, ako želim, ali ne želim. U početku se na to nisam navikao, ali sada je sve u redu. Više ne susrećem Migulu i Bolana.“

„Koristiš li viagru?“

„Ne treba mi viagra, ja što zaželim, to mi se ostvari.“

„Dakle imaš dovoljno testosterona?“

„Imam dovoljno testosterona. Samo nemoj to reći mojoj snaši, razljutit ćeš ju. Ona je jako ljubomorna.“

„Neću joj reći.“

„Moram ti reći da uz tu Micu, bježim i od nekih financijera, od utjerivača dugova, odvjetnika koji mu nude izvansudsku nagodbu i bježim od nekakvog napadnog egzorcista.“

„Svašta na ovom svijetu kod tebe, kod mene to nema.“

„Baš svašta.“

Nisam Bambiju više htio pričati o tantri, tantričkoj stolici i tantričkom seksu. Nisam mu htio pričati o Micinoj bolesnoj potrebi da me kontrolira, nisam mu pričao o višestrukim, turbo i tantričkim sladostrašćima, jer mi je o tome dosadilo pričati, a ne želim Bambija dodatno uznemiravati. On bi odmah time uznemirio Bolana i Migulu. Pa bi mi se to vratilo. A ja ni ne znam koji su karakteri i temperamenti tih ljudi koji me proganjaju. Ne znam jesu li oni sangvinici, kolerici, melankolici ili flegmatici? Znam da su primitivni i traže svoje ili tuđe, zarađeno ili nezarađeno. Kažu da ljudski karakter ima važnu ili presudnu ulogu u seksualnom životu, ali mene briga za to. Baš me briga tko je koliko neurotičan, tko je koliko zadovoljan, tko se srami, a tko osjeća krivnju, ja čekam termin mog odlaska u Japan i to me drži na životu. Ne znam zašto, ali zapjevao sam; dotakao sam dno svog života:

*„Dotak'o sam dno života i pakao i ponore, ali ti mi dušu uze ti
prokleti ženski stvore,
pa zbog tebe nemam mira u snovima ni na javi. Kako da te muko
moja,
kako da te tugo moja, kako da te srce moje, za trenutak zaboravim.
Duboko je, daleko je, ja osjetih svu gorčinu, dotak'o sam dno života,
sad vjerujem u sudbinu, ali tebe više nema, u snovima, ni na javi.*

*Šibali su moju dušu i orkani i tornada, ali ti mi dušu uze, prokleta
ženo mlada,
pa zbog tebe nemam mira, u snovima, ni na javi.“*

Uz to, Pero mi je najavio donijeti svoju novu knjigu. Kažem mu: nazovi me na telefon, pa ću ti otvoriti vrata. Inače, nikome ne otvaram. Svi su mi nepoželjni. Ne želim razgovore ni sa Micom, ni sa tim financijerom, ni sa Micinom odvjetnikom ni sa egzorcistom, a ni sa poštarom. Inače, Pero je nazvao svoju knjigu: „Seksualni vodič za ruralne barabe II“. Kažem mu da je to komplicirano i teško se pamti.

„Pa kako da nazovem knjigu?“

„Nazovi je: „Majka Omladina“.

„Imaš ti pravo. Nazvat ću je: „Majka Omladina“.

Pa je Pero otišao zadovoljan, pa je rekao:

„Idem kući, pa ću promijeniti naslov.“

„Ne moraš žuriti, ja još moram obaviti EKG.“

„Kada ideš na EKG?“

„Sutra, a prekosutra putujem za Japan. Ne moraš ići kući, možemo i tu promijeniti naslov te tvoje knjige.“

„Onda ćemo tu promijeniti naslov knjige.“

Pa je Pero u par sekundi promijenio naslov svojoj knjizi i bio je zadovoljan. I ja sam bio zadovoljan jer nije ništa komplicirao, a ja volim jednostavne stvari. Pa smo se oprostili, a Pero kaže:

„Nazovi me i kaži kako ti je u Japanu. Nemoj mi lagati. Ako nađeš neku jednostavnu japansku ženicu, odmah mi javi i ja dolazim.“

„Pitat ću Ašvanjijevu šogoricu ima li kakvu slobodnu prijateljicu za tebe.“

„Kako se zove Ašvanjijeva šogorica?“

„Nemam pojma.“

„Pa ti ništa ne znaš o njoj?“

„Znam kako izgleda.“

„Kako izgleda?“

„Izgleda kao da ima trideset godina.“

„A ima?“

„Pedeset i dvije godine.“

„Možeš li mi pokazati njenu fotografiju?“

Pa sam ja na laptopu našao fotografiju Ašvanjijeve šogorice, pa sam je dao Peri. On kaže:

„Nisam ni znao da su Japanke tako lijepe. Tvoja djevojka je prava ljepotica, a ni ostale nisu za baciti. I što kažeš da one imaju pedeset godina?“

„Valjda imaju.“

„Nadam se da nemaju nezgodnu narav.“

„I ja se nadam da Ašvanjijeva šogorica nema nezgodnu narav. Da je normalna i pristojna žena. Inače, ću se ubiti na licu mjesta, učinit ću harakiri.“

„Hoćeš li nešto popiti?“

„Neću. Moram ići platiti račune. Kad odlaziš?“

„Prekosutra, rano ujutro.“

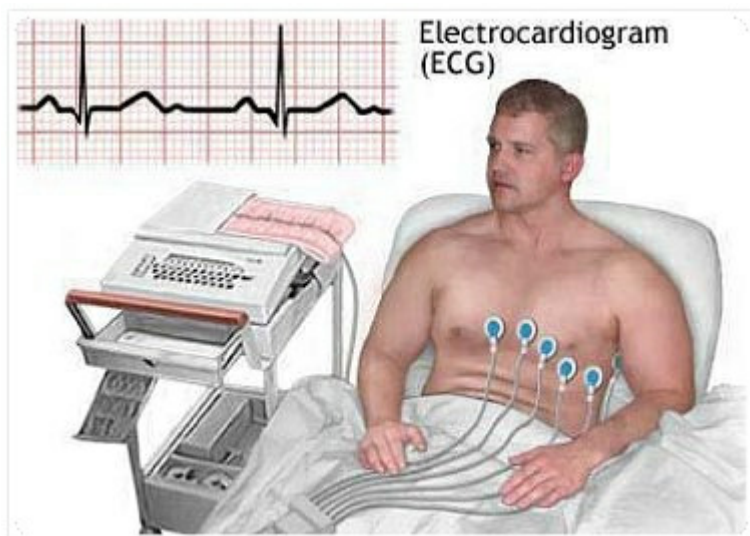
„Puno sreće i javi mi se.“

Rukovali smo se, Pero je otišao i ostavio me samog, a ja sam se počeo spremati. Sjetio sam se da nisam pročitao horoskop. Možda sam ili nisam praznovjerman, pa čitam ono što mi zvijezde kažu, pa čitam horoskope. A horoskop mi kaže da je mjesec veljača mjesec ljubavi, da se tada i mačke pare. Ne znam kako je sa ostalim životinjama, ali baš me briga za njih. Ja se ravnam po sebi, svojim potrebama i nagonima. Nadam se da će mi i japansko Sunce i zvijezde pomoći. Jer kažu da će Jupiter i Venera pojačati moj magnetizam, da ću imati astralnu podršku, da ću zračiti i isijavati energiju. Pa se nadam da ću zavesti tu moju Japanku, da ću naći moju srodnu dušu i da ću konačno biti sretan jer prošao je mjesec Škorpiona.

Pokušat ću razumjeti osjećaje te moje partnerice, pokušat ću biti kompatibilan s njom, pružit ću joj obilje seksa i pokušat ću biti strpljiv s njom. A ja ću se probati osloboditi svog automatizma, rutine i frustriranosti. Počet ću ponovo živjeti, barem se tome nadam. Moram se za to motivirati i pokrenuti. Dugo sam ja živio u Hrvatskoj gdje nema motivacije i promjena, pa sam se ulijenio, moram i to otkloniti. Moram se riješiti patologije ovog trenutka i ovog vremena. Ovdje su mi svi dani jednaki, a tamo u Japanu, nadam se da neće biti tako. I neću ja tražiti uzroke tom mom stanju, tom mom nezadovoljstvu, baš me briga za njega, ja krećem u nov

život i ništa me neće spriječiti. Posvetit ću se sebi i toj mojoj novoj partnerici. S njom neću ulaziti u svađe i rutinu, pronaći ću novi smisao života i uživat ću u novom životu. Jer kažu da ima i prednosti u odlasku u novu sredinu: stekneš samopouzdanje i samopoštovanje, stekneš nove vještine i iskustvo, dođeš do novog pogleda na život, naučiš strane jezike, oslobodiš se egzistencijalnog straha. Jer ti si nezadovoljan i frustriran prilikama i okolnostima u zemlji. Ne mora biti sve po mom, ali idem tamo gdje me ljudi poštuju. I ne moram ja ići u Irsku, kažu da se sada ide na Maltu ili u Gibraltar.

.

POGLAVLJE 13

Prije nego li odem u Japan moram čekati na vizu ili ne moram čekati vizu, nego moram čekati termin odlaska. Uz to, moram se pripremiti za dugotrajan boravak u toj stranoj zemlji. Ne znam kako je tamo, ali se moram baviti svojim metaboličkim sindromom, moram se baviti svojim metabolizmom, moram obaviti prirodno ili neprirodno čišćenje mojih krvnih žila. Moram postati ili ostati zdrav, ne smijem o zdravlju razmišljati bolestan. Stoga, moram otpustiti svoje emocije, moram smanjiti svoju toksičnost, moram vježbati, zdravo se hraniti i otjerati stres daleko od sebe. Ali najprije moram pobjeći od Mice i Mice Trofitaljke, one su, pored ostalog, zlo u mom životu. One me guše i ne daju mi disati i živjeti. A ja ne znam hoću li primijeniti holistički ili klasični princip liječenja? O tome još nisam odlučio.

Stoga zovem svog kardiologa, znam za duge liste čekanja, ali ga pitam mogu li sutra doći, a on mi odgovara:

„Možeš doći za 460 dana.“

„Tko živ, a tko mrtav do tada.“

„Ne mogu ti prije pomoći.“

„A ako platim tvojoj privatnoj tvrtci?“

„Onda bi mogao i ranije.“

„Sutra?“

„Onda bi pregled mogao biti i sutra.“

„Koliko bih morao platiti?“

„2.000 Eura.“

„Razmislit ću o svemu.“

Razmislio sam o svemu, pa sam od toga odustao. Jer ne vjerujem ja u mambo – jumbo tog kardiologa. Držim i ja da preventivni pregledi pomažu i da su važni za zdravlje, ali ne toliko. Nemam ja taj standard, pa kažem: bit će, što bude. Pokušat ću sam ne živjeti moderno, ne želim trčati pred rudo. Pa ću se zdravo hraniti, aktivno živjeti i voditi brigu o svom zdravlju. I briga mene za savjete kardiologa. Jer ne osjećam se ja loše, pa ne želim ići na preventivni kardiološki pregled, na CT i magnetnu rezonancu. Mene brinu i zabrinjavaju Mica i Mica Trofitaljka.

Samo morao bih i ja otići na taj sistematski pregled jer imam i ja visoki šećer i visoki tlak. I možda već imam nekakve benigne ili maligne bolesti. No taj moj kardiolog će me pregledati, dati savjet da se zdravo hranim, da ne pijem alkohol i ne pušim, da vježbam i zdravo živim. I to je sve, a ja ću to platiti 2.000 Eura. Imam ja iskustva s našim kardiolozima, jer bolovao sam ja od tih bolesti modernog doba, jer bolovao sam ja od burnouta, naglo sam smršavio i naglo mi se smanjilo moje oružje. Od divljeg bika, postao sam nestašan zec. A sada sam u depresiji i bojim se za svoje zdravlje. Bojim se da neću dobiti nekakav karcinom, moždani ili srčani udar. Bojim se da ne ostanem nekakav invalid. Stoga ja pitam mog kardiologa:

„Meni se smanjilo moje oružje. Hoće li se ono vratiti u normalu?“

„Tu ti ja ne mogu pomoći.“

„A u čemu mi ti možeš pomoći?“

„Obavit ćemo pretrage, pa ću ti ja dati savjete za zdrav život.“

„I to je sve? I ti ćeš to naplatiti 2.000 Eura?“

„Nego što.“

„Hvala ti na toj usluzi.“

„Hoćeš li doći?“

„Neću.“

Jer mene je moj burnout doveo do psihičke, tjelesne, mentalne i emocionalne iscrpljenosti. I nitko mi nije pomogao, a stanje je bilo neizdrživo, no ja sam se osvijestio i sve se sredilo samo od sebe. Pa se ja nadam da će se moje krvne žile srediti same od sebe. Ipak, moram ići i po svoju potvrdu da sam negativan na korona virus, inače, ne mogu letjeti i sletjeti u Japan. Mogu ja govoriti da idem spasiti njihovu državljanku, oni će se prvo čuditi, a onda će me prvo pitati:

„Na koji način ćete je spasiti?“

„Ona boluje od Karoschijevog sindroma, pretjeruje sa svojim poslom, a smanjili su joj plaću, unazadili su je i ona se loše osjeća. Moj prijatelj Ašvanji i njegova žena brinu za tu ženu, a od sada ću ja brinuti o njoj.“

„I što vi tu možete? Kako ćete joj pomoći?“

„Mi na Balkanu imamo spremnu poslovicu za to.“

„Recite je!“

„Ne možeš me tako malo platiti, koliko ja malo mogu raditi.“

„Mislite da će joj to pomoći?“

„Nego što.“

„Svi smo mi ljudi. Pa su i Japanci ljudi.“

Pa su me na carini pustili i rekli su da im javim.

„Što da vam javim?“

„Jeste li uspjeti ili niste? Inače, mi se bavimo drugim stvarima.“

„Čime se vi to bavite?“

„Kažu da je japanski kamen ubojica pukao na dva dijela.“

„Ne znam ništa o tome?“

„To je narodna predaja, vulkanski kamen je pukao i oslobodile su se sile mraka. Može doći do potresa, do tsunamija, do erupcija vulkana. Kažu da se aktivirao vulkan na našoj planini Fuji. Bojimo se da će se naš otok pretvoriti u prah i pepeo.“

„Nije valjda sve tako crno? Ne dolazim valjda iz jednog zla u drugo. Valjda nisam pao s konja, na magarca.“

„Ne znam što vam reći, ali da nije dobro, nije.“

Međutim, ja tome ne pridajem neku osobitu pažnju. Briga mene za japansko praznovjerje, za japanske kataklizme i japanske mitove. Toga ima i kod nas.

Ja trebam prvo sebi pomoći. Neću ja širiti paniku. Kažu da 40 % stanovništva na svijetu pati od bolesti kardiovaskularnog sustava i ako ništa ne poduzmu, to može biti kobno za njih. Pa ću se ja baviti vaskularnim bolestima mozga i bolestima srca i krvnih žila po ubrzanom postupku. Ja znam da bih trebao upražnjavati tjelesne

aktivnosti, ali meni je draže leći i gledati televizor. Ali stoga ću se zaštititi od duhanskog dima, zdravije ću se hraniti i pazit ću ja na svoj tlak i šećer, visoke masnoće u krvi, kolesterol, infarkt ili moždani udar. Moram to nekako izregulirati i dovesti u normalu. Jer tko zna kako je tamo u Japanu i hoću li imati medicinsku zaštitu? Inače, ja sam smršavio, opisao sam to već, ali mi se nije smanjio šećer, nije mi se smanjio tlak i mora da imam problema sa svojim kardiovaskularnim sustavom. Sve bih si to morao dovesti u normalu, morao bih to dovesti u prirodno stanje. Samo lako je to reći, teže je to učiniti. Kada padne mrak, ja sam gladan kao vuk, jedino što ne zavijam kao vuk. Pa onda abnormalno jedem, a kilogrami se slažu. Pa sam i ja dospio u rizičnu skupinu što se korona virusa tiče. Gotovo da sam došao na stare kilograme, pa mi se javljaju razni poremećaji, pa sam u nekakvoj sivoj zoni, pa sam u svojevrsnoj zoni sumraka.

A kažu, ako imaš tri poremećaja, nećeš dugo. A ja imam i visok šećer i visok tlak i visoke masnoće i ne valja mi kardiovaskularni sustav. Sve me je sastavilo. I iako se ne bojim smrti, povećan mi je rizik od smrti. Dobro je da šećerna bolest ne boli, dobro je što visoki tlak ne boli, pa ja ne zapomažem, a nemam ni kome, jer me nitko ne obilazi, jer mi nitko ne bi pomogao. A ja se ne osjećam krivim za to moje stanje, pa mi je tako, kako mi je. Dobro da znam astralno letjeti, dobro da si znam prizvati neku zgodnu ženu, ali nekad imam noćne more. Nekad sanjam zvijeri, monstrume, čudovišta, frikove, gikove, vještice, leptirice i fatalne žene. I dobro je što ne osjećam krivnju, dobro je što nemam grižnju savjesti i dobro je što ne osjećam stid i sram. Dobro je što štošta skrivam od drugih, dobro je što skrivam rane iz prošlosti i dobro je što se ne pokazujem u javnosti. Sve ja to iscjeljujem ili potiskujem u svoju podsvijest.

Inače bi se odavno već ubio, jer ne mogu se boriti s avetima iz prošlosti, iz sadašnjosti ili iz budućnosti, jer ne mogu izdržati bolesti i patologiju ovog današnjeg društva. Jednostavno mi to ne ide od ruke. Svakim danom, u svakom pogledu, mi je sve teže. Stoga, mislim da ću se lako prilagoditi na Japan. Samo trebam tamo doći i

sve će biti lakše. Treba pobjeći od ovih naših problema. Baš me briga za japanske tradicije, običaje, njihovu ideologiju, ja ću tamo kuhati, pa ću učiti o Japanu, pa ću se šetati po njihovim pakovima, čekat ću Ašvanjijevu šogoricu kad dolazi s posla, ni sa kime posebno se neću družiti i ni sa kime neću ulaziti u sukob. Baš me briga što su Japanci nefleksibilni i konzervativni prema strancima, ja ću se držati njihovih pravila o životu, koliko to budem mogao.

Zato jer se bojim moždanog udara, ali ne bojim se smrti, ako treba umrijeti, ja ću umrijeti, ali ako ću ostati invalid, toga se bojim. Bojim se oduzetosti, bojim se da će me infarkt strefiti u ruku, nogu ili mozak, pa što ću onda? Stoga brinem o kardiovaskularnom zdravlju, stoga brinem o zdravlju srca i krvnih žila, stoga brinem za moje cerebrovaskularne bolesti. Uz to se bavim i našim balkanskim mentalitetom, našom psihologijom, našim predrasudama i našim lošim navikama. Jer mojim odlaskom u Japan, promijenit će se i geopolitičke okolnosti, morat ću misliti kao Japanac, jer:

„Samo nindža, može pobijediti nindžu.“

Jer samo onaj koji misli japanski, može živjeti u Japanu. I to će biti moj tektonski pomak ili tektonski poremećaj. Jer ne mislim ja lutati bez veze. Želim pronaći logiku i smisao u svemu tome.

Uz sve to učim i japanski jezik. Pa sam naučio:

Pozdrav – Konnichiwa

Hvala – Arigato

Pivo, molim – Biru kudasai

Živjeli – Kanpai

Kupaonica – Basurumu

Koliko – Ikura

Ukusno – Oishi

Prekrasno – Kireina

To sve poduzimam da se ne ubijem, jer ne mogu podnijeti Micu, jer ne mogu podnijeti njenog odvjetnika, njenog utjerivača dugova, ne mogu podnijeti egzorcista, a ni poštara. Njih doživljam kao nekakve aveti iz prošlosti. Njih doživljam kao nešto gadno, nemilosrdno, okrutno i grubo. Stoga ja prelazim na IKIGAI, japanski koncept sreće i dugovječnosti. To je japanski koncept svrhe i motiva za život. Prvo moraš razgovarati sa samim sobom, ustvari prvo moraš pronaći vrijeme za sebe, a ja imam vremena koliko hoću. I moram pronaći vrijeme da radim ono što volim i da se družim s onima koje volim. I naravno da ću se tome radovati, gotovo kao Japanac. No, prije nego što odem u Japan, želim sve doznati o njemu. Znam za sumo hrvače, znam za samuraje, znam za nindža borce, ali bojim se da to neće zanimati Ašvanjijevu šogoricu. Ja znam da samo nindža može pobijediti nindžu, ali ne znam zna li to Ašvanjijeva šogorica.

Ašvanji kaže da njegovu šogoricu zanima wabi – sabi, japanski koncept života, pa ću se i ja time baviti. Mogu joj govoriti i o tantri, jer i to dolazi s Istoka. Kažu da je wabi – sabi japanska mudrost prihvaćanja nestalne i nesavršene prirode svega. Ali mene brine je li Ašvanjijeva šogorica dovoljno uska i plitka za mene, jer to kažu za Japanke. Bojim se da ona nije široka i duboka kao provalija, jer što ću onda? Bježim od naših dubokih i širokih žena, pa odlazim u Japan, a tamo me dočeka jednako duboka i široka žena. Nadam se da neće biti tako. Mogu joj tolerirati da voli aranžirati cvijeće, mogu joj tolerirati kad radi aranžmane od papira, ali ako je široka i duboka, to joj ne mogu tolerirati. Mogu joj tolerirati da ne voli seksualni maraton, ali ne mogu tolerirati neodgovarajuću anatomiju. Stoga,

baš me brige cvile li japanske žene, vrište li, zavijaju li ili stenju ili to uopće ne rade.

Pustit ću je da i dalje pere lice rižinom vodo, da koristi masku od morskih algi, da si uravnotežuje hranu i da vježba. Pustit ću je da bude dugovječna i mladolika. I dalje mislim da neću jesti suši, ali ću jesti ribu i piti sake. No, prije svega, moramo nešto raščistiti sa samim sobom, ali i drugima. Naime, ja više volim knjigu Rjunosukea. Akutagave: „Rašomon“ i film Akira Kurosave „Rašomon“ od knjiga Haruki Murakamija. „Norveška šuma“ još kod mene prolazi, ali ostalo mi je prekomplicirano i nemam ni vremena, a ni strpljenja za sve to. „Rašomon“ mi je zanimljiv jer četiri svjedoka silovanja i ubojstva iznose posve oprečna gledišta o tom događaju. Sve je relativno ili subjektivno i ne može se doznati prava istina. Dotle je Haruki Murakami moderniji pisac, a ja modernizam baš i ne volim. Ni kod nas baš ne volim Ranka Marinkovića, više volim Antu Kovačića.

Ne volim ja ni haiku poeziju, a kažu da je to smisao Japana, te Zemlje izlazećeg sunca. Pa ću se ja truditi shvatiti japanske mudrosti i suštine kada mi netko govori:

*„Sunce zalazi,
i paučina također,
tope se u sumrak.“*

Ili:

*„Na livadama biti slobodan,
ptica je ispunjena pjesmom,
bez posla i brige.“*

Ili:

„Sunce sjaji,

*ptice su u podne bile tihe,
došlo je ljeto.“*

I što god mi tko pričao o haiku poeziji, ja tu ne nalazim neku duboku filozofiju. Mogu otkriti utjecaj zen budizma, mogu otkriti utjecaj šintoizma, mogu otkriti utjecaj taoizma, mogu otkriti utjecaj ikebane i ceremonijala čaja, ali ne mogu otkriti utjecaj neke duboke filozofije. Ako Ašvanjijeva šogorica bude inzistirala na toj dubokoj filozofiji, morat ću to i ja činiti. I ne znam što ću sa sobom budem li se morao diviti Haruki Murakamiju. On je moderan pisac i govori o fanaticima, o masovnim ubojicama, o luđacima i teroristima, a mene to ne zanima. Mene u ovom trenutku zanimaju jednostavnije stvari, kako otići u Japan, kako to organizirati. Ne zanimaju me šokantni prikazi seksualnosti i erotske opsesije. Ne zanima me ništa nastrano i perverzno. Ne želim ja takav kulturni identitet, želim da Ašvanjijeva šogorica bude jednostavna, meni prilagodljiva i prijemčiva japanska ženica. Samo to želim. Inače, od svega bježim kao od crnog vraga.

Ne želim ja super modernu ženu, nego neku tradicionalnu, odanu i normalnu ženu. Barem sam tako u ovom trenutku raspoložen. Malo sam razočaran trenutnom situacijom kod nas, ali zato bježim od nje. Nadam se da ću pobjeći od naših primitivnih morona, nadam se da neću nikoga morati ubijati, da mene ne bi ubili. Nadam se da nikoga neću morati probadati glogovim kolcem.

Nadam se da neću izgovarati:

„Marš kurvo! Izgubila si dodir s realnošću.“

Nadam se da meni neće nitko govoriti:

„Marš matora barabo!“

Stoga, ja kopam po mojim starim stvarima jer ne znam što će mi u Japanu trebati i pronalazim knjigu Iro Otoko Azume: „Shindai Sutru“

ili „Ljubavni i spolni život starog Japana“. Svašta se kod mene nađe, kad se nešto traži. Jer ja sam se svačim bavio, valjda zato da ne budem zaboravljen, da ne nestanem iz pamćenja ljudi, da ne budem bezličan poput zrnca pijeska u beskrajnom svemiru. Pa sam se bavio i spolnim životom dalekog Japana. Jer ljubavni i spolni život svakog naroda je bit tog naroda i dio je nacionalno – etničke kulture, a seksualnost je važan dio čovjekova društvenog života. No nije istina da su Japanci slobodni i otvoreni prema seksu, i oni su patrijarhalno naSTROJENI, puni su predrasuda i robuju kršćansko – europskim nazorima, robuju pojmovima prijestupa, grijeha i nečistoće. Rijetko oni obavljaju svečanost nebeskih Bogova, kako to oni kažu za seks.

Ali i među Japancima ima štovatelja Kama Sutre. Jer to je istočnjačka knjiga ljubavi i spolnog života. Ne znam koliko Japanaca zna za perzijsku knjigu: „Mirisni vrt za odmor duše“, ali i to sam našao na mom tavanu. Naravno da nisam našao John Donnovu: „Ekstazu“ i Ovidijevu knjigu: „O ljubavnom umijeću“. No iz Biblije sam pročitao: „Pjesmu nad pjesmama“. Jer ja želim zadovoljiti potrebe moje Japanke, pa vježbam imšak ili odgođenu ejakulaciju. Kažem sebi staru mudrost:

„Ništa me ne smije i ne može iznenaditi.“

Ali, zlu trebalo, ili ne trebalo, pročitat ću ja i Markiza de Sada i Masocha. I još jednom sam zahvalio Bogu što je stvorio ženu na moje veselje i na moju radost. I htio bih ja da ta žena ima zanosne grudi, lijepa bedra i bokove i punašnu stražnjicu. Da ima nježne obraze, bujnu kosu i da joj se lice zarumeni kad me vidi. I reći ću toj ženi:

„Dođi i budi mi sklona.“

POGLAVLJE 14

Prije puta sam ili nisam predosjećao neko zlo i što još mogu reći nego da se zlo i dogodilo. Valjda je to zato što sam naivan, pa loše slutim svoju sudbinu. Valjda je to zato što se ja oslanjam na svoje snove, a u snovima mi se to nije ukazivalo. Stoga kažem da je to valjda zbog korona virusa ili je to zbog toga što mi još uvijek vjerujemo u naše balkanske, staroslavenske mitove ili u naša starinska, paganska vjerovanja. Jer nemam drugo objašnjenje za to. Mogao bih sve to opravdati ratnim djelovanjem, ali od rata je prošlo gotovo 30 godina. Stoga sam ja preispitivao svoje snove, svoju podsvijest i svoje tajne kada se to dogodilo. Htio sam predvidjeti svoju budućnost i ishod mojih društvenih odnosa. Preispitivao sam jesam li ja bogalj u duši ili nisam. Radio sam na tome da si unaprijedim serotonin ili hormon sreće, dok me nije snašlo, to što me je snašlo. I da mi je to bilo glupo, bilo mi je glupo.

Jer ja nikako da prekinem te glupe Micine optužbe, nikako da prekinem taj njen cirkus, pa ja sam sa njom bio jednom i to mi je prisjelo za cijeli život. Stoga ja ne želim s njom polemizirati, ne želim ništa o njoj govoriti i ne želim joj ja replicirati. Briga mene za njen neukus, za njeno prepucavanje i za njeno uznemirivanje. Jer ujutro se probudim, a srce mi divljački kuca. Pa mi treba vremena da se smirim i sredim. Jer nisam ja nikakav egzibicionist, jer nisam ja nikakav patološki tip. A ni u snu nisam mogao predvidjeti da će se to dogoditi. Naime, meni su pred kuću došli Mica, Mica Troftraljka, egzorcist, odvjetnik, utjerivač dugova i poštari istovremeno. Dobro da mi nije došla i moja bivša žena, jer i ona bi nešto htjela, jer i ona smatra da sam i njoj nešto dužan. Oni mi prijete, hoće ući u kuću, oni traže svoje novce. A mene to podsjeća na Pirandelovo djelo: „Šest lica traže autora“, i oni nešto traže i oni su nezadovoljni.

Kažu da u tom djelu ne postoji vidljiva granica između zbilje i iluzije. No, ovdje postoji samo zbilja, a ta zbilja je tužna da ne može biti tužnija. Naime, svi ovi likovi traže novce, kao u našoj nekakvoj,

tranzicijskoj stvarnosti. Svi bi me htjeli opljačkati. A ja radim na tome da se uravnotežim, da svoj hormon sreće serotonin dovedem u normalu. Da uravnotežim svoje neurotransmitore koji šalju signale mojim živčanim stanicama. Da stabiliziram svoje raspoloženje, svoje spavanje, da stabiliziram svoj dopamin, endorfin i melatonin i svoju potrebu za jelom. Jer čim padne mrak, ja sam gladan kao vuk, samo što ne zavijam kao vuk. Pa bih ja htio nešto promijeniti, pa sam ja u potrazi za svojom molekulom sreće. Ali što mogu kada me prate ti sumanuti, nazovimo ih obožavatelji, kad me prate te sulude optužbe za silovanje, za narušavanje nečije časti i da sam ja nekome nanio duševne boli. A ja se pitam, što ja imam s time? Nemam ništa. Stoga mi je prekipjelo i bježim daleko, u Japan.

Ne želim ja sumanute progonitelje za vratom. A mi smo takva država, nitko ti ne može pomoći, umjesto da te zaštite i zabrane pristup tim progoniteljima, naša država ih ohrabruje, pa su opsesivni vrebači došli pred moju kuću. Kažem policiji:

„Dolazite ovamo pred moju kuću, inače će biti krvoprolića.“

„Nije valjda tako opasno. Jesu li ljudi opasni, imaju li specifično ponašanje, trebamo li reagirati ili ne trebamo?“

„Ovdje su ljudi koji viču, koji se hoće tući i koji mi prijete. Oni mi žele nanijeti bol, oni su nasilni. Oni su mentalno poremećeni.“

„Onda dolazimo.“

A ja sam se upravo pripremao za mjesec veljaču, mjesec ljubavi, pripremao sam romantične filmove za gledanje s mojom japanskom ljubavnicom. I naša televizija se za to pripremala jer pripremali su ljubavni maraton pod nazivom: „Suprotnosti se privlače“. Pa su najavljivali filmove: „Dok nas jackpot ne rastavi“, „Jeste li za ples?“, „Kod kuće je najljepše“ ili „Na drugoj strani svijeta“. A ja ću nešto ili neću ništa naučiti iz tih filmova. Jer mi svašta pokušavamo naučiti,

pa tako ja pokušavam nešto naučiti o ljubavi. Pa ja tako pokušavam izgraditi osjećaj da me netko voli. I to ne netko, nego Ašvanjijeva šogorica. Bez obzira koliko ona bila depresivna zbog nastale situacije, nadam se da će me ona prihvatiti i odabrati. Možda sam ja u zabludi, možda su naše razlike prevelike i nesagledive, ali ja se nadam ljubavi i zaljubljenosti. Netko kaže da je to stanje ludosti i neuravnoteženosti, ali ja se s tom ženom želim uravnotežiti, i želim pronaći svoju srodnu dušu i smisao novog života.

A da li se suprotnosti privlače ili se odbijaju, ne želim o tome pričati. Ne želim ni pričati o tome jesu li žene pale s Marsa ili s Venere ili su to muškarci pali? Ja vjerujem u ljubav na prvi pogled i na prvi pogled mi se svidjela Ašvanjijeva šogorica. Odmah mi je bila privlačna i odmah sam odlučio joj pomoći. Kao magnet me je privukla, pogotovo što mi je Ašvanji rekao da ga žena već dugo maltretira da on nešto poduzme u vezi šogorice. Ali kako će on nešto poduzeti kad on radi s još dva homoseksualca. I što mogu ti homoseksualci, oni se vole međusobno. A Ašvanji je između dvije vatre, jedna je vatra homoseksualna, a druga vatra je od njegove žene. I kaže da je dobro što sam ga nazvao, konačno će i on naći rješenje za tu svoju šogoricu. Pitam ga:

„A ljubav?“

„Što sad ljubav ima s tim?“

„Kažu da je ljubav najvažniji osjećaj u životu.“

„Baš me briga za vaše osjećaje. Dobio si fotografiju moje šogorice, ona je dobila tvoju i ona je rekla da dođeš. Što bi ti još drugo htio?“

„Želim znati kakva je ona u duši, je li kulturna, ima li duha i šarma?“

„Ja ti ne mogu garantirati da ćeš s njom živjeti sretno do kraja života. Morat ćeš je trpjeti, kao što ja trpim moju ženu. To sada što

činim, činim zbog mira u mojoj kući. Mojoj ženi i šogorici sam obećao Zapadnjaka, pa će dobiti Zapadnjaka, to jest tebe.“ „Je li tvoja šogorica uzorna žena?“

„Naravno da je uzorna. Dođi pa ćeš je vidjeti i upoznati.“

„Ti si sve dogovorio?“

„Naravno da sam sve dogovorio. Nemoj mi sada od svega odustati.“

„Ne premišljam se ja, nego me je strah da ne doživim novu katastrofu.“

„Ako razmišljaš o katastrofi, onda se ona najčešće i dogodi, a u svakoj vezi ima svađa, sukoba i trzavica.“

„Vjernik kaže da neće sagriješiti mišlju, riječju, a ni djelom, a ipak se to ponekad dogodi. U početku se ljudi zbliže, a kad se upoznaju ili se još bolje povežu ili odustanu jedno od drugog. Barem da na početku bude kako treba.“

„Trebate ići korak po korak, a onda ćete se navići jedno na drugo. Sada si ti njen princ, nemoj to upropastiti i postati žabac.“

A ja želim dati neku duhovnost svemu tome, ne želim se zadržati samo na onom tjelesnom i fiziološkom. Ja želim zdrave odnose, a ne one bolesne, perverzne i patološke. Ne tražim ja nikakvu ljubavnu robinju, nego ravnopravno biće. Jedino, što tražim da mi buduća žena bude žena lotos, da je njen spolni organ sitan poput lotosovog pupoljka, jer sam se ja smanjio, jer sam ja smršavio, jer se i moje oružje smanjilo. Pa sam od razjarenog bika, postao nestašni zec. No ipak ja tražim da ta žena ima vitko tijelo, bujne grudi, oble bokove i zanosnu stražnjicu. Da spretno pleše i lijepo pjeva. Uz to tražim da ta žena bude bogobojazna, moralna i čedna. Da poštuje društvo i društvene običaje, da poštuje mene i moje osjećaje. Nikako ne

dolazi u obzir grubost, mrzovoljnost i zajedljivost. Uz to ja ne volim neumjerenost u ponašanju i jelu i rado ću na takvu ženu izreći molitve bogu ljubavi:

„O bože ljubavi, podari mi je već jednom i daj da me ona zauvijek što prije zavoli. Učini da prorade njeni ljubavni sokovi. Želim i ja uživati sreću i radost na ovome svijetu.“

Želim i ja u takvoj ženi želim razbuktati i rasplamsati ljubavnu strast i nagone. Ne želim ja biti sumoran i neraspoložen. Želim ja s tom ženom prakticirati imšak, ili se suzdržavati u ejakulaciji. Želim s tom ženom čitati Ovidija i njegovo: „Ljubavno umijeće“, a ne Markiza de Sada i njegove nastranosti. Uz to, pored naše loše situacije, čitao sam i Papa Franju da je on protiv obrezivanja žena i sakaćenja ženskih organa, da je to protiv ženskog dostojanstva, ma što to bilo i ma što to značilo. Ali izgleda da bi se on bavio inkvizicijom, on to zove kongregacijom za nauk vjere i on bi se bavio slučajevima seksualnog zlostavljanja i pedofilijom unutar njegove vjerske kuće ili promicanjem katoličkog vjerskog nauka i katoličkog morala. Ja zbog toga osjećam nagonski strah, razne opsesije i destrukcije. Želim se opustiti, neke stvari zaboraviti. Znam da su retrogradni uvjeti, znam da su retrogradni i Merkur i Venera, ali tome neće spriječiti da doživim pravu ljubav s tom Japankom.

Jer sve mi je otvoreno, otvoren mi je put do nje. Ne trebam tražiti pristanak da dođem do njenog srca, ona je tu, samo trebam biti ljubazan, a ne neugodan. Biti ću romantičan, večerat ću uz svijeće, kupit ću joj i cvijeće, smijati ću se njenim riječima, a nadam se da će ona obući čipkasto donje rublje i da ću u svemu uživati. Nadam se da će ona obući donje rublje s cvjetnim motivima i da ću to ja skidati. Da neće biti nezadovoljna i ljuta, a ja ću primijeniti psihoterapiju plesom. Ponijet ću nekoliko svojih glazbenih CD – a i onda ćemo mi zaplesati. Pa ću joj tako probuditi njenu fiziologiju, pa ću joj probuditi njeno srce, njen dah i njenu krv. Učinit ću da joj krv ubrzanije struji njenim žilama. Ubrzat ću joj ritam srca i njeno

disanje. Nadam se da ona neće biti agresivna i luda kao Mica, jer onda nisam ništa dobio. Dobio sam zlo na drugu potenciju i ništa više.

Pitam se hoću li moći prepoznati nečiju aktivnu ili pasivnu agresiju? Pitam se hoće li ona biti ljuta ili neće? Pitam se hoćemo li se mi slagati ili nećemo? Hoće li mi ona uzaludno govoriti:

„Da, u pravu si i potpuno se slažem s tobom.“

A ja neću biti u pravu, uopće se ne nećemo slagati i morat ću bježati i od te osobe ili te spodobе. Jer ona će biti cinična, mrzovoljna i tvrdoglava kao nekakav magarac. Stalno će pronalaziti izlike za nedolično ponašanje. I bavit će se nečim okultnim, nečim spiritualnim, jer će ona biti vještica ili neko drevno, pogansko biće. Bavit će se horoskopima i astrologijom, bavit će se borbom protiv patrijarhata, skupljanjem tarot karata, nekakvim drevnim kultovima, nečim ukletim, nečim ezoteričkim, nekakvim reikijem, a to mene straši i plaši. Jer većina žena sanja nekakvo duhovno buđenje i da postane vještica.

Jer kod žena postoji tanka granica između brige o sebi, brige o mentalnom i seksualnom zdravlju i bijega od stvarnosti. Nadam se da mojoj Japanki seks nedostaje gotovo kao meni. Nadam se da se nije zatvorila u svoju ljušturu, iz koje ne izlazi. Pogotovo je to tako kod žena koje dugo nisu imale muškarca, koje se više ne znaju brinuti za sebe, koje se dugo nisu seksale. I nisu se one samo ulijenile, nego su zamrzile muškarce i ono što se radi s njima. Nadam se da nije takva Ašvanjijeva šogorica. Da ona nije sebična osoba, nego da je darežljiva i spremna na razne izazove. Da je ona jedna normalna žena s normalnim seksualnim potrebama. Nadam se da će mi reći:

„Malo sam zahrđala, malo sam se zapustila, malo sam nesigurna, malo sam van kontrole, malo sam nefunkcionalna. Ne osjećam se

krivom, jednostavno nisam nikog srela. Ovdje baš nemamo veliki izbor raspoložених мушкарaca, ali uz vašu pomoć ću biti kao ona stara, kao ona nekadašnja.“

„Ašvanji mi kaže da se baviš s wabi – sabi, da se pokušavaš uskladiti sa svojim prirodnim ritmom, a za wabi – sabi kažu da ne podnosi kaos i nered. Stoga ti treba muškarac, stoga ti ja trebam? Jer nema sklada dok se ne uskladi i uravnoteži jin i jang, princip muškosti i princip ženstvenosti. Sve je nepotpuno i besmisleno bez odnosa prema vlastitoj suprotnosti.“

„Jin i Jang su kineski principi muškosti i ženstvenosti, ali to je u skladu i sa mnom. Ne može postojati sjena bez svjetlosti, ne može postojati samo noć, nego postoji i dan. Tako funkcionira i svemir, energija i sile u svemiru. Jedno se s drugim nadopunjuje.“

Znao sam da sam sa jin i jangom Ašvanjijevu šogoricu pogodio u sridu ili u sredinu. Ni jedna zdrava i normalna žena ne može tome odoljeti. Nema te žene koja ne želi postići životnu ravnotežu s muškarcem. Može žena si pustiti toplu vodu u kadu, može si pustiti dobru glazbu, može meditirati, može vježbati jogu, ali ako nema muškarca, sve joj je tužno i prazno.

Pa sam na to i ja pucao. Nisam Ašvanjijevoj šogorici smio govoriti o pozama i pozicijama koje volim, ali nisam bio ni daleko od toga. Za početak ću odabrati dobru, staru misionarsku pozu, a onda ćemo vidjeti. Nadam se da i ona voli kaubojku jer ako to ona ne voli, onda naša veza neće dugo trajati. Onda krenu sulude svađe i sve ubrzo završi. Jer nju je njen bivši muž tukao, to mi je rekao Ašvanji, pa je ona na to osjetljiva. A ja se pitam: zašto bih je ja tukao? Ako nešto ne ide, onda ne ide, pa ćemo se razići. Samo na onoj slici koju mi je poslala ima nekoliko zgodnih žena. Sa mnom je problem taj što ne volim ni hiperaktivne, ali ni hipoaktivne žene. Ne volim ni žene s vrlo visokim libidom, ali ni one koje nemaju libido. Jednostavno, moram se seksualno uskladiti s tom ženom. Ne želim da mi ona govori:

„Ne večeras, dragi, nisam raspoložena.“

Jer ne želim ni neraspoloženu ženu, želim kompatibilnu ženu iz koje će frcati iskre. Ne želim ja nikoga koga bih morao spolno i seksualno uznemiravati.

A da su mene došli nekakvi uznemiravati, jesu, došli su. I da mi je to bilo glupo i nelogično, bilo mi je glupo i nelogično. Jer meni je poznat i dadaizam i nadrealizam, i ekspresionizam i egzistencijalizam, ali taj naš svakodnevni realizam mi je van pameti i van svake logike. Jer kamo može doći Mica, Mica Trofrtaljka ili njen duh, Micin odvjetnik i Micin utjerivač dugova istovremeno? Jer kako može Mica tražiti 400.000 kuna, njen odvjetnik 500.000 kuna, a njen utjerivač dugova milijun kuna. I oni dolaze istovremeno, iako je Micina tužba odbačena, iako je njena sutkinja Jagoda u zatvoru zbog korupcije i iako je njen slučaj u nečijoj ladici. Iako je u mom vrtu izrasla bunika, a za nekoga tko nesuvislo priča, pitaju: „Jesi li se ti najeo bunike?“

Pa bih ja pitao Micu, njenog odvjetnika, njenog utjerivača dugova, egzorcista i poštara:

„Jeste li se vi najeli sirove bunike, jeste li se vi najeli bunikinih bobica, pa mene proganjate?“

Jer ja bježim od njih, jer oni su aveti moje prošlosti i moje sadašnjosti., jer oni su slomljenih živaca i bez toplih emocija. A ja, uz sve to, ne podnosim kada netko halucinira, bunca ili nesuvislo priča, kada priča budalaštine. Bježim glavom bez obzira od toga, jer nije mi do vještičje metle, do đavolje jabuke, šamana, do žreca, bježim od toga u daleki, ali nama prijateljski Japan. Ne želim ja s njima ni verbalne, a ni neverbalne obračune. Ne želim ni nasilje, ni vrijeđanje, jer Mica koliko je luda, još bi me mogla udariti u međunožje, jer ona je poznata po tom udarcu. Jer ona smatra da sam ja đubre nezahvalno, da sam od nje tražio tantrički seks, a kada

ga nisam ostvario, od svega toga sam odustao. Stoga, ja od svega bježim, jer Mica se ne da popraviti, ne može ona kontrolirati svoj bijes, ona ne može kontrolirati voju agresiju, jer Mica ima kratak fitilj. I briga mene jesu li se oni najeli bunike, kužnjaka, tatule, mandragore, muhare, jutarnje slave ili nekog drugog psihodelika. Briga mene jesu li oni u nekakvom delirijumu, da li im se razdvaja duh i tijelo, jesu li svjesni svojih postupaka i prisebni. I briga mene što je bunika sveta biljka naših predaka, što za buniku kažu da je biljka ljubavi, što se korijenom bunike vještice trljaju po vagini.

Mene je briga kako im pobjeći, ne mogu trpjeti njihovu patologiju, želim otići u Japan. Jer od tog Japana, ja puno očekujem. Ne mogu slušati Micine prijetnje i jezive poruke. Podnio sam zahtjev za zabranu prilaska, ali to kod nas ne važi, pa mi ona prilazi kako hoće. Stoga je meni dosta takve stvarnosti, stoga ja tražim spas i bježim iz te situacije. Ne znam kako moja bivša žena podnosi svoje vjerovnike i svoje kamatare, jer meni je to sve nepodnošljivo. Meni je nepodnošljivo da me netko proziva da sam dužan, a ja uopće nisam dužan. Najgore u tome svemu je kada me žene muče u vezi toga. Jer ja nikog nisam silovao, niti spolno uznemiravao, nisam nikome priuštio duševne boli i nikome nisam povrijedio ugled i čast. I ne volim se ja obračunavati s ženama i s njima ratovati. Ja sam ipak hipik u duši, radije bih vodio ljubav, nego rat. Nisam ja nikakav psihopat, nasilnik i siledžija. Ne iznuđujem ja išta od drugog, ne radim ja skandale, ne žicam i ne kradem. Ne predstavljam se ja kao onaj lažni svećenik, ne blagosiljam ja kuće i ne tražim milodare za Crkvu. Ne šaljem ja svoj broj žiro računa, pa da mi ljudi nešto doniraju.

POGLAVLJE 15

Ja se nikako ne mogu osloboditi Dostojevskog, ne mogu se osloboditi babe lihvarke i „Zločina i kazne“. Pitam se tko je tu pozitivan, a tko negativan lik? I naravno da sve to želim primijeniti na sebe i na svoj slučaj, jer ne znam jesam li ja pozitivan ili negativan lik. Nikako da nađem nekakvu poveznicu s bilo čime. Jer ja se osjećam kao da imam nekakvu rijetku i neizlječivu bolest i da mi nema pomoći. Jer ja sam oprezan, jer ja osjećam akutnu i kroničnu bol zbog tih mojih progonitelja. Jer ja ih ne mogu ukloniti. Jer ja se skrivam od njih. Ali bol me nalazi i snalazi, nešto nije u redu sa mnom. Jer ja od tih mojih progonitelja svakodnevno doživljavam mehanički, kemijski i tjelesni podražaj. Uz to dosta mi je muškaraca i lude Mice. Pa se to odražava na moje raspoloženje, na moju anksioznost i na moju depresiju. No, ja to ne želim trpjeti, imam ja rješenje za sve to, jednostavno ću pobjeći od svega, nikome neću ni reći da imam prijatelja Ašvanjija u dalekom, ali nama prijateljskom, Japanu. Briga mene za Micu, za Micu Tfrtljku, za Micinog odvjetnika, za Micinog utjerivača dugova, za egzorcista i za poštara.

Dobro da im se nije priključio i stečajni upravitelj i dobro da nitko nije proglasio moj stečaj ili jeste? Kod nas jednostavno ne znaš što rade državni organi, oni nešto rade, a ne zna se što. Najviše se bojim zadržanih ljudi, oni misle da su u pravu i oni se bore da to ostvare. No mene to ne zanima. Briga mene za nekakvog stečajnog upravitelja koji za svoj rad ili nerad želi naplatiti pola milijuna kuna. I što bi taj čovjek ili još gore žena radili? Ja ne znam. Oni bi navodno utvrđivali činjenično stanje, a činjenično stanje je takvo da nije bilo silovanja, nije bilo povrede nečije časti i nije bilo duševnih boli. Sve su to Mica i sutkinja Jagoda izmislile. Sada je faza mira, možda to netko i zataška, ali ja se time ne želim opterećivati. Samo ima ih toliko koji te nečim opterećuju, da to nije normalno.

Nedavno mi se javila neka žena iz udruge Domine, pa kaže:

„Zašto vi ne želite platiti Mici ono što je sljedeće?“

„A što je to sljedeće?“

„Odšteta za silovanje, odšteta za povredu njenog ponosa i časti i odšteta za njene duševne boli?“

„Gledate li vi pornhub?“

„Mi smo jedna poštena udruga.“

„Na pornhubu možete vidjeti kako se to silovanje odvijalo.“

„Evo vidite, iskoristili ste Micu i sve se stavili na pornhub.“

„Ona je priznala da je ona to stavila na pornhub.“

„Briga mene za pornhub, ja pitam za odštetu?“

„Vi nećete gledati pornhub, a od mene tražite da platim ono što nisam učinio?“

„To vam sud nalaže.“

„Na sudu je dokazano da je sutkinja Jagoda bila korumpirana i svi njeni slučajevi su odbačeni kao nepravovaljani.“

„Ali vaše obaveze ostaju?“

„Kažem vam: pogledajte pornhub i na njemu ćete vidjeti da nije bilo silovanja, nego da je Mica bila nezadovoljna mojom izvedbom.“

„Što nije valjalo u vašoj izvedbi?“

„Nisam joj pružio višestruka, turbo i tantrická sladostrašća.“

I valjda sam se riješio te žene iz udruge „Domine“. Ali nisam se riješio nekog financijskog stručnjaka koji mi nudi restrukturiranje, koji mi nudi uspostavljanje likvidnosti i solventnosti ako otplatim svoje dugove. Kažem mu da nemam dugove, a on mi odgovara:

„Vaš vjerovnik Mica, ne govori tako. Dužni ste njoj 400.000 kuna, dužni ste za sudske troškove, dužni ste Micinom odvjetniku, dužni ste utjerivaču dugova milijun kuna, dužni ste egzorcistu i vašem poštaru.“

„Ali sve su to lažni dugovi. Niti sam blokiran, niti kasnim s plaćanjem računa i nisam nesposoban za plaćanje pravih dugova.“

„Mi ćemo vas deblokirati, mi ćemo sačiniti plan obročne otplate starih dugova, mi ćemo sačiniti poček plaćanja starih obaveza. Mi ćemo vas zastupati na ročištima i mi ćemo vas savjetovati tijekom vašeg suđenja.“

A meni je jednostavno dosta tih objašnjavanja. Sve to djeluje na moje kardiovaskularne organe, na moj šećer, na moj puls i krvni tlak, na moje respiratorne organe, na moje metaboličke organe, na moj neurološki sustav, na moj mozak i na moju cirkulaciju. Bojim se da neću dobiti karcinom, pa što ću onda. Jer ja zbog svih njih doživljavam jutarnje, dnevne i noćne bolove. Sve to prelazi u kroničnu bol. A ja bih se trebao liječiti i iscjeljivati. I što još mogu reći, nego da i vrijeme utječe na moju bol, da se ja odmaram, ali bol ne prestaje. A Mica je u tome svemu uporna, ona misli da me je zavela, ali kako će me zvesti žena koja ima ružne tjelesne proporcije. Kod Zdravka je to prikrila, ali kada ovdje dođe, tek tada vidim da je ona debela i nezgrapna žena. I uopće mi se ne sviđa što ona govori. Ona govori da je ljubav prirodni analgetik, da će mi ljubav stvoriti oksitocin, a mene je briga za to i uopće ne vjerujem u to.

Mene brine moje srce, ali se brinem za trenutne problema. Brinem se za moju tugu, moju ljutnju i moj bijes, moje uznemiravanje i maltretiranje. I briga mene što ljubav donosi dugovječnost, što donosi proizvodnju endorfina i oksitocina i što se ljubavlju suzbija kortizol, hormon stresa. Što se s ljubavlju suzbijaju mnogi emocionalni i psihički problemi. Ne želim se ja iscrpljivati dodatnim analizama. Ne želim ja žalovati nad svojom sudbinom, ne želim se ja osjećati kao da mi je netko umro, ne želim ja osjećati strašnu bol. Moju mamu su proglasili neizlječivim slučajem, jer je imala blagi moždani udar. Pitam liječnike što da radim s njom, a oni kažu:

„Vodite je svojoj kući, pa ona je vaša majka.“

„Ali ja ne znam kako joj pomoći.“

„To nije bitno. Vodite je i brinite se o njoj.“

„Ja se ne mogu brinuti ni za sebe.“

„Brige nas za to, mi ćemo vam je dovesti.“

I dobro da mi se jedan starački dom javio i dobro da ju je primio, jer ne znam što bi sa njom. No, sada imam problem sa samim sobom, ja kao da imam Gaucherovu, Crohnovu, Huntingtonovu ili Pompeovu bolest, pa me je neisplativo liječiti, pa te društvene institucije me ne štite i ne liječe. Pa te institucije ne znaju što će sa mnom, pa mi te institucije ne pomažu i ne pružaju mi potporu. Valjda ja po njima spadam u tu malu skupinu ljudi koju se ne isplati liječiti, kojima ne treba produžiti životni vijek, koje valjda treba ostaviti da na miru umru. Pa me ostavljaju na milost i nemilost Mici, Mici Trofitaljki, Micinom odvjetniku, Micinom utjerivaču dugova, egzorcistu i poštaru. A ovi obavljaju svoj Teksaški masakr motornom pilom. Pa mi se oni kao zloglasni Leatherface vraćaju i stalno me uznemiravaju i maltretiraju.

Ako mi se oni ne ukazuju kao Leatherface, onda mi se ukazuju kao Freddy Krueger iz filma: „Strava u Ulici brijestova“. A ja se osjećam kao da sam zaražen, tako me i drugi tretiraju, pa me izbjegavaju. Stoga sam ja u najružnijem periodu života, sve mi je tragično, da ne može biti tragičnije. Kažu da je naš sud kaznio počinioća svojih nedjela sa uvjetnom kaznom, a on je napao policiju, policajku udario nogom u stražnjicu i ošamario nevjenčanu suprugu. Zato ne znam što je trebalo sutkinji Jagodi to da me osudi novčanom kaznom ili da mi udijeli zatvorsku kaznu od tri godine za izmišljeno silovanje, izmišljenu povredu časti i izmišljene duševne bolove. A nisam joj ni prijetio, nisam govorio:

„Zadavit ću te, uništiti ću te, ubiti ću te!“

Uz to sam se primjereno i civilizirano ponašao, čak sam na njen zahtjev vodio ljubav s njom. A oni mi se za to uopće nije odužila, nego me je neprimjereno kaznila.

Uopće ne znam zašto me je sutkinja Jagoda tako kaznila, pa me sada proganjaju i Mica i Mica Trofrtaljka, i Micin odvjetnik, i Micin i Micin utjerivač dugova i egzorcist i poštara. A ja još mogu prihvatiti Rjunosukea Akutagavu i njegov: „Rašomon“, ali nikako mi ne ide Haruki Murakami ili Lav Nikolajevič Tolstoj. Jednako tako se ne mogu osloboditi Mice, Mice Trofrtaljke, Micinog odvjetnika, Micinog utjerivača dugova, egzorcista i poštara. Oni su za mene katastrofa ili u njihovim glavama vlada moja katastrofa. Oni bi trebali biti pacijenti na psihijatriji, oni su poremećeni, oni u meni izazivaju užas, ali oni su za naše službene organe uvaženi građani, oni su naši stupovi društva. Što oni kažu, to je za naše izvršne organe zakon. A ni ne zna se jesu li oni sociopati ili su psihopati jer oni nemaju razumijevanje i empatiju prema drugima, imaju poremećaj osobnosti, nemaju ni kajanje za svoje postupke i nemaju grižnju savjesti.

Oni bi stalno s nekim manipulirali i stalno nešto izmišljaju i lažu. Oni prividno djeluju racionalno, ali oni su iracionalni jer su psihičko – emocionalno poremećeni. Oni bi se trebali liječiti, ali se ne liječe. Oni na sebe preuzimaju razne zadatke i oni bi najradije pregazili ljude pred sobom. Jer oni nemaju suosjećanja za ljude, jer oni žive u svojim zabludama. Ali tako je naše moderno, neoliberalno i kapitalističko društvo. Sve je dozvoljeno ili ništa nije dozvoljeno. Pa je tako dozvoljen rad sociopatima, psihopatima, opsjednutima, narcisoidnim ljudima, šizofrenicima i paranoicima. Pa sam ja zbog toga nervozan, pa ne mogu spavati, pa sam umoran, pa mi sve ide na živce. Pa ne mogu podnijeti svijet oko sebe, pa se teško nosim s tom situacijom. Jedva čekam vrijeme kada ću nazvati taxi službu i dogovoriti da me odvezu na autobusni kolodvor. Zatim ću se odvesti u Zagreb, a iz Zagreba za Beč. Jer iz Beča letim za Japan. A mene muči i to što je Ašvanjijeva šogorica tako mlada, ili izgleda tako mlado, pa ga ponovo nazivam i pitam:

„Jesi li ti siguran da je tvoja šogorica 52 godine, a izgleda kao da ima 30 godina? Što ako ja dođem tamo, a utvrdi se da ona ima 30 godina?“

„Ona ima kćerku od 27 godina. Kako bi onda imala 30 godina. Takva je, kakva je. Žene u Japanu su mladolike, zdravo se hrane, jedu ribu i plodove mora, jedu male obroke, ne debljaju se, vježbaju, puno šeću i žive puno duže od nas muških.“

„Slavi li ona Valentinovo? Naime, ja ću doći za Valentinovo.“

„Ne znam da li slavi Valentinovo.“

„Što da joj kupim za Valentinovo?“

„Ne znam, što da joj kupiš, ja ti to ne slavim.“

„Pustit ću joj ljubavne balade jer žene slušaju očima. Donijet ću joj cvjetni aranžman. Donijet ću joj šampanjac, da proslavim svoj dolazak. Ne želim biti sam i želim se poseksati.“

„Radi što znaš, ali samo dođi. Nemoj sada da ne dođeš, jer sam mojoj ženi i šogorici obećao Zapadnjaka, to jest tebe.“

„Što ako se ona ne bude seksala sa mnom? Ako ne bude htjela tjelesni kontakt sa mnom?“

„Ti ćeš se zahvaliti i vratiti kući, a ona neka bude sama. Kada dođeš u Japan, trebaš se ponašati kao Japanac. Inače, briga mene za vas dvoje, za vaše probleme, sami ih rješavajte, ne želim brinuti o vama. Imam dovoljno i svojih problema.“

„Kako ti kažeš.“

Jer možeš ti biti raspoložen koliko hoćeš, možeš uspješno savladavati svakodnevne izazove, ali ne možeš riješiti nečije patrijarhalne obrasce, ne možeš ti riješiti dugotrajne ženske traume, ne možeš riješiti mitske arhetipove u ženskoj psihi. Ne možeš ti zadovoljiti nečije nezadovoljstvo, nečije nedostatke. Briga mene što netko žene dijeli po njihovim arhetipovima, pa je tako jedna žena Perzefona, druga je Afrodita, treća je Atena, četvrta je Artemida, peta je Hera, šesta je Demetra, a sedma je Hestija. Briga mene što netko kaže da je to ogledalo svih žena. Za mene to nije. Po meni neke žene nose svoj Istočni grijeh i Bog ih je s pravom istjerao iz raja i s pravom im je rekao:

„U mukama ćeš rađati djecu. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti tobom.“ I ne znam hoće li baš svaka žena biti Pandora i imati tu svoju Pandorinu kutiju svakakvih čudesa i svakakvih zala. Jer meni je svega toga dosta, pa se nadam da takva neće biti Ašvanjijeva šogorica.

A ja se nadam da ću se u Japanu ponašati kao Japanac, jer ne želim se ja ponašati kao Hrvat i Balkanac. Dosta mi je tog nerazumnog ponašanja. No, ne znam hoću li moći prihvatiti žene obučene u kimono, hoću li moći prihvatiti kompleksna pravila vezana za socijalna ponašanja Japanaca i Japanki. Ali da ću biti spontan i nepredvidljiv, bit ću. Da ću svojoj Japanki kupovati zanimljive stvari, kupovat ću. Da ću je tretirati kao kraljicu ili nekakvu princezu, tretirat ću je. Uz to, znam da trebam izbjegavati broj četiri, znam da ne treba davati napojnice, znam da u kući treba nositi papuče, znam da mojoj domaćici moram donijeti dar i poklone i da je pristojno srkati tjesteninu. Pa ću to i ja činiti, kao što ću uvažavati japansku sekularnost. Uz to, znam da te Japanci odmah pitaju koja si krvna grupa, jer oni time određuju karakter i temperament ljudi iz svega toga.

Stoga ne znam hoće li me Ašvanjijeva šogorica pitati:

„Koja si ti krvna grupa?“

„Zašto me to pitaš?“

„Ako ćeš biti moj životni partner, moram znati tvoju krvnu grupu?“

„Imam B krvnu grupu.“

„I ja sam B krvna grupa.“

„Je li to dobro što nam se krvne grupe podudaraju?“

„Naravno da je to dobro.“

„Pa kakve su osobe s B krvnom grupom?“

„To su vesele osobe.“

Mislim u sebi:

„Baš si pogodila, kao s prstom u govno. Ja sam do sada bio tužan i bijesan, ali uporan. Vjerovat ću u to njeno sretno proročanstvo.“

Također ću ja vježbati i japanski naklon, savijat ću se ja u struku i klanjat ću se ja do iznemoglosti. Skinut ću cipele gdje stignem. Također ću svima davati svoje stare vizit karte, jer kažu da je to jedan japanski običaj. I nadam se da si neću zatvarati, nego otvarati vrata. Da ću zbog toga biti zahvalan Japancima. Nadam se da me razni životni ožiljci neće onemogućavati i da mi neće krenuti po zlu i u dalekom Japanu. Nadam se da ću nastaviti dalje. Jer predugo sam se ja bavio sudnjim danom, armagedonom i nekakvim svojim spasenjem. Jer ne vjerujem ja ni u Zemaljsko, ali ni u Nebesko spasenje. Jer ne vjerujem ja u Božje riječi:

„Neka bude volja tvoja kako na nebu, tako i na zemlji.“

Pa neću ja prigovarati, pa neću ja zvocati kao neka žena, jer ja ću odsada biti u Japanu, zemlji šintoizma i budizma.

Biti ću spreman za nove ljubavne romanse, neću biti žrtva tog našeg nepravednog pravnog sustava, neću sve to turbulentno doživljavati i valjda ću postati normalan. Valjda ću normalno živjeti. Krajnje je vrijeme da se bavim svojim mirnodopskim djelatnostima, svojim horoskopom, svojim zvijezdama, svojom astrologijom i astro ciklusima. Da se bavim svojim Suncem, Mjesecom i zvijezdama, da konačno bacim svoje natalne ili tarot karte. Da od sebe otjeram negativni utjecaj Jupitera, ali ipak netko kaže da je Jupiter srećonoša, pa ga neću tjerati. Tjerat ću od sebe utjecaj Merkura jer on donosi stečajeve i financijske bankrote i krahove. A ja samo želim odbaciti Micu daleko od sebe, dosta mi je njene intuicije, jer ona kaže:

„Ne moramo se mi slagati, ali možemo pričati.“

„O čemu bi ti pričala sa mnom?“

„O odšteti.“

„Ne dolazi u obzir. Odšteta ne dolazi u obzir. Nemamo mi o čemu pričati.“

„Milom ili silom, ti ćeš mene isplatiti.“

„Idem u Afriku kod Coce. Tamo mi ne možeš ništa. Nemam se namjeru vraćati. Odlazim zauvijek.“

„A ja?“

„Što, a ti?“

„Što će biti sa mnom?“

„Briga mene što će biti s tobom.“

„Nisi korektan.“

„A ti si kao korektna?“

„Gdje ti taj Coce živi?“

„U Africi.“

„Gdje ti taj Coce živi?“

„Baš te brige. Baš ti neću reći.“

„Doznat ću ja to.“

„Briga me i za to.“

Briga mene za Micu i za njene lažne optužbe i odštete. Bolestan sam ja ili sam se razbolio od njenih laži. Ona mi je urušila sav moj dosadašnji svijet. Pa, joj ja neću pomoći, neka me ona traži po Africi, ja ću biti u Aziji. Briga mene i za naš nepravedni sustav, još će mi oni poslati nekakvog stečajnog upravitelja, on će naplatiti pola milijuna kuna za ništa, utvrdit će da imam trulu Opel Corsu i kuću, to će prodati, a Mici što ostane. Samo ja ne znam, može li stečajni upravitelj prodati moju jedinu kuću? Pa gdje ću ja živjeti kada se vratim? To je moja jedina nekretnina, jer sam sve ostalo budzašto prodao. To su te moje ekonomske traume. I nikad kod nas ne znaš kad je kraj svega ili kad je početak svega. Dobro da se kod nas još može nešto prodavati na crno i da to možeš sakriti u slamaricu.

Stoga se ja skrivam od mojih toksičnih progonitelja. Stoga se ja skrivam od svih, a onda ću nazvati taksi službu i oni će me odvesti na autobusnu postaju. To ću učiniti, kada dođe red na to. Do tada ću trpjeti Micina zlostavljanja, zlostavljanja Mice Trofrtaljke, Micinog odvjetnika, Micinog utjerivača dugova, egzorcista i poštara. Još samo da se pojavi stečajni upravitelj, pa će svi biti kompletni. Zbog toga sam ja ljut, tužan i tjeskoban. Zbog toga osjećam nesigurnost, strah i bol. Zbog toga ja osjećam bojazan za svoj život i za svoju egzistenciju. Zbog toga mi je život u Hrvatskoj kazna. Jer svi su se urotili protiv mene, sustav, pojedinci i progonitelji. Svi su oni saveznici u borbi protiv mene. I sve je to nasilno, beznačajno, ponižavajuće i zastrašujuće. Sve je to van kontrole i izvan nekog uobičajenog i normalnog zakona. Zato ja to trpim, ali neću dugo, jer ja zovem taksi službu:

„Halo, je li to taksi služba?“

„Jeste.“

„Možete li doći ovdje k meni i odvesti me na autobusnu postaju?“

„Možemo.“

Tako ja na iznenađenje svih odlazim u bijeli svijet. Micu pitaju gdje odlazim, a ona im odgovara kod Coce u Afriku.

„Što će u Africi?“

„Bježi od nas.“

„Pronaći ćemo mi već njega. Ima da plati svoje dugove.“

Ja se na to smijem i govorim:

„Idem tamo gdje ne postoji nikakav ugovor o ekstradiciji. Možete mi staviti soli na rep. Zaboravite vaša lažna potraživanja. Dosta mi je slušanja mog svakodnevnog bluesa, dosta mi je slušanja vaših prijetnji.“

„Naći ćemo mi tebe. Nećeš nam pobjeći.“

„Možete vi mene naći, ali mi ništa ne možete učiniti.“

„Zabranit ćemo ti odlazak iz zemlje.“

„Ja odlazim danas, a vaša zabrana nastupa za mjesec dana. Ne možete mi ništa. Odlazim i više se neću vratiti.“

Idi ću ja tragom Zdravka Mamića. I otići ću dalje od njega. Mici sam rekao da idem u Afriku, a ustvari idem u Aziju. Prikrit ću ja svoje tragove, jer ne želim da itko zna kuda ja to putujem. Jer stvarno mi je dosta slušanja mog svakodnevnog bluesa i mojih svakodnevnih prijetnji. Dosta mi je slušanja tužbalica sa polja američkog pamuka crnih, potlačenih robova. Dosta mi je slušanja i modernog blues izričaja. Dosta mi je te Micine taktike uništenja, dosta mi je Micine apokalipse. Ona bi morala smanjiti svoje doživljaje, naporna je i kvari sve. Dosta mi je tih njenih lažnih povijesnih premisa. Želim nešto veselije, želim svjetlost u mom životu. Želim pronaći svjetlost

na kraju tunela, a ako je ne nađem, ako se ne snađem s Ašvanjijevom šogoricom, onda idem u Tajland. Jer sam čuo da su tamo žene susretljive i tolerantne. Jer su tamo žene manje zahtjevne, jer tamo žene vole Zapadnjake, one koji na njih sličje ili koji plaćaju njihovu ljubav. Pa sam to htio iskoristiti, a zašto i ne bih, kada mi ništa drugo nije preostalo u životu? Kad je ovo što nam se ovdje nudi zlo i naopako.

Više ne možeš ni reći:

„Što ja volim ovaj režim, svi navodno rade, plaća ide, a ja ležim.“ Jer više nije tako, prošla su ta vremena za mene. Sve je drugačije. Svi te za nešto uznemiravaju i maltretiraju. Da me barem poštedi još nekoliko dana, dok ne odem u Japan, naša nefunkcionalna pravna država i da barem oni ne zakazuju nove slučajeve. Nadam se da to s Micom stoji u nečijoj zagubljenoj ladici. Jer moj odlazak iz Hrvatske je težak da ne može biti teži. Jer ja nisam ili jesam sretan zbog toga. I ne znam odgovara li mi ili mi ne odgovara naše mentalno naslijeđe i naš mentalitet. Pitam li se i dalje: je li sve to posljedica djelovanja zloglasne, obavještajne organizacije „UDBE“ ili je posrijedi nešto drugo? Pitam se što bi to drugo moglo biti? Ali pitam se zašto to UDBA radi ili ne radi? Pitam se zašto sam ja žrtva tih novih okolnosti, prilika ili neprilika?

SLAVONSKA ŠUTNJA

POGLAVLJE 1

Dvije su stvari koje uzdižu našu dušu, a to je zvjezdano nebo nad nama i moralni zakon u nama.

Immanuel Kant

Prije nego što sam otišao u Japan, čuo sam tužnu vijest da je umro Antun Pocrnić, pa sam mu išao na sprovod. On je nekoliko godina imao srčane probleme, a kad to nisu bili srčani problemi, onda su to bili koronarni, vaskularni ili nekakvi drugi zdravstveni problemi i kad se tome doda korona virus, koji je dobio ili nije dobio, nema ti pomoći i spasa, iznenada ti pozli, odeš ili ne odeš u bolnicu i onda umreš. Ustvari, imao je on i godina, imao je on i osamdeset i pet godina, pa mu je organizam oslabio. A njegove godine su iznad našeg državnog prosjeka. Inače, on nije od mene zatražio nekrolog ili posmrtni govor, a ja ne znam bih li ga znao i napisati jer nisam bio upoznat s njegovim životom i njegovom sudbinom. Ali znam da je on više od 20 godina u mirovini, jer tvrtka u kojoj je on radio, se zatvorila, pa je on dobio otkaz. I ne znam ja je li on imao uvjete za mirovinu, ali je ipak otišao u mirovinu. Pa mu je umrla žena, pa je živio sam ili je živio s unucima, jer mu se sin Dragutin Pocrnić nekoliko puta ženio, pa je ovaj imao mnoštvo unuka i unučica.

Vi se pitate: tko je Antun Pocrnić i zašto je on važan, pa ću vam odgovoriti. On je bio prijatelj mog oca, zajedno su radili u tvrtci „Izgradnja“- Valpovo. On je bio prijatelj naše kuće, pa je time on bio i moj prijatelj. Ustvari, ja sam bio prijatelj njegovom sinu Dragutinu. No, mi fakini, nismo ga zvali Dragutin, zvali smo ga Glista, iz tko zna kojeg razloga. Ja se ne sjećam razloga, ali tako smo ga zvali. Još mogu dodati, da ga kod nas većina ljudi ni ne zna po imenu i prezimenu, nego po tom nadimku Glista. I ne sjećam se ja baš nekakvih njegovih dogodovština, nego znam da je on bio vozač

autobusa i da je jednom prilikom natjerao autobus na žičanu ogradu kod našeg nogometnog igrališta. Ne znam kako je to završilo, je li on dobio otkaz, ali više nisam čuo za njega, niti sam se vozio autobusima gdje je on bio vozač. Vjerojatno je to bilo stoga jer je tada nastupio rat, a on je postao branitelj i iz rata je izišao s činom časnika Hrvatske vojske. Umirovili su ga sa 40 ili 50 godina i onda se dugo za njega nije čulo. No onda sam ja čuo za taj osječki slučaj zvan ili znan po nazivu „Šutnja“, gdje je on trebao biti u centru pažnje ili sam ja samo tako mislio. Ja sam naime bio mišljenja da je on sve to pokrenuo, pa se sukobio s mafijom, s policijom, s psihološkim ustanovama, ali po priči „Šutnja“ to nije tako.

Tamo sve funkcionira u najboljem redu, tamo državne institucije rade svoj posao, tamo i policijski inspektor radi u redu, tamo valjda i pučka pravobraniteljica radi kako treba. Tamo ni nema afera među državnim službenicima, tamo i psihijatar posve suvislo govori. Tamo je sve pod državnom kontrolom. Jedino što tamo postoji je nekakav nedodirljivi mafijaš i nekakav političar van kontrole. I oni omogućavaju prostituiranje tih djevojčica iz Doma za djecu i mladež. Oni su posijali strah među nama, pa se mi ponašamo kako se ponašamo. Jer čuli smo mi i za nestanak naših građana i čuli smo mi za akumulatorsku kiselinu koju su neki morali piti. Time nas je netko oblikovao i kontrolirao. Netko je time, uz permanentnu gospodarsku krizu, kod nas proizveo realnu ili imaginarnu opasnost. A mi se bojimo za svoju glavu, borimo se kako ćemo je sačuvati, kako ćemo preživjeti i kako ćemo ostati koliko – toliko normalni i funkcionalni. U socijalizmu se govorilo da koračamo u svjetlu budućnost, a sada su nam ti novi političari uskratili i nadu u tu svjetlu budućnost, a omogućili nam oporu i surovu stvarnost ili distopiju.

Stoga ne znam je li „Šutnja“ najbolja hrvatska serija od osamostaljenja ili nije? Na internetskom forumu kažu da je gluma u toj seriji diletantska, ali ja se time ne bavim. Ja se bavim time da je taj moj prijatelj Glista se išao s bogatima i moćnima bosti. Istjerivao je on svoju pravdu, svoju nepravdu ili pravdu za nas i progonio je on

počinitelje te maloljetničke prostitucije ovdje kod nas u Osijeku. Jer kod nas velikim ribama ili seksualnim predatorima se ništa ne može, jer za njih nema društvenih sankcija, jer kod nas ne dolazi DORH i USKOK, jer kod nas ne dolazi pučka pravobraniteljica ili ju je briga za nas. Jer kod nas u Osijeku ne funkcionira pravna država, jer kod nas policija ne radi svoj posao, jer kod nas i ostale institucije ne rade svoj posao, jer kod nas šef policije ima svog privatnog roba, a nema ni interesa javnosti da se bilo što promijeni ili riješi. Jer i mi sada u Osijeku imamo patrijarhalni poredak, mafijaška pravila i zakone, mafijašku tradiciju i kulturu. Mi smo pred slomom, ali ne znamo kada će se to dogoditi. Ne znamo imamo li mi mafijašku obitelj Corleone ili nemamo? Ako treba, izmislit ćemo je. I ne znam da li naša vrlo obitelj rješava ili ne rješava svoje probleme?

Mi smo društvo bez rješenja, mi smo društvo bez razvoja, kod nas divlja inflacija, a poskupljenja su svakodnevna. A ja ne vjerujem ili vjerujem u katoličku dogmu, ne vjerujem u euharistiju, da je pretvorba kada jedeš kruh i vino i da tada piješ krv Isusa Krista i jedeš njegovo tijelo. Jer Isus kaže:

„Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.“

Meni nakon kada to pročitam prorade razna sjećanja. Odmah se sjetim mojih noćnih mora i negativnih asocijacija. Odmah se sjetim naših gospodarskih prilika ili neprilika, odmah se sjetim šteta od pretvorbe i da su one veće od onih ratnih. Sjetim se vremena kada su nekakvi kriminalni ljudi, mafijaši i kriminalci, u dogovoru s našom politikom, kupovali naše društvene tvrtke bez rada i zalaganja za jednu kunu, a onda bi to nesmiljeno uništavali. I netko kaže: to je taj divlji kapitalizam. Ali zašto je taj divlji kapitalizam uzeo maha samo kod nas i u Rusiji?

Zašto taj divlji kapitalizam nije uzeo maha u drugim zemljama? Pa mi smo nekad bili industrijski i kulturno razvijen kraj, a sada smo bijedni, nekulturni, siromašni i nerazvijeni. Kažu da je pretvorbom izgubljeno milijun radnih mjesta. Kažu da je pretvorba najveći grijeh u Hrvatskoj. Kažu da su štete od naše pretvorbe preko 20 milijardi eura. Ništa od toga nije sankcionirano. Još doznajem da je po Ustavu Republike Hrvatske došlo do zastare ratnog profiterstva i kriminala u pretvorbi i privatizaciji. Stoga mi imamo nikakav ili usporeni gospodarski rast, čeka nas gospodarski kolaps, krah i kraj i čeka nas zaostajanje za drugima i sporo izumiranje. I nekakvi mafijaši i makroi koriste to stanje, a mi im se ne možemo suprotstaviti, jer kod nas ne prevladava razum, jer kod nas prevladava bezvlašće, anarhija i kaos. Mi nikako da amortiziramo našu krizu, mi nikako da krenemo u reforme. Jer izgleda da vladajućima to nije u interesu. Oni nas žele takve kakvi jesmo: potlačeni, neorganizirani i pokorni. I stalno govorimo: živa glava i ne idemo dalje od toga. Pa se naši gospodarski pokazatelji ne mijenjaju, loši su i svaki dan su gori. I ne razumijem čime se to hvali naš premijer, pa mi smo 10 godina potpuno stagnirali, da bi iz toga valjda izašli i da bi imali pozitivan rast. Ali ništa se nije promijenilo, radna mjesta se zatvaraju, egzistencija nam je ugrožena, mladi odlaze i ne vidim spas iz te situacije.

Jer mi smo katastrofalno i korumpirano društvo i nema nam pomoći. Jer mi smo dovedeni pred ovo stanje, pretvorbenom pljačkom, našom tranzicijom i našom privatizacijom. Sve društveno je pokradeno i uništeno, ljudi nemaju gdje raditi i odlaze glavom bez obzira. Kažu da je Branimir Glavaš samo u jednom danu sasjekao glave direktorima u 22 tvrtke, tako zapečatio njihovu sudbinu i sudbinu radništva u Osijeku. Time je stvorio krizu, rak ranu i nesreću neslučenih razmjera. Jer od tada smo svi u Slavoniji postali nezaposleni, glupi, tupi, beskorisni i neupotrebljivi. Tako smo se osjećali, a takvi smo i bili, bez obzira jesmo li imali visoku stručnu spremu, jesmo li imali srednju stručnu spremu ili smo bili bez ikakve spreme. Ovisili smo o volji tog čovjeka, jer što je on rekao ili uradio, za nas je to bio zakon ili pisano ili nepisano pravilo. A on je radio za

sebe, za svoje poslušnike i za svoju stranku, za drugo ga je bilo briga. Mi smo jednostavno postali beskorisni, nismo baš bili od neke velike koristi i nije nam se moglo pomoći.

Jer jednostavno nije bilo posla, sve je zmrlo, nestalo je naše industrije, nestalo je naših poslova, naših zaposlenja. Nakon sječe glava 22 direktora, sve se u Osijeku urušilo, nestale su mnoge tvrtke, nestala je: Mobilia, IMK Slavonija, Slavonska banka, Mara, Šibicara, Šećerana, Litokarton, OLT, MIO Standard, IPK, Panonija, Kovinar, OTP i mnoge druge tvrtke. Nestalo je najmanje 10.000 do 20.000 radnih mjesta. A mi smo mirno prešli preko toga. Bio je rat, morao si sačuvati živu glavu. Nikad se to nije rasvijetlilo i nikad nitko nije odgovarao za ta kaznena djela pretvorbe i privatizacije. I naravno da nam se dogodio moralni kolaps i kolaps svih drugih civilizacijskih vrijednosti. Kada nema posla, kada nema plaća, tada je sve moguće, pa i prostitucija u Domu za djecu i mladež. I što reći nego da je to naša sramota, koje se neizmjereno stidimo, mi koji držimo do morala, a oni koji se ne stide, oni i tako ne drže do morala.

A ja koji sam veliki ljubitelj „Zločina i kazne“, kažem:

„Dogodio se zločin ili krimen, dogodila su se kaznena djela, a nitko za njih nije odgovarao.“

Valjda nam zato ide tako, kako nam ide. Valjda zato smo postali bijedni i siromašni. Pa se ponašamo po neakvim stoljetnim tradicijama, pa se ponašamo po neakvom balkanskom kulturnom identitetu, pa se ponašamo pod utjecajem Marsa ili Jupitera. A sve to nam je zato jer nismo adekvatno kaznili ratne profitere, nismo kaznili naše ratne zločince i kriminalce. Naša velika kaznena djela su zastarjela ili su otišla u zastaru. A mi ako smo bili 40 ili 50 godina, i ako smo bili bolesni, kronično ili djelomično bolesni, više nismo bili ni za kakav posao. Postali smo siromašni, agresivni, depresivni i mentalno bolesni. Jer nitko te nije želio zaposliti, bio si prepušten ulici ili samom sebi, a ako si sam u nešto kretao, bilo je na stotine

prepreka. Pa su nam mladi zbog toga otišli i odlazili glavom bez obzira i trbuhom za kruhom.

Jer u ovom političkom okruženju, ti si u startu neuspješan i čudno su te gledali kada bi govorio: sam ćeš u nešto krenuti ili pokrenuti. Jer možeš ti raditi uporno i naporno, uspjeha nema, a i novaca nema. Takva je naša slavonska sudbina, koliko god ti radio, nema nikakvih ekonomskih i tržišnih učinaka ili su oni bijedni i mizerni. Sve je kod nas tužno i tragično. Jer netko ide lakšom metodom, pa to što ti proizvodiš uveze iz Kine, po upola nižoj cijeni, pa se ti snadi. Pa ti budi uspješan i racionalan. .I nema kod nas novih prilika, kad jednom propadneš, propao si za sva vremena. Sjećam se prvog i jedinog susreta s čovjekom koji je bio gospodar našeg života i naše smrti. Ja sam još tada radio u našem Kombinat, bio sam referent za uvoz – izvoz, i ne znam zašto, ali sam ga vodio na ručak, u našu menzu i on kaže:

„Sve je to naše. Ja sam gospodar svega toga. Kombinat će živjeti, ako mu ja to dozvolim.“

Normalno, da nakon toga naš Kombinat nije živio. S pet tisuća zaposlenih, pao je na 300 uposlenika. Inače, taj čovjek nam nije štošta dozvoljavao. Umjesto da nas je poticao na privatnu inicijativu, on nas je gušio i gasio. I često je slao svoje poslušnike, da mu pribave novce, jer njemu novaca nikad nije bilo dosta. Nakon toga sam se ja razočara, pa sam htio sam nešto pokrenuti, ali za to nije bilo uvjeta. Jednom nije bilo financijskih uvjeta, drugi puta nije bilo političke podrške, a treći puta nije bilo razumijevanja i podrške zajednice. Pa sam posao potražio u Osijeku, no ni to nije dugo trajalo, jer se sve u Osijeku urušilo, pa sam se vratio kući. Ali sam bio vezan za Osijek i za Dragutina Pocrnića. Naime, iako je on bio u vojnoj mirovini, iako je on imao relativno dobru mirovinu za osječke prilike, on se bavio prodajom nekretnina, pa je bezuspješno prodavao jednu moju nekretninu. Znao sam ga pitati:

„Dragane jesi li prodao tu moju nekretninu?“

A on bi odgovarao:

„Sad ću, samo što nisam.“

„Ozbiljno to kažeš?“

„Najozbiljnije.“

No, Dragutin nikad nije prodao tu nekretninu. I što još pamtim, pamtim da je uvijek bio zauzet, pa je tako bio u Rijeci, Zagrebu, Varaždinu ili Čakovcu. A ostali naši ljudi nisu bili tako zauzeti, povukli su se u sebe i u svoje probleme. Neki su se borili sa svojim poslovima, neki su se borili s vjetrenjačama, a neki su se predali i primali su socijalnu crkavicu. A sve je to bilo u skladu s našim balkanskim navikama, našim tradicijama i našim moralom ili nemoralom. Inače, ovdje u Osijeku naše institucije ne rade. Ili rade po ruskom principu, ako im se suprotstavljaš ili glasno govoriš protiv njih, završiš u zatvoru ili na psihijatriji.

Inače, ostalom našem narodu je netko utjerao strah u kosti, naši vrlo političari i partijski komesari, pa naš narod šuti, brige njih za naše lokalne, korumpirane i kriminalne političare, gospodarstvenike, tajkune, mafijaše, makroe i tajkunčiće, a bore se protiv njih samo oni ludi ili poludjeli. Bore se ljudi kao što je Dragutin Pocrnić, zvan još kao Glista. Drugim našim ljudima je svega dosta, zapušteni su ili su se zapustili, jednostavno nisu zainteresirani ni zašto, pa ni za djecu iz „Doma za djecu i mladež“. Naš čovjek se osjeća očajno i nemoćno i smatra da je svaka borba uzaludna. Jer borili su se oni u ovom ratu s moćnijim neprijateljem, pa su pobijedili, ali su ih dočekali neprijatelji u njihovim redovima, koji su sve društveno obezvrijedili i uništili, pa oni žive kako žive. A žive teško da ne može teže. Ni ne pitaju se gdje im je onaj obećani raj i švicarski standard? I koga sada brige za nekakve djevojčice iz Doma za djecu i mladež?

Koga brige što je jedna djevojčica ostala trudna s neakvim korumpiranim političarom? Koga briga što se tu radi o maloljetničkoj delikvenciji i prostituciji?

To bi i tako trebala rješavati naša bajna policija, njima je sve predočeno, oni su upoznati da se podvode djevojčice iz Doma za djecu i mladež u dobi od 14 godina. A policajci bi trebali predati počinitelje pred lice pravde, ali oni to ne čine, nego to zataškavaju. Pa prekidaju svoje istrage i prije nego što su počeli. Jer navodno nema dokaza za pokretanje istrage. Nema razloga ni za sud, jer i tamo žrtve moraju prolaziti ponovo kroz svoje traume, pa se slome prije ikakvih presuda. Jer ipak se tu radi o osječkoj eliti, osječkoj kremi, moćnicima, gospodarstvenicima. Jer tu se radi o onima koji su naše društvene tvrtke dobivali za jednu kunu. Jer iza njih stoji naš pravosudni sustav. Ne kaže li se da „ruka ruku mije“, pa su ti policajci i policijski načelnici u dosluhu ne sa žrtvama, nego s počiniteljima tih kaznenih djela. Pa guraju sve u stranu i sa strane i u zaborav, a počinitelji ne bivaju kažnjeni. Pa smo i mi nemoćni, pa osjećamo tu sveopću nemoć. Naš Centar za socijalnu skrb također ništa ne radi. Briga njih za tu nezaštićenu djecu. Pa smo i mi, ako se tome suprotstavljamo, osuđeni na odmazdu neakvih mračnih tipova, koji ni zašto nisu krivi i ništa im se ne može dokazati. Oni su naši gospodari života i smrti. Njih se odlikuje za zasluge za narod. Oni provode svoju i državnu politiku. S njima sve počinje i završava.

Stoga nam je tako, kako nam je. I sa takvim mislima idem ja na sprovod Antunu Pocrniću. Idem do njegove škrinje, vidim tamo njegovog sina Dragutina Pocrnića, zvanog Glista, izražavam mu sućut i pitam ga bi li izašao napolje, da ga nešto priupitam. Jer, netko mi je preporučio da gledam seriju

„Šutnja“, a meni tamo mnogo toga nije jasno, jednostavno mnogo toga mi nije razumljivo. Jednostavno ili sam glup, ili sam gluh ili nemam sluha za tu seriju. Želim doznati više o tome, pa pitam Dragutina, a on mi odgovara:

„Pitaj me! Samo nemoj dugo. Nemam ti ja vremena, zauzet sam. Radim punom parom. Nema odmora, dok traje obnova.“

„Gledao sam seriju „Šutnja“, ali tamo nema baš o tebi. Ili si ti onaj mentalno oboljeli, nesretni, prolupali i pijani osumnjičenik, ribič i branitelj, Igor Kožul, kojeg su optužili za ta umorstva djevojaka?“

„Redatelj je radnju prebacio u Ukrajinu, to je navodno svjetska, globalna tema, tamo je gotovo svaki Dom za mlade takav, kao naš osječki Dom za djecu i mladež. Tamo je pad životnog standarda doveo do prostitucije i do pada morala. Nestao je naš stid, nestale su naše moralne kočnice, mi smo se promijenili. Tamo se navodno dogodilo treće ubojstvo, neke ukrajinske djevojke.“

„Briga mene za Ukrajinu, ja sam mislio da će to biti o tebi. pa ja moram tražiti smisao u besmislu. I pitam se zašto su tebe prikazali kao nekakvog sumanutog tipa, nekakvog psihički poremećenog branitelja? Pa nisi valjda od svega toga prolupao?“

„Nisam. Nisam ja tužibaba, boli me društvena nepravda, ali mogu se ja kontrolirati. Sa mnom se može štošta dogovoriti. Nisam ja ni sumanut, ni psihički poremećen, a ni paranoik.“

„Koliko ja znam: ti si se suprotstavio našoj mafiji, našoj policiji, našem sustavu i našoj policiji.“

„Baš to.“

„Ti si se družio s Dragom Hedlom, ali te on nije prikazao na pravi način.“

„Naravno da me nije prikazao na pravi način.“

„Ti si nesretno prošao i završio na psihijatriji u Popovači i Vrapču. Ti si prošao svoj „Let iznad kukavičkog gnijezda.“ Ja sam mislio da će to

biti nastavak tog romana i filma, ja sam barem očekivao nastavak filma „Bjegunac“ ili nastavak romana „Sluga Jernej i njegova pravda“, a ovo što gledam u toj seriji „Šutnja“, nema blage veze ni sa osjećekom stvarnošću, a ni sa tobom.“

„Tako je, kako je.“

„Nisam baš nešto zadovoljan tim uratkom. Umjesto da ste prikazali našu nesretnu privatizaciju i pretvorbu, umjesto da ste pisali o tome da smo izgubili ljudsko dostojanstvo, umjesto da ste prikazali sječu direktora naših društvenih tvrtki, umjesto da ste prikazali kako je naš čovjek ponižen i uništen, umjesto da ste prikazali srozavanje svih naših vrijednosti, pad našeg morala i naš nemoral, vi ste otišli u Ukrajinu i pokazali ste stanje u Ukrajini. A mene baš briga za Ukrajinu. Pitam se zašto se to nama dogodilo, a nije se dogodilo u Koprivnici ili Varaždinu?“

„Nisam ni ja zadovoljan tim uratkom. Nego, hoćeš li doći na karmine mom ocu, pa možemo nastaviti razgovor.“

„Tamo će biti tvoja rodbina. Nisam ja baš za to.“

„Dođi ja te zovem.“

„Dobro, doći ću.“

A ja sam razmišljao o Glisti i o njegovoj beskompromisnoj borbi, o njegovom sukobu s policijom i njegovoj hospitalizaciji u psihološkoj ustanovi. Razmišljao sam o našim političkim zloupotrebama, razmišljao sam o djevojčicama iz „Doma za djecu i mladež“. I pitao sam se zašto se to nama dogodilo? Zašto je jedna vjera i ideologija, zamijenila drugu? Zašto su nam se srozale sve vrijednosti? Zašto prave vrijednosti nisu došle do izražaja, barem smo se tome nadali, nego gdje god dođeš uočiš nekakve zloupotrebe i nepravilnosti? Zašto se brkaju istinske i životne vrijednosti? I u tome sudjeluju oni

na vlasti i oni najviše zloupotrebljavaju svoje položaje. I umjesto da naši književnici pišu o tome, da naši režiseri snimaju filmove o tome, oni se bave neakvim nerazumljivim i nesuvislim temama u Ukrajini ili o tome nesuvislo i nejasno pričaju.

Moram reći da sam gledao prve tri epizode Matanićeve serije: „Područje bez signala“. Pažljivo sam pratio dogodovštine Olega i Nikole i nisam baš u tome uživao. Oni su mi bili čudni, nerazumljivi i neuvjerljivi. A pratio sam ja to, jer sam čitao da je ta serija pobrala mnoštvo međunarodnih nagrada. Inače, ja ne volim naše domaće filmove i serije i uopće ne znam za koga se one snimaju i čemu one služe. Naime, kad sam htio gledati četvrti nastavak, bio sam na nekakvoj rehabilitaciji u Bizovcu, pa su mi kolege sa rehabilitacije rekli:

„Mi redovito gledamo: „Lud, zbunjen, normalan“ i nitko nas neće nagovoriti da gledamo nešto drugo.“

„Ali ta serija: „Područje bez signala“, je pobrala mnoge međunarodne nagrade?“ „Nema veze. Mi gledamo: „Lud, zbunjen, normalan.“ Gledaj to s nama, pa ćeš i ti uživati, pa ćeš se i ti smijati.“

„Ali tu se radi o dječjoj prostituciji u Osijeku?“

„Ne radi se tu o dječjoj prostituciji u Osijeku, radi se o nekom nesuvislom poslovnom pothvatu. Gledat ćemo: „Lud, zbunjen, normalan“. Hoćeš li to gledati s nama?“

„Ne hvala. Ne gledam reprizu reprizine reprize. Radije idem na Internet.“

Pa sam se raspitivao za kraj te serije, pa sam tako saznao za kraj te serije. A koliko sam shvatio kraj serije iz medija, on je također čudan, nerazumljiv i neuvjerljiv. Zapitao sam se tada tko je to snimio, za koga i čemu? A onda sam saznao da je to snimio Dalibor

Matanić i sve mi je bilo jasno ili mi ništa nije bilo jasno. Jer nije mi jasna ta svjetska, globalna publika. Pa zar nije i njima potrebna istina, pa zar ta publika uživa u nekakvim nerazumljivim i lažnim serijama? Pa zar nismo to imali u socijalizmu? I tada su nam se prikazivale nekakve ideološke teme. Tada su nam prikazivali da su partizani bili ispravni, a ustaše neispravni. Pa zar nam nije svega toga dosta? Pitao sam se zašto naš čovjek gleda seriju: „Lud, zbunjen, normalan“. I nisam dokučio zašto naš čovjek voli seriju: „Lud, zbunjen, normalan“ i gleda je 2 ili 3 puta u roku od godine dana. Jer što god bilo na tragu naše politike, na tragu naših nekadašnjih i sadašnjih problema, to se ne gleda. Za to se nema vremena i strpljenja. A kritičari kažu da je serija „Područje bez signala“ nadahnutu, uvjerljiva i životna adaptacija romana Roberta Perišića. I ja sam htio pogledati tu nadahnutost, uvjerljivost i životnost, samo mi moji kolege nisu dali.

No, sada čujem da je snimljena nova serija u režiji Dalibora Matanića pod nazivom „Šutnja“ i da je ta serija oduševila Europu. Naime, radi se o maloljetnicama koje se prostituiraju za mali novac iz našeg Doma za preodgoj u Osijeku, po knjizi novinara Draga Hedla. U biti je to jednostavna tema, mlade štićenice Doma za djecu i mladež su se prostituirale za cigarete i bon za mobitel s našom osječkom elitom, To je otkrio Dragutin Pocrnić, zvani Glista i njemu je to smetalo. Drugima to nije smetalo. Drugi su na to oguglali ili su bili bezosjećajni. Jer nas je takvima naš današnji sustav stvorio. I što još na to reći, nakon što je naš sustav Dragutina Pocrnića htio urazumiti, pa ga je slao u psihijatrijsku bolnicu i zatvor, ništa se nije dogodilo ni mafijašima, a ni članovima te osječke elite, a Dragutin Pocrnić i dalje živi svoj život. Dobio je odštetu za duševne patnje od cca 30.000 kuna i to je sve.

No nama najavljuju najbolju seriju od naše samostalnosti. Ne znam čime je to ona zaslužila? Jer gledao sam ja tu seriju, ali nigdje glavnog lika Dragutina Pocrnića, zvanog Glista. Tamo su glavni likovi policijski inspektor Kovač i nekakav zbunjeni novinar. I uz to postoji

nekakva paralelna radnja u Ukrajini. I tu kako – tako funkcionira pravna država, policija radi svoj posao, ostale institucije također rade svoj posao i sve je u redu, osim što netko ubija djevojčice iz Doma, a to nije tako u stvarnosti. U stvarnosti jedna djevojčica ostaje trudna s neakvim svodnikom, nemoralnim tajkunom ili gospodarstvenikom. Pa sam ja shvatio da se kod nas troše novci za sulude projekte. Naime, za mene je suludi program i projekt: Pelješki most. Kome treba most koji će biti u funkciji dva do tri mjeseca, a ostale mjesece će biti poluprazan, prazan ili bez putnika?

No mi smo nefunkcionalno društvo, ne ponašamo se kako treba, ponašamo se po nekakvoj inerciji. Ako je maloljetnička delikvencija i prostitucija u Ukrajini zakonitost, onda se to može i kod nas dogoditi. Ali zašto se kod nas ne govori tko je za to kriv, čega je to posljedica. Ili smo mi oguglali na sve, pa tako i to. Kod nas se štošta tolerira ili se ne tolerira. Mi preziremo naše političare i ne želimo se s njima družiti, a oni to iskorištavaju. Pa se tako tolerira pedofilija svećenika Ivana Čučeka. Jer kažem: mi smo imuni na sve to. Pa smo tako politički nezainteresirani, ravnodušni i neuključeni. Pa smo politički apatični, pa smo nepovjerljivi u političke institucije i političke stranke. I pitam se je li to razlog naše stagnacije ili je u pitanju nešto drugo? Jer nad nama vladaju nestručni i nekompetentni ljudi, a mi to prihvaćamo i sve im toleriramo. I ni od koga ne tražimo da ostvaruje izborna obećanja, od nikoga ništa ne očekujemo. A najgore je što su i mediji u rukama tih moćnika, pa k nama dolaze lažne vijesti, umjesto istinitih.

POGLAVLJE 2

Sjećam se teških i olovnih vremena raspada ondašnje države Jugoslavije. S jedne strane si imao srbijanskog predsjednika Miloševića i on je tupio svoju nacionalističku priču i radio sve po svom, a s druge strane si imao HDZ koji mu se suprotstavljao, a ti si bio između toga dvoga. Kao treće se jedino ukazivalo bježanje u podsvijest, do bijega u izvorište ljudskih stanja, misli i osjećaja. Jer teško je onda bilo bježati od tih prepreka. Ja sam to valjda tada shvatio i govorio:

„Živimo okruženi zlom i netrpeljivošću. Živimo na brdovitom Balkanu, kod nas je zlo smisao života. Nad nama netko stalno obavlja svoje rituale, orgije i crne mise. Nas stalno netko zlostavlja. Ovdje na Balkanu je izgleda utjecaj planeta Marsa jako izražen, pa se ljudi prvenstveno sukobljavaju sa samim sobom, ali i sa drugima. Pa su stoga ljudi surovi prema sebi, ali i prema drugima. Ili je to ili ne znam što je to krivo s našim ljudima. Uz to naši političari nemaju jasne strategije razvoja, oni brinu za svoje, privatne interese, neodgovorni su, šire svoj jeftini populizam, ne rade strukturne reforme, pa kod nas vlada nered i kaos.“

Tko to ne može izdržati, tko ne može šutjeti i trpjeti, taj bježi glavom bez obzira, pa nas je otišlo nekoliko milijuna. Jer mi nismo u stanju šutjeti, mi moramo štošta reći, mi se ne ustežemo izreći svoje mišljenje, to je valjda naš nijemi otpor. Jer mi nismo u stanju šutjeti, mi moramo govoriti, mi se ne možemo ustezati od izricanja mišljenja. Mi želimo kritizirati vlast i trenutno stanje, ali to nismo u mogućnosti. Bojimo se represije sustava, bojimo se svoje sjene i nečiste savjesti. Jer mi smo od kapitalizma uzeli ono najgore, jer mi smo podvili rep što se promjena tiče, jer mi smo zbog mafijaša u našim redovima, izgubili povjerenje u državu i državne institucije. Jer mi se i dalje bojimo boljševičkih komesara i katoličke inkvizicije. Jer uz sveg ostalog ovdje nema ni investicija, ni ulagača, a uništavatelja društvene imovine ima ili ih je bilo koliko hoćeš. Uz to, netko je

branio investitorima da ulože u naš kraj. Stoga, kod nas nema službenih brojki ni o čemu, pa ni o investicijama, investitorima, a ni o iseljavanju.

Neki tvrde da nas je iselila trećina, a netko tvrdi i polovina. A i to iseljavanje traje, pa traje i ne staje. Pa mi tako ratujemo i sa službenom statistikom, pa smo mi neprijatelji i sa službenom i sa neslužbenom statistikom i sa službenim i neslužbenim brojkama. A ja se sjećam da je nekad Slavonija bila raj na zemlji, svega je tu bilo i svašta se tu proizvodilo, a danas je to zemlja puna jada, siromaštva i očaja. Ni ne zna se ili se zna, tko je tu našu jednu zemlju bespovratno uništio, pa smo mi postali slijepo crijevo Europe i Hrvatske. Pa smo mi postali besperspektivni i beskorisni kraj. Pa mi strahujemo od onoga što nam nosi sutra, a sutra nam ne nosi ništa dobro. Pa mi naše probleme guramo pod tepih ili ih skrivamo od drugih. Pa mi o svom problemu u Domu za djecu i mladež skrivamo od sebe, od drugih, od državnih institucija. I nemamo mi problema sa našom čistom ili nečistom savjesti.

Još si uz sve to dobio i našu Crkvu, koja je bila sve drugo nego univerzalna, koja te nije mogla utješiti, nego je tupila onu našu nacionalnu i nacionalističku ideologiju, družila se s moćnicima i koja je zloupotreblyavala svoju ulogu pa je govorila o Božjoj kazni, vragovima i đavlima za one koji je ne slušaju. A ja sam znao i za mišljenje budista ili hinduista da svatko u životu dobije ono što zaslužuje. Pa smo tako valjda i mi dobili ono što smo zaslužili ili nismo zaslužili. Jer mi smo tražili kapitalistički raj, a dobili smo pakao. Govorilo se tada da svatko dobije po zaslugama, a jesmo li to mi zaslužili, ja ne znam. Znam da su nas koji nismo redovno išli na nedjeljne mise proglasili ateistima, pa su nas psovali, pa su nas optuživali za magiju, krivokletstvo i svetogrđe, a jesmo li to mi zaslužili, ne znam. Jer su nas Tuđman i društvo žrtvovali i prepustili nakon rata na milost i nemilost našoj lokalnoj mafiji i mafijašima ili stranim plaćenicima, a ti su radili s nama što su htjeli. Pa nam se dogodilo to, što nam se dogodilo.

Mi smo htjeli opovrći nekakve stereotipovi i steći nekakav drugačiji moralni kompas, drugačiji od onog socijalističkog, no nismo to uspijevali. Jer u općem nemoralu, ti nisi mogao biti moralan, u općem rasapu moralnih vrijednosti, ti nisi mogao biti moralan. Iako smo i mi čitali Francisa Fukuyamu koji je proglasio kraj povijesti nakon poraza komunističkih sustava i koji je smatrao da se time uspostavlja liberalna demokracija, ali od liberalne demokracije, nije nastalo ni l. Naime, onda su nad nama zavlada li mafija i mafijaši i netko je toga bio svjestan, a netko nije. Jer onda se vrednovala lojalnost nekakvoj stranci i politici, jer onda se više vrednovalo poštivanje nekakvog autoriteta, a nas koji to nismo činili proglašavalo se ateistima, komunjarima i crnim vragovima. I unatoč svemu ja sam se držao temeljnih moralnih zakona, ja sam se držao deset božjih zapovijedi. Ali što mi je to vrijedilo, kad se drugi toga n isu držali.

Mnogi se u tome nisu snašli, jer ako nisi bio uz HDZ, ako si u nečem bio protivan, ako si bio uz opći interes, uz društveno vlasništvo i komunizam, bio si subverzivni element, narodni neprijatelj, izdajnik, petokolonaš i uništavatelj domoljubnih vrijednosti. Ili su te drugi takvim proglašavali i obračunavali se s tobom po kratkom postupku. Još ako nisi imao pravu količinu krvnih zrnaca, nije ti bilo spasa. I mnogi su živjeli u strahu od odmazde kojekakvih i mnogi su se bojali da će im netko pokucati na vrata i da će ih pojesti crni mrak. Uz to, bojali smo se srpskih granata, ali i nestašica raznih roba, bojali smo se da neće biti lijekova, brašna, ulja i higijenskih potrepština, a inflacija je bila enormna. Uz to, vadili smo štednju iz banaka, a moja mama je imala štednju u Ljubljanskoj banci, pa sam ja kupio telefonski priključak, za zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Takvo je bilo to naše ratno i poratno razdoblje. Uz sve to, naši političari su bili netolerantni i ponašali su se kao mafijaši ili su koristili mafijaše u tim svojim poslovima otkrivanja nepravovjernih ili pravovjernih. Jer oni su bili čuvari nacionalnog morala i nacionalne svijesti.

Paralelno s tim krenula je i pretvorba društvenog u privatno vlasništvo i privatizacija, pa su neki s jednom kunom ili i bez te kune pokupovali naše društvene tvrtke. Pa nisu znali što će s tim, pa su nedugo zatim propadali i to zatvarali, a naši ljudi su dobivali otkaze ili išli u prijevremene, mizerne mirovine. I problem je taj što onaj tko i danas govori na taj način, odmah mu se prijeti likvidacijom, odmah ga se vrijeđa i odmah ga se zastrašuje. Jednostavno, o tim vremenima se ne smije ništa govoriti. Treba ići na mimohod u Vukovar i treba slušati svećenika koji ti nešto nerazumljivo priča. Jer inače dolaziš u sukob s neakvim moćnicima i neakvim mafijašima.

Stoga ja pitam Peru:

„Što kažeš na prijetnje ministrici EU fondova, Nataši Tramišak?“

„Mi smo strogo mafijaška zemlja. Nasilni smo, grubi smo i primitivni smo. I stalno bi se sa nekim obračunavali. Uz to naš život je nabijen svim mogućim i nemogućim konotacijama. Nama naša mafija prijeti na sve moguće i nemoguće načine. Pa tako mafijaši izravno i neizravno prijete našim ministrima, našim šefovima policije, a u susjednoj Srbiji su ubili i predsjednika, Zorana Đinđića. Kod nas se smrti događaju slučajno.“

„Pa tako kažu da su vlasnici Omega Softwarea poginuli slučajno?“

„Kažu da nam je to nasilje ostalo od Turaka, da se mi nikada nismo oporavili od Turaka i njihove tlake. Neki su se htjeli preobratiti, neki su se pomamili za privilegijama, pa su se preobratili na islam i postali Turci, a drugi su ostali kršćani i raja.“

„Kažu da mafija zna mnogim ljudima pretvoriti život u pakao?“

„Ne da zna pretvoriti nečiji život u pakao, nego mafija i ubija one koji joj stanu na put. Nije li mafija likvidirala načelnika kriminalističke policije Prijedoru?“

„Tako je i kod nas u Osijeku. Još uvijek su nerazjašnjena naša mafijaška ubojstva. Nama naša mafija poručuje da ih slušamo i da se u ništa ne miješamo.“

„Znaš li ti Dragana Pocrnića, Glistu, on se suprotstavio našoj mafiji?“

„Znam površno za taj slučaj. Znam da su ga ti mafijaši smještali u duševnu bolnicu i u zatvor, a on je prosvjedovao i borio se.“

„Bio je buntovnik s razlogom i bez razloga.“

„Nije htio biti ovca i nije mu trebao pastir.“

„Ali mi se čini da mu je u glavi vladao kaos, da je bio zbrkan i neubrojiv.“

„Takvim ga je sustav prikazivao, govorili su da je paranoidno shizofren i psihički neubrojiv. Pozivao se na Domovinski rat, na svoj status ratnog vojnog invalida, invalidsku mirovinu i svoje ranjavanje.“

„Zato ja ne gledam seriju „Šutnja“. Ne želim se ja zbog toga uzbuđivati.“

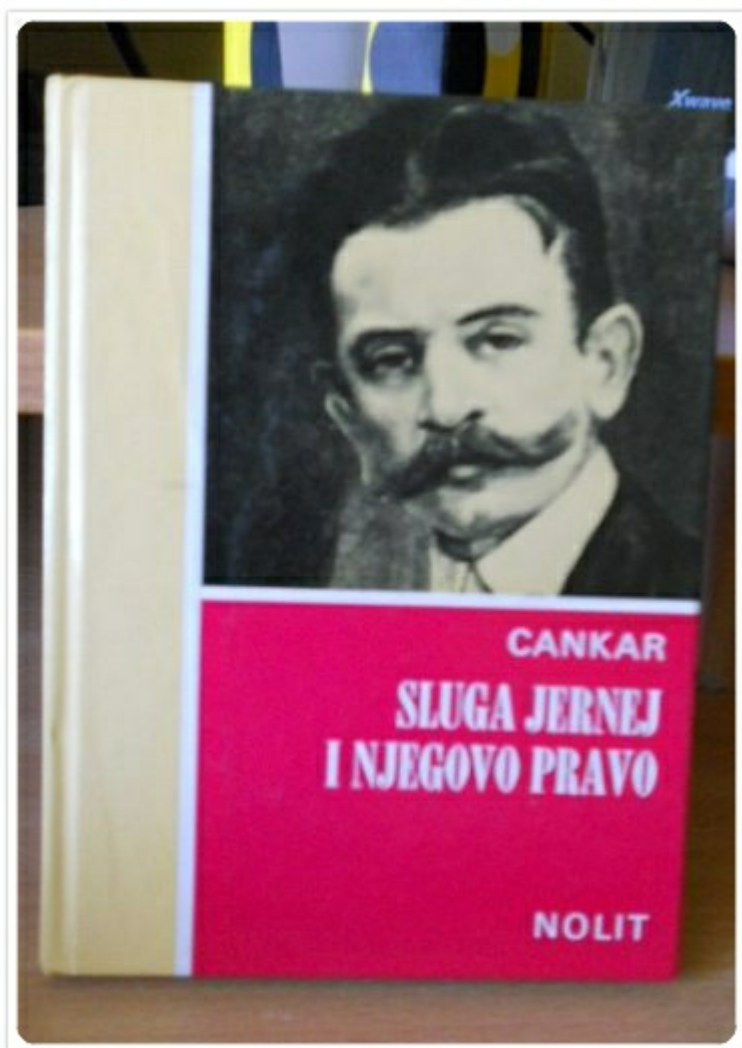
„Ako se svi mi tako ponašamo, nikada istina neće izaći na vidjelo.“

„Koga zanima istina u ovom našem društvu? Bitan je taj izmišljeni koncept nacionalnog ponosa. Od toga dobivam grč u želucu. Nisam li ja zbog istine išao u Centar za preodgoj?“

„Jesi.“

Naravno da smo mi prestali pričati i o Dragutinu Pocrniću, o našoj mafiji, o njegovom slučaju i o seriji „Šutnja“. Jer mi smo uništeni, jer mi smo kao Černobil, naša psiha ne funkcionira, naša poljoprivreda

ne funkcionira, a industrija nam je uništena. Jer to je taj naš fizički ili metafizički nered ili kaos. Naš čovjek se drži nečeg svoga i štiti svoje interese. Drže se svoje matematike i brige ih za razne ideologije. Brige ih za naš zakon, za europske zakone i za razna pravila. Svijet se radikalno mijenja, a mi ostajemo isti, a naši pravosudni organi pogoduju našoj mafiji i našim mafijašima iz straha ili što se ne vole nikome zamjerati. Stoga se naš čovjek boji te katastrofalne situacije, boji se te naše kolektivne mržnje, boji se da ne dotakne dno dna. Stoga naš čovjek traži neko novo utočište, jer ovdje mu je grozno, da ne može biti groznije.

POGLAVLJE 3

Neki kažu da se ja bavim problemima drugih ljudi, da to nisu moji problemi i da se trebam baviti svojim problemima. Neki kažu da zabadam nos tamo gdje mu nije mjesto i u ono što me ne tiče. No izgleda da je takav i Dragutin Pocrnić, zvani Glista. I njega zanimaju te naše afere i intrige. I njega zanima ono što se događa u Domu za djecu i mladež, pogotovo što su mu tamo smjestili sina, pogotovo što je od njega čuo za prostituiranje djevojčica. Pogotovo što je on socijalno osjetljiv. Ima nas svakakvih, ali većina gleda svoja posla i brige ih za tamo nekakve djevojčice koje se prostituiraju za kutiju cigareta i bon za mobitel. Stoga je Draguti Pocrnić, zvan glista čudan i lud branitelj. Jer takvo je opće mišljenje o našim braniteljima koji su se izborili za svoje braniteljske mirovine. On imaju PTSP, ludi su ili su poludi. Dotle mi ostali branitelji nemamo nikakva prava, nama se ništa ne priznaje, pa ni pravo na PTSP, na svoju braniteljsku mirovinu, na svoju čudnost i svoju ludost. I nije ga Drago Hedl, autor serije „Šutnja“ trebao ubijati. Jer on i dalje živi i dalje se uzaludno bori. Jer kod nas su borbe s moćnicima uzaludne, jer oni su od nas jači, a tko je jači, taj i kvači, taj i tlači. To je politika naših mafijaša i siledžija. Barem tako kažu naše legende.

A ja kažem: takav sam, takvoga me majka rodi. Znatiželjan sam ja i sve me zanima. I ne predajem se ja lako, iako sam se predao oko svoje braniteljske mirovine. No, nekakvi ljudi mi prigovaraju da se toga okanim, da ne pišem o Dragutinu Pocrniću, zvanom Glista, jer ću loše proći, ne može se gurati nos gdje ti hoćeš, nego gdje ti to službena politika kaže, ali ja ih ne slušam. Neposlušan sam i stalno izazivam sukob s nekim. I dalje pišem protiv našeg režima i dalje nekoga izazivam i uzaludno provociram. Pa se ja osjećam kao nekakav kriminalac, krijumčar i lopov, pa me tako tretiraju drugi ljudi, pa neki neće sa mnom ni razgovarati, pa me tako tretira i policija. Jer ja kao da se ne sjećam vremena kada ništa nije bilo dozvoljeno i kada se zbog verbalnog delikta, i krivih riječi, robovalo na Golom otoku. Stoga, me stalno netko istražuje i ispituje. Jer ja se

bavim onim čime se ne bih trebao baviti. Navodno se bavim nedoličnim i nezakonitim radnjama. Pa mogu doći u sukob s našim političarima i našim zakonom, a to nije preporučljivo. Jer naši političari govore da je sve u redu, da sve funkcionira, da nam raste BDP, a smanjuje se javni dug. No ja u to ne vjerujem.

Ja se ne uklapam u sliku današnjeg HDZ – a, današnjih političara i današnjih moćnika. Jer po njima sve funkcionira u najboljem redu, uspostavljen je najbolji model upravljanja, nema gospodarske krize i nezadovoljstva, a ja tvrdim suprotno. Mi sada radimo proračun našeg budžeta, on nije reformski, ali mi predviđamo rast BDP – a za 2.022. godinu od 9% i više, pa predviđamo sredstva za razvoj, pa predviđamo sredstva za zdravstvo i za borbu protiv korona krize. Pa neki iz oporbe tvrde da su to teške manipulacije i da smo postali za EU Kosovo. Da naš premijer obmanjuje javnost, činjenica je da smo 10 godina stagnirali, da smo imali malo ili nikako povećanje BDP-a, a sada se zbog toga ono povećalo. Da smo mi jedni od najsiromašnijih u Europi. Da naši građani žive sve lošije, da cijene rastu, a nama se životni standard smanjuje. Da smo mi bijedni, gladni i siromašni.

A mnogi kažu daje sve to zbog kriminalne pretvorbe i privatizacije. I isti ti kažu da je HDZ prije par godina zatvorio arhive vezane za kriminalnu pretvorbu i privatizaciju jer istraživanje toga se kosi sa zakonom i pravom na zaštitu osobnih podataka. Kažu da je HDZ zatvorio i arhive vezane uz našu socijalističku prošlost, no to mene ne brine. Mene ipak brine naša recentna prošlost, mene ipak brine naša pretvorbena pljačka i kriminalna pretvorba. Jer neki iz HDZ-a kažu što je bilo, bilo je, tko je jamio, jamio je. Neće se za to nikoga optuživati. Tako ćemo mi sakriti našu povijest i našu prošlost. Tako ćemo mi sakriti naša stradanja i naše tragedije. Jer kod nas nitko nije kriv što je vuk pojeo magarca i magarca više nema. Nitko nije kriv što je društvena imovina otuđena budzašto, rasprodana za jednu kunu, što je ona uništena, što je nema, što su mnogi ostali bez posla i sredstava za proizvodnju. Nitko nije kriv što smo svi mi osiromašili.

Što sam ja sa ondašnjih 1.000 Eura i više, pao ili spao na 300 eura prijevremene mirovine. I najgore od svega toga nitko nije kriv za to naše stanje i za tu našu zlu sudbinu.

Ne znam je li u naše ime ili samo u ime ukrajinskog naroda Papa Franjo kaže:

„U ime Boga, preklinjem vas, prekinite pokolj!“

Stoga naši svećenici i naši biskupi ništa ne kažu. Oni nemaju stav ni o Ukrajini, a ni o događanjima u Domu za djecu i mladež. Njih se to navodno ne tiče. Oni vode svoje važne ili manje važne poslove. Zato srpski patrijarh Porfirije i ruski patrijarh imaju stavove kakve već imaju. Oni opravdavaju Putinovo ponašanje i oni valjda nemaju ništa protiv te naše bijede, protiv tog našeg siromaštva, protiv tih događaja u Domu za djecu i mladež. Oni nemaju ništa protiv tih svodnika i makroa. Niti ih osuđuju, a niti protiv njih nešto prigovaraju. Oni su i tako ravnodušni na naše boli. Ustvari, briga ih za sve. Njih je briga poštujemo li mi Bibliju, poštujemo li mi njihove instrukcije o Istočnom grijehu. Njih je briga o bračnoj ili vanbračnoj čistoći, o pobačaju, o umjetnoj oplodnji i o moralu prije 2.000 godine.

Oni govore:

„Ne bi se mi htjeli miješati u ono što nisu naši poslovi, nas se to i tako ne tiče. Mi se bavimo našim profanim poslovima.“

Jer našu Crkvu ništa ne zanima što je vezano za svakodnevne naše probleme, oni se ne bave našom bijedom i našim siromaštvom. Oni se bave problemima od prije 2.000 godina, oni su se bavili duhovnošću i obraćanjem našeg prvog predsjednika, Franje Tuđmana. Jer Franjo Tuđman nije htio umrijeti kao nevjernik, nego kao vjernik. Pa je odriješen svim sakramentima Katoličke crkve. Jer naša Crkva nema osjećaj za nas potlačene i ponižene, jer naša Crkva

nema osjećaj za socijalnu pravdu. Crkva želi biti autoritet, želi nešto diktirati, ali briga njih za naše siromaštvo, briga njih za našu bijedu. To nije predmet njihovog interesa. To je problem nas pojedinaca. To za njih nije dovoljno duhovno i svjetovno, to nije ni fizičko, a ni metafizičko pitanje, to nije pitanje pravde ili nepravde, to nije pitanje morala ili nemorala i oni nisu uz nas, nego su sa onima na vlasti. Oni su sa onima koji im dolaze u prvim redovima.

Pa je iz takve Crkvene i društvene nebrige i nastala takva situacija u Domu za djecu i mladež. Crkva ne smatra ili smatra da je to posljedica te naše političke i društvene situacije. Pa se takvo neprimjereno stanje i takva situacija preslikala i na Dom za djecu i mladež. Sve je to posljedica te naše bajne privatizacije i pretvorbene pljačke. Sve je to posljedica naše prošlosti, koje se mi ponosni građani stidimo i sramimo. A ja bih želio postati i biti ponosni građanin ove naše zemlje. I ja bih htio da sve dobro funkcionira, da nema lopovluka, nepravdi i pljački. Ali što mogu kad sam takav, pa otkrivam nečije zloupotrebe i malverzacije. Ja sam kao Splićani, nemam povjerenja u našu policiju, nemam povjerenje u njihove istrage i u njihove postupke, pa to ti je. Pa tako istražujem ono što bih smio, ono što je dozvoljeno, ali i ono što ne bih smio i ono što je nedozvoljeno. A naša policija, kao i naša Crkva su u službi klase na vlasti. Možda nešto i istražuju, a onda dobiju zabranu iz vrha i od svega toga odustaju. Pa, sankcioniraju nas stoku sitnog zuba, a one velike i krupne ribe i veliku stoku, štite i brane. To je tako i mi ništa ne možemo. I naša bi elita htjela da se mi sa tim stanjem pomirimo i prihvatimo to jednom za svagda.

Ali problem je taj što nas ima onih koji se s tim ne mirimo i to ne prihvaćamo. Ima nas koji se borimo protiv tog stanja. Jedan od takvih je Dragutin Pocrnić, zvan Glista, a druga je moja malenkost. Mi izgleda jedini držimo do socijalne ili društvene pravde. Mi bi htjeli da nas netko pošteno i pravedno tretira. No, to kod nas nije moguće. Mi smo ukinuli socijalizam, mi smo ukinuli socijalnu ili

društvenu pravdu i ponašamo se nepravdedno i nemoralno. I nikome ništa, stalno govorimo:

„Pojeo vuk magare i magarca nema. Tko je jamio, jamio je.“

Pa smo mi doživjeli socijalni slom, od ondašnjih radničkih prava nije ništa ostalo, sve je izmaklo kontroli. Možemo prosvjedovati, ali to ne činimo. Zbog toga ja idem na karmine Glistinom ocu, iako se karmine organiziraju za užu obitelj i bliske prijatelje. A ja mogu reći da sam se od Gliste otuđio, jer on je zvanični branitelj, i zvanični hrvatski časnik, a ja sam nepriznati branitelj i uopće se ne borim da mi se išta prizna. Jer kaže se:

„Gdje si ti bio 1991. godine, 1995. godina se ne računa.“

Ja na to odgovaram:

„1991. godine sam imao radnu obavezu, a 1995. godine sam se odazvao na vojni poziv.“

„1995. godina se ne računa, pa te ne pozivamo na naše mimohode i obljetnice.“

„Ni ne morate me zvati, ali zašto vas branitelje prikazuju kao šizofrene i paranoidne, zašto ste vi tu gdje su ubojstva, zašto ste vi krivci i za ono što bi trebali biti i za ono što ne bi trebali biti.“

„Ne znam o čemu pričaš?“

„U seriji „Šutnja“, ti si taj čudni i ludi branitelj Igor Kožul kojemu trebaju psihološke procjene, koji stalno posjećuje našu psihijatriju, jer se tebi pomutio razum. Ti si taj koji pronalazi mrtvu djevojčicu. I tebe okrivljuju za njenu smrt.“

„Ja to nisam tako doživio.“

„Kako si ti to doživio?“

„Kad bolje razmislim: stvarno su mene predstavili kao tog čudnog, ludog, šizofrenog i paranoidnog branitelja.“

„To ti ja kažem.“

„Umjesto da su me prikazali kako se borim protiv mafijaša, mene su prikazali kao nekog ludog, šizofrenog i paranoidnog.“

„Ti si to prihvatio, kao što drugi ljudi prihvaćaju ono što im se donese. To je ta naša stoljetna tradicija.“

„O kakvoj ti stoljetnoj tradiciji pričaš?“

„O tradiciji pokornosti. Čak si i ti prihvatio ulogu čudnog, ludog, šizofrenog i paranoidnog branitelja, kojeg šalju u duševnu bolnicu i u zatvor, a koji je uz sve to i ribič. Pa ti nisi nikad išao na pecanje? Ja te nikad nisam vidio da pecaš?“

„Nitko me nije ništa pitao o svemu tome.“

„O tome ti ja i govorim.“

I Glista je od mene otišao. Kaže da on ima i drugih problema. Imam i ja problema, ali ipak želim to sve raščistiti do kraja. Stoga mene kada dolazim na karmine Glistinog oca, kada mu još jednom izražavam sućut, isti pita:

„Zašto me ispituješ za slučaj „Šutnja“? To ti nije dobro i oportuno.“

„Zanimljiv mi je taj slučaj. Možda bih pisao o njemu.“

„Ti pišeš?“

„Napisao sam 50 knjiga, a ti si još pod utjecajem Ivana Cankara i njegovog djela: „Sluga Jernej i njegova pravda.“ To mi je jako privlačno jer ti imaš tu socijalnu osjetljivost koji drugi nemaju. Ti imaš i hrabrost. Boriš se za naš potlačeni narod. Boriš se za potlačene. Boriš se za pravedne principe.“

„Možda malo preuveličavaš tu moju situaciju, ja sam u tom Domu imao sina i htio sam mu pomoći.“

„Nisi se ti borio za te djevojčice?“

„Jesam, ali to nema veze sa Slugom Jernejem, danas su druga vremena. Uostalom, pamćenje me baš ne služi, tko je Sluga Jernej?“

„To je napisao Ivan Cankar, o posljedicama kapitalizma i o rušenju starih, patrijarhalnih odnosa.

Naime, Sluga Jernej je ostario i postao nesposoban za rad, pa ga mladi gazda izbacuje iz kuće i sa posla.“

„I to je sve? To je sve od te priče.“

„Sluga Jernej tada traži pravdu i ide od običnog naroda, do općinskih načelnika, sve do cara. Putem svašta susreće, ali najviše nepravdu i birokratske postupke.“

„Stvarno taj Sluga Jernej liči na mene, jedino što on nije doživio: „Let iznad kukavičjeg gnijezda.“

„I on je proveo izvjesno vrijeme u zatvoru. I razočarao se i u Boga. Pa je rekao:

„Ima li pravde ili nema, ima li Boga, ili ga nema!“ Pa ga je župnik proglasio bogoklevetnikom i otjerao od sebe.“

„I to je sve?“

„On uzima pravdu u svoje ruke, osvećuje se i pali dom tog mladog gazde.“

„Pa on je ekstremniji od mene. Ja nikad ne bih prešao tu granicu, iako sam i ja imao želju zapaliti Dom za djecu i mladež, da više ne postoji, da više nema makroa i prostitucije. Da više nema trudnih djevojčica i da se te djevojčice ne moraju podvrgavati pobačajima.“

„U toj seriji „Šutnja“ te djevojčice kada zatrudne, odmah ih netko ubije.“

„Nije baš bilo tako. Ti si to tako shvatio. Ali da mi Centar za socijalnu skrb, Općinski sud u Osijeku i policija nisu htjeli pomoći u svemu tome, nisu.“

„A ti si razotkrio lanac maloljetničke prostitucije i ugledne Osječane da se time bave? Pa su te policajci proglasili neubrojivim, da izmišljaš priče o maloljetničkoj prostituciji, da lažeš i uznemiravaš javnost. Nakon toga su te psihijatri proglasili opasnim za sebe i okolinu, poslali ti račun na 22.000 kuna i prisilno su te zatvorili pod neobičnim okolnostima i hospitalizirali.“

„To je jedina istina. Policijski inspektori su mi prijetili, privodili me u zatvor, išao sam ne psihijatrijsko vještačenje, a psihijatar je utvrdio da je moja bolest uznapredovala, da sam neubrojiv i opasan za sebe i okolinu. Htjeli su me ušutkati, ja se nisam dao, pa su me smjestili u pritvor gotovo šest mjeseci.“

„I to je bilo sve?“

„U Osijeku su me proglasili raspravno nesposobnim, pa su me poslali na nekoliko psihijatrijskih vještačenja, a u Vrapču su utvrdili da sam

raspravno sposoban, da nisam ni lud, a ni sumanut, da sam duševno i psihički zdrav i da nisam opasan za sebe i okolinu.“

„I to je bio kraj?“

„Nije to bio kraj. Dobio sam potvrdu da sam ubrojav, ali mi od suda stiže nova optužnica da me se osudi kao uračunljivog, jer su te djevojčice moćnici zastrašili i one nisu priznale da su se prostituirale za male novce.“

„I kako si to riješio?“

„Nikako. Svi smo se umorili, sud se umorio, pa je sve stalo. Nitko od tih elitnih ljudi nije osuđen i nitko nije sankcioniran.“

„Ali ta tvoja borba je vrijedna pisanja?“

„Bila je to dugotrajna borba s vjetrenjačama.“

„Zašto sa vjetrenjačama?“

„Jer nitko nije osuđen. Sve je po starome. Moćnici su i dalje na svojim nezaslužnim mjestima.“

„Dakle, ništa se nije riješilo i pravda nije pobijedila.“

„Na žalost, ništa se nije riješilo i pravda nije pobijedila.“

„Piši propalo. Tvoja borba je bila uzaludna i tvoja borba je propala.“

„Baš tako.“

Što još reći nego da našu visoku politiku to ne zanima. Oni se sada bave ratom u Ukrajini. Oni se bave dronom koji je pao u blizinu Zagreba. Oni provode razne istrage. Oni se bave ili se ne bave, ni

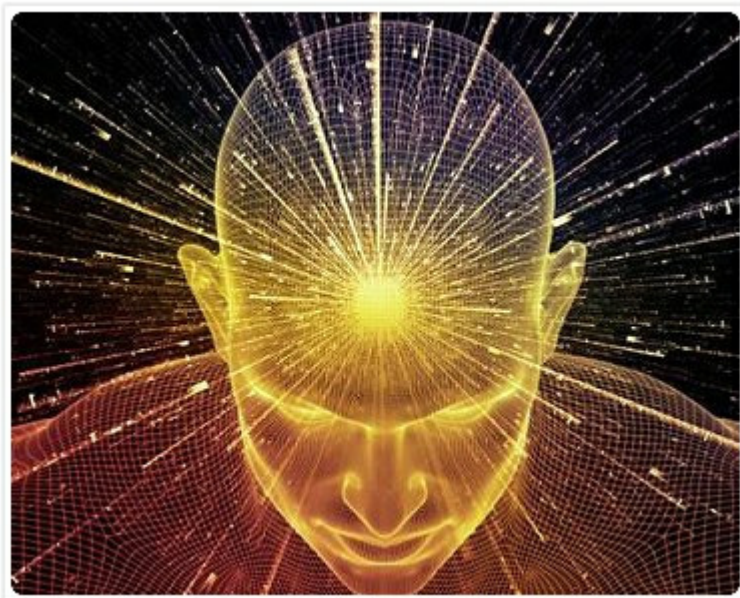
lopovlukom, korupcijom i aferama u svojim redovima. Jer ja mislim da je taj lopovluk i te afere u ime stranke na vlasti. Oni nemaju vremena za nas i konkretne probleme. Oni nisu tu da brane naše interese i da rade za njih, oni rade za sebe i brinu hoće li dobiti slijedeće izbore. To im je prvenstveni cilj. Stoga ja odustajem od pisanja te priče o osječkom Domu za djecu i mladež. Jer mi se to čini uzaludnim. Jer tako je kod nas, kako je. Premijer kaže da je fenomenalno, a ja ga ne želim demantirati. Ja se samo želim prilagoditi na novonastalu situaciju. Jer i ja se borim protiv mog nepravdnog slučaja. I pitam se da nije netko iz HDZ- a, tu Micu izmislio. Sve mi je to mutno i tražim uvjerljive dokaze protiv toga.

S time sam ja otišao od Dragutina Pocrnića, otpio sam jednu ljutu u ime i u čast njegovog oca Antuna Pocrnića i time sam se valjda od njega oprostio. Dragutinu Pocrniću sam poželio sreću i konačno razrješenje tog njegovog slučaja. Naime, on možda nije dobio konjsku glavu, ali ni ponudu koju nije mogao odbiti. Čuo sam da je dobio odštetu u visini 30.000 kuna. Još jednom sam izrazio žaljenje što on nije bio glavni lik u toj seriji „Šutnja“, ali ne možemo mi biti glavni likovi, iako smo to zaslužili. Naime, Dragutin Pocrnić je naš Sluga Jernej i on se bori za svoju i tuđu pravdu. On se bori protiv kapitalističkih nepravdi. On se bori za sve nas. On se bori da nas ne otpisuju nakon 50 godina života, da smo tada glupi, tupi i beskorisni. On se bezuspješno bori protiv moćnika koji zloupotrebljavaju djevojčice iz Doma za djecu i mladež. Ali izgleda da se i on umorio i predao. Izgleda da je i on od svega odustao. Sada je snimljena serija na tu temu, ali sve se razvodnilo tom maloljetničkom prostitucijom u Ukrajini. Ja ne mislim globalno, nego lokalno, pa zbog toga prigovaram toj seriji.

Još prigovaram toj seriji „Šutnja“ što je branitelje prikazala kao nekakve psihološke luđake, nekakve šizofrenike ili paranoike koje treba smjestiti u umobolnicu. Možda ima mnoštvo lažnih branitelja, ali opća slika o njima je takva. Jer mnogi i kod nas smatraju da je smisao našeg Domovinskog rata i Vojno – redarstvene akcije „Oluja“

bilo etničko čišćenje. Ali nisu za to krivi branitelji, nisu krivi za ono što ih je snašlo i ne treba ih se za sve optuživati. Pa nisu oni krivi za ubojstva u Osijeku ili jesu? Na to odgovaram da su to naši stereotipovi. Međutim, ta serija nije prikladno ili nije nikako prikazala ni mafijaše i makroe u našim redovima. Ne moramo mi biti Mario Puzo, ne moramo mi biti članovi podzemlja, ali trebalo je ipak bolje prikazati naše grube, nemilosrdne, okrutne i vulgarne mafijaše i makroe. Naše vrijeme, naše okolnosti i naše situacije su ih iznjedrile, a oni su samo prihvatili ono što im se nudi. Prihvatili su nasilje, maloljetničku prostituciju i kriminal. Jer kod nas ne djeluje pravna država, djeluje organizirani kriminal, a izgubile su se i obiteljske vrijednosti i naš moral.

Možda ja ne razumijem ovo današnje vrijeme, možda ja ni ne živim u skladu s današnjim vremenima. Vjerojatno je to tako, jer ja se ne snalazim, ni u vremenu, a ni u prostoru. I ne znam bi li danas Mario Puzo imao uspjeha sa svojim „Kumom“, jer danas se ipak više voli Jo Nesbo. A za mene je ipak „Junak našeg doba“ Dragutin Pocrnić zvani Glista, i za mene on nije ni suvišan, a ni ambivalentan čovjek. Možda se on razočarao u svoju borbu, možda je on previše riskirao, možda je on štošta uništio, ali tko smo mi da o tome sudimo. No ja jednostavno moram reći da nam je on trebao, on je naša nečista savjest i bez njega se ne može, makar ga Drago Hedl prikazuje kao čudnog i ludog branitelja. Nekad je Jure Kaštelan prikazivao partizane kao tifusare, a sada Drago Hedl prikazuje naše branitelje kao šizofrene, paranoidne i psihički bolesne. Izgleda da je takva sudbina naših boraca, bili oni lažni ili ne bili.

POGLAVLJE 4

Bojim se da u našoj kolektivnoj svijesti, kolektivnom sjećanju i kolektivnom pamćenju ne ostane ta nesuvisla priča o čudnom i ludom branitelju, Igoru Kožulu, iz serije „Šutnja“. Ona je napisana na bazi naših stereotipova o našim braniteljima. Pa su tako naši branitelji čudni, ludi i imaju PTSP. Ja sam bio branitelj, ali nisam takav. Bio sam nezaposlen više od pet godina, nisam dobio braniteljsku mirovinu, nije mi priznat braniteljski staž i nisam čudan, lud i nemam PTSP. Dobio sam prijevremenu mirovinu i od nje skromno živim. Nikoga ne opterećujem svojim problemima i ponekad pogledam neku našu seriju. Najčešće ne pišem o drugim našim serijama, ali sam o ovoj morao nešto reći. Morao sam reći da mi se ona nije svidjela. Jer poznavao sam ja Dragutina Pocrnića, zvanog Glista i smatram da nije red da se o njemu piše da je sumanut i poludjeli hrvatski branitelj. O ostalom mogu govoriti što hoću.

Ujedno me briga što je svjetska tema dječja prostitucija, a ne regionalna. Jer sada se nešto nesuvislo snimalo i snimilo o Slavoniji i ne zna se kada će se ponovo snimiti još nešto. Bojim se da će nam to ostati u trajnom pamćenju i kao jedino što se ima pamtiti. Bojim se da nitko neće pamtiti Dragutina Pocrnića, zvanog Glista, kao našeg Jerneja, kao našeg doktora Kimbla iz filma „Bjegunac“, kao Randlea iz „Leta iz kukavičjeg gnijezda“, kao našeg borca za našu istinu, zapadnu civilizaciju i našu pravdu. I bojim se da će svi: naša vlast, Pučka pravobraniteljica, DORH, USKOK, Državno odvjetništvo, naša Crkva, kao i naše sudstvo, protuzakonito pogodovati interesima naših moćnika i mafijaša i tolerirat će njihovo djelovanje i njihovu korupciju. A mi ćemo i dalje bespogovorno šutjeti o tome i gledat ćemo svoje sitne poslove.

Jer kod nas u Slavoniji nema pravne države, pa smo mi na zlu glasu, mi smo balkanska, crna rupa. Ovdje vladaju mafijaški zakoni, a nevolje nas sustižu jedna za drugom. Jer ovdje se nitko ne bavi

našim osnovnim, socijalnim problemima, jer ovdje je normalan čovjek na margini događanja. Ovdje više nitko ništa ne vidi, nitko ništa ne sluša, ovdje nitko ništa ne čuje i ovdje ljudi nepovratno i bespovratno šute. Ovdje vladaju beskrupulozni političari, koje personificira Ivan Horvatić ili Leon Lučev. Jedino se Dragan Pocrnić, zvani Glista, usudio nekome nešto reći i jedino se on, svjesno ili nesvjesno, pobunio protiv takvog nepravednog sustava. I kad svi vide kako je on prošao, nitko se neće usuditi išta poduzeti. On je uzet za primjer kako se treba obračunati s nekim tko se suprotstavlja uvriježenom sustavu i uvriježenim pravilima. Pa će se sve zamrznuti i nitko se neće boriti protiv takvog sustava gdje posla nema ni za lijek, i što onda preostaje mladim djevojkama nego da se prostituiraju za kutiju cigareta i bon za mobitel. I naravno da se neće ništa dogoditi onima koji su upleteni u afere seksualnog iskorištavanja djevojčica iz Doma za djecu i mladež.

I naravno da kod nas stradavaju zviždači. Pa zar nije tako stradala i Ankica Lepej? Umjesto odlikovanja, zaradila je otkaz. Imala je razne vrline, imala je moralnost, imala je hrabrost, ali su to sve proglasili porokom ludosti. Nisu joj dali ni da objavi svoju knjigu i da ju slobodno prodaje. I valjda se zbog svega toga razboljela i prerano preminula. Ne kaže li se da je i kod nas stigao divlji i okrutni kapitalizam? Da ga je netko tražio, pa smo ga svi dobili. Ne kaže li se da je i tijelo roba kao i svaka druga? Čujem da bi u Srbiji legalizirali prostituciju, sve ostale, napredne zemlje, kao Austrija i Mađarska su je legalizirali, pa zašto ne bi i Srbija? Zašto se trebamo lagati? Ako se o nečemu javno govori, onda to treba i legalizirati. To je dio našeg koncepta kolektivne svijesti, kako bi rekao Emile Durheim ili Karl Gustav Jung. Ali mi se lažemo, nećemo reći ono što je javno, nego kažemo da je to ilegalno i tajno. I to je to naše vjerovanje, to su ti naši običaji, to je taj naš lažni, sociološki koncept. Još kad dodamo našu religiju i Crkvu, sve je tu kompletno. I što još mogu reći, nego da mi nismo suvremeno društvo, nego da smo primitivno, da ne možemo biti primitivnije. Da se bespogovorno držimo dogmi od prije 2.000 godina.

Ako ćemo se tješiti, ima i gorih od nas, Srbi su gori od nas, oni žive u svojem Kosovskom mitu, Jasenovačkom mitu, u svojim trajnim sukobima s Šiptarima, Balijama i Ustašama. Oni su solidarni sa sobom i unutar svog društva. Oni bi po Karlu Gustavu Jungu imali najdublje obrasce zla u ljudskoj svijesti, oni imaju najtamnije dijelove ljudske psihe, no ni mi u tome ne zaostajemo. Pa je ta osječka maloljetnička prostitucija mala beba u odnosu na sva javna i tajna, druga zla koji su počinili ili čine Srbi, ali i naši kriminalci i mafijaši. Pa mene nikako ne šokira ta elitna prostitucija naših tajkuna i bogataša jer mi smo i tako izgubljena generacija, na raznim stranputicama i bez nada i iluzija. A Dragutin Pocrnić, zvani Glista je naš doktor Richard Kimble iz filma Bjegunac kojeg je policija optužila da je ubio svoju suprugu, a on je u potrazi za jednorukim ubojicom.

Ne zna se tko je imao gore noćne more, i ne zna se tko je u gorim neprilikama doktor Richard Kimble ili Dragutin Pocrnić, zvani Glista? I ne zna se zašto ga je Drago Hedl prikazao kao čudnog i ludog branitelja? Jer Dragutin Pocrnić, zvani Glista je bježao od naše pravde ili naše nepravde. Bježao je od naše policije, naše psihijatrije i naših mafijaša koji su mu radili o glavi. A mediji su o njemu također pisali svoje obmane i krive slike da je on poludjeli branitelj, da će on nama učiniti nekakvo zlo, osuđivali su ga unaprijed i njega su optuživali da je on ubio te djevojke. I oni su laž o prostituciji htjeli pretvoriti u istinu. Pa se tako neki od nas moraju suočiti sa sobom i sa našom prošlošću. Jer to zahtijeva naša kolektivna svijest. Jer mi nismo Kinezi, pa da smo sve prethodno zaboravili, pa da smo proglasili kraj povijesti, postali efikasni i prepustili se Kineskom sindromu. Jer kažu da ne preživljavaju najjači, nego oni koji se mogu prilagoditi promjenama. Stoga ja pitam Peru:

„Što ti misliš na riječi Drage Hedla da će serija „Šutnja“ dovesti do progona počinitelja maloljetničke prostitucije?“

„Neće se ništa dogoditi. Mi smo pokleknuli pred našim moćnicima. Kod nas se događaju krimeni, ali kazni nema. Kod nas se nešto

istražuje, ali rezultata nema. Mediji, a i policija se čak ne usuđuju objaviti imena počinitelja.“

„Kažu da je režiser Matanić došao u Osijek snimiti film ili seriju o Zdravku Mamiću, a onda je naletio na Dragu Hedla, pa su snimili tu nesuvislu papazjaniju zvanu „Šutnja?“ „Sve je moguće. Nije li navodno Drago Hedl 1990. godine optuživao Alojzija Stepinca da je ustaški zločinac?“

„Nisam čuo za to.“

„Nije li on otvorio i stvorio aferu s Dragom Lucićem?“

„Je.“

„Ne kaže li Branimir Glavaš da je on klevetnik, da nije profesionalni novinar i da zloupotrebljava novinarsko pero.“

„To su ti naši stupovi društva, mogu reći što god hoće, za njih ne važe kazne vezane za duševne boli, a Drago Hedl se protiv njih nemilosrdno bori.“

„Ali rezultata nema.“

„Kažu da vrh policije, iz tko zna kojeg razloga, želi zataškati seks afere u Osijeku. Kod nas se uvijek nešto zataškava.“

„Tako je, kako je. Mi nismo dobri ni u borbi protiv kriminala, ali nismo sposobni ni snimiti film o tome.“

Stoga, ja zaključujem da nam se sve ovo valjda događa što mi s našim pričama i našom nesrećom ciljamo na svjetsku publiku, a ne na onu regionalnu. Što su oni naša ciljana grupa i publika. Pa za njih izmišljamo Ivana Horvatića i nekakvog Roka, kao naše beskrupulozne poduzetnike i političare. Dobro da to nije Crni Rok iz

serije „Kuda idu divlje svinje“, jer i njega je ubio nekakav Veriga. A priča o toj našoj maloljetničkoj prostituciji je jednostavna, te djevojke ili djevojčice su željele imati što imaju moderne djevojke, cigarete i mobitele i zato su se prostituirale. Naši mafijaši i makroi su to iskoristili i od toga su napravili biznis. To je otkrio Dragutin Pocrnić, zvan Glista i borio se i protiv policije i protiv psihijatra, pa su ga proglasili neubrojivim i poslali u Popovaču i Vrapče. I to je sve ili nije sve. Naime, ta naša gospoda koja je iskorištavala te djevojčice je prošla bez ikakvih kazni.

PUT U JAPAN

POGLAVLJE 1

„Želim biti tvoj omiljeni pozdrav i najteže zbogom.“

Japanska poslovice

U Japanu kažu ili je to japanska legenda, da su dvije srodne duše povezane s nevidljivom crvenom niti i da im je suđeno kada se upoznaju i prepoznaju da žive zajedno do kraja života. Tome se i ja nadam, pa ne smijem propustiti priliku, pa ću i ja biti otvoren za ljubav. Prevladati ću ja svoj strah od žena i svemu tome ću se ja prilagoditi. Jer dosta sam si ja uskraćivao ljubav, dosta sam ja bio razočaran što se toga tiče. Prestat ću slušati o ratu u Ukrajini i korona virusu i posvetit ću se sebi. Prvo ću se baviti ulogom svemira i zvijezda u mom životu, a onda ću krenuti u Japan. Možda je to sebično, ali što mogu kad sam takav. Meni je seks nasušna potreba, a tamo u Japanu me čeka žena koja nije vodila ljubav gotovo sedam godina. To je gotovo kao da od svoje majke ne dobiješ ljubav sedam godina. Netko joj je nešto uskratio, a sada ja to moram nadomjestiti. I što je u tome problem, problem je taj što problema nema, ja sam spreman i ja se tome radujem. Ne znam što je sa mnom, meni ljubav uvijek treba, nadam se da će mi ta Japanka uzvratiti ljubav. Inače, ja odmah odlazim na hinduistički festival u Nepal. Tamo ritualnim plesovima tjeraju zlo, a mene je snašlo zlo, mene je snašla Mica i Mica Troftalja. Dobro da je prošla kineska godina Štakora i Bivola i dobro da je počela godina Tigra. Jer kažu da su Tigrovi oni koji preuzimaju odgovornost i zadatke, jer kažu da Tigrovi ne vole nikoga razočarati. Stoga ja neću razočarati moju Japanku, donijet ću joj i prinijet ću joj moju ljubav, i bogati društveni život, a ona neka s tim čini što god hoće.

Inače, kad sam kupovao kartu za Japan, jeftinija karta je bila preko Tajlanda, pa sam tu kartu odmah kupio, ali zlu trebalo ili zlu ne

trebalo, promijenit ću ja nju za Nepal. Jer sam čuo za nedaće u Tajlandu. A tamo u Tajlandu su žene susretljive za mali novac ili bez novca. Ako platiš svoju ljubav, onda su žene više tolerantne ili više toleriraju. Jer su tamo žene manje zahtjevne, jer tamo žene vole Zapadnjake, one koji na njih sliče ili koji plaćaju njihovu ljubav. Pa sam to htio iskoristiti, a zašto i ne bih, kada mi ništa drugo nije preostalo u životu? Jer ja se držim maksime da je bolje biti lav jedan dan u životu, nego biti nesretna ovca cijeli život. Kad je ovo što nam se ovdje nudi zlo i naopako. Pa i te Tajlandanke su pliće i uže od naših žena. Jer tamo žene više vole tehničare, nego pastuhe. Jer koliko čujem tamo žene ne vole razjarene bikove, obdarene muškarce, nego nestašne zečeve. Jedino ne smiješ imati mlohavu čunu, sve ostalo je dozvoljeno i sve ostalo se tolerira. Pa se ja ne bojim tajlandskih žena, pa ja ne osjećam nikakav strah i želim ostvariti emocionalnu i seksualnu vezu s tim ženama.

Jer iscrpio sam ja sve druge mogućnosti. Jer mene progone Mica i Mica Troftraljka. Pitam ih što hoće od mene, a one kažu:

„Želimo i ovce i novce.“

„Što vam je to?“

„Želimo i seks i novce.“

„Ja vam to ne mogu priuštiti.“

„Mi ćemo se i dalje boriti.“

A ja se ne želim boriti, meni je dosta borbi u životu. Osjećam nelagodu i sram. Jer s takvim ženama imam mlohavu čunu, nemam dovoljnu erekciju. I to je moj nerješivi problem i ne želim ja ići k seksualnom terapeutu.

Mnogi kažu da se muškarci mojih godina više ne seksaju, ja nisam takav, meni je seks još uvijek zanimljiv ili me zanima. No i za seks je potrebna kemija, kompatibilnost i nekakvi zajednički interesi. Ako toga nema, nema tada ni veze. Mene jedino zanimaju bezazlene partnerice, a umislio sam da su takve Azijatkinje. I mislim da s njima uopće neću doživljavati erektilnu disfunkciju, ali kada su u pitanju naše, napasne žene, tada više ne funkcioniram kako treba. Tada osjećam lupanje srca i tijelo mi drhti, tada osjećam glavobolje i vrtoglavice, tada razmišljam da ću se osramotiti. I tada stvarno ne funkcioniram kako treba. Doživljam razne starinske, ali i moderne fobije. Pa tako osjećam strah od neuspjeha, strah da neću obaviti posao kako treba, strah da mi je oružje premalo, ili da će mi oružje biti neupotrebljivo. Stoga, izbjegavam kontakte s našim ženama. Stoga, se štrećam i okrećem na svaku takvu situaciju i na svaku takvu prijetnju. Netko kaže da su u pitanju traume iz djetinjstva, ali ja se toga ne sjećam. Jednostavno je to tako i nije drugačije.

Jednostavno sam ja izbezumljen, bespomoćan i uplašen zbog naših žena. Zbog žena s drugačijom tjelesnom i anatomskom građom. Kažu da sve ovisi o našem limbičkim sustavu, da sve ovisi o našem prefrontalnom korteksu, o našoj amigdali. A ja sam se već prilagodio na Azijatkinje i znam da one preferiraju muškarce s manjim alatom, da one preferiraju psihološke, a ne fizičke stimulacije. Bitno im je pronaći dražicu i g – točku i tada je mnogo lakše. I bitno je isključiti telefon i mobitel, jer onda vas nema tko uznemiravati s lošim vijestima. I nadam se da ću Ašvanjijevoj šogorici pokloniti nešto za čim čezne. Nadam se da ću je opustiti i uljepšati joj život vođenjem ljubavi. I nadam se da ništa neće krenuti nizbrdo. Jer Pero očekuje da mu se javim s pozitivnim vijestima. On ništa ne sumnja u mene, on ne sumnja u to da i ja mogu zakazati. A mogu zakazati iz različitih razloga, ne sviđa mi se miris Ašvanjijeve šogorice, njoj se ne sviđa moj miris, ne bude nikakve kemije između nas dvoje ili obadvoje zakažemo. Stotinu je čimbenika za nešto, ali je tisuću čimbenika protiv toga. Jer puno je više toga što nas razdvaja,

nego što nas spaja. Jer mi smo frustrirani i traumatizirani na sto ili tisuću načina.

Jer ovo kod kuće je prevršilo svaku mjeru, jer ovo kod kuće je nepodnošljivo. Ovdje svaki dan doživimo nekakvu financijsku aferu, ovdje HDZ radi što hoće. I ne zna se jesu li ti HDZ ministri u službi svoje partije, ili su u službi svojih privatnih i osobnih interesa? Ja mislim da su oni u službi svoje partije, jer se, koliko god oni bili krivi, partija pobrine za njih, pa ih smjesti ili premjesti na drugo radno mjesto. A nakon toga naš premijer nam daje nekakvo suvislo ili nesuvislo objašnjenje. I to svakim danom prolazi i još kažu da mu raste politički rejting. A on i njegova stranka HDZ po babi i stričevima dijeli naše društvene novce ili ih dijeli svojim donatorima koji su istresli novce za tko zna kakve programe i projekte. Sve je to kao u Tuđmanovo vrijeme. Sve je to obrazac Franje Tuđmana, a nijanse su iste ili slične. A meni je jednostavno dosta slušati o tomu. I što još mogu reći, nego da sam i od toga pobjegao. Želim se osloboditi obrasca i obrazaca Franje Tuđmana. Želim se osloboditi obrasca zločinačke organizacije.

Naš premijer Andrej Plenković ništa bitno ne poduzima, on nikako da napravi temeljitu rekonstrukciju Vlade, pa kako će on išta mijenjati kad su u Vladi njegovi poslušnici, kad oni rade po njegovim nalogima. Ali što je s reformama, on nikako da nam ponudi nove reforme, on nikako da nam da bolji život, on nikako da se odrekne starih navika, on nikako da se odrekne diktatorskih manira, on nikako da ostvari Tuđmanov san da ćemo postati Švicarska kad se oslobodimo Srba i od Srba, on i dalje funkcionira po principu:

„Drži vodu, dok majstori ne odu“.

On je naš majstor iluzije, samo mi ne znamo o kakvoj iluziji se radi. Ili on funkcionira po nekom drugom nama poznatom ili nepoznatom principu. I ne zna se zašto se toliko dugo oteže s tom aferom Vjetroelektrane? Zašto nema rješenja, sankcija i razrješenja za taj

slučaj? I zašto nema rješenja, sankcija i razrješenja za ostale slučajeve? I zašto ti ministri moraju zloupotrijebiti svoje položaje? I najbolje da se ne zna da se sve radilo u korist stranke, u korist HDZ – a.

Stoga još jednom kažem, obrazac je preuzet od Tuđmana, sve ostalo su nijanse. Stoga ja bježim od toga u nepoznato, jer to mi je uzbudljivo, jer za mene je to možda moja posljednja avantura, jer to mi je posljednje rješenje. Jer ne mogu podnijeti nekakve histerične žene, jer ne mogu trpjeti šokove iz dana u dan. Jer ne mogu trpjeti Micu, Micu Trofrtaljku, utjerivača dugova, Micinog odvjetnika, egzorcista i poštara. A možda je sve to zato što i ja želim obaviti svoju seobu umorne duše. I ne želim ja ići u Italiju, u Francusku, u Češku, u Ukrajinu, Kubu ili Afganistan, ja želim ići u Japan, jer tamo je Ašvanjijeva šogorica, žena koja ima 52 godine, a izgleda kao da ima trideset godina. Jer tamo postoji jednako depresivna žena, kojoj se sve ogadilo, kojoj su smanjili plaću, pa se ona želi ili ne želi, ubiti. Ja bih joj trebao biti posljednji izlaz, ja bih joj trebao biti spas, pa se tako i ponašam.

Meni to što je ona depresivna nije bitno, meni je bilo bitno da mi se dogodila ljubavna kemija na prvi pogled. Kad mi je Ašvanji poslao fotografiju njegove šogorice, kad sam ja otvorio njenu fotografiju, ja sam odmah doživio leptiriće u stomaku, oko mene je zaiskrilo i ja sam se osjećao kao nekakav ludi pubertetlija kojeg drmaju hormoni. Naravno da sam zbog toga osjećao nekakav pritisak i naravno da je taj pritisak remetila Mica, Mica Trofrtaljka, utjerivač dugova, Micin odvjetnik, egzorcist i poštar. Valjda zato sam ja pobjegao od njih, da mi ne remete sreću, ljubavnu strast i ljubavnu kemiju. Da mi ne remete moju seksualnu povezanost s Ašvanjijevom šogoricom. Jer ne doživljam ja to često, ne doživljam ja često da mi se neka žena sviđi na prvi pogled, da mi se sviđi njena fotografija, da osjetim da sam se zaljubio do ušiju, da osjetim odmah kemiju. Da je doživim kao nekakvu svoju muzu ili smisao života. Da doživim želju da je želim dodirivati, milovati i voditi ljubav s njom.

Ne znam zašto, ali odmah zauzimam stav đentlmena, pa želim pomoći Ašvanjijevoj šogorici, ustvari želim ujedno pomoći i sebi. Jer razdire me strast prema toj ženi. Jer kada pogledam njenu fotografiju, doživim nekakvo uzbuđenje, doživim nekakvu fatamorganu. Zaboravim da je ona nekome pripadala, da je rodila kćerku i da možda ga ne želi zaboraviti. Ali što mogu, ona mi se ukazuje i u mojim snovima. I u tim snovima je ljepša od bilo koje žene. Kažem sebi:

„Samo da nema strah od penisa. Samo da nema vaginizam, samo da ne osjeća bolne spolne odnose, sve ostalo je u redu.“

Pa nastavljam:

„Želim što prije otići. Želim je što prije dodirivati, želim je što prije milovati i voditi ljubav s njom.“

Pa sam tako stekao povjerenje u nju, pa ne uočavam nikakvu hipokriziju. Pa mi je ona bliska, da ne može biti bliskija, pa mi je ona nevina i bezazlena i imam osjećaj da je znam cijeli moj život, a tek sada smo se sreli.

Jer ona je jedna bolesna osoba, od ovih životnih uvjeta, od tradicija i navika, a i ja ovdje svakim danom, u svakom pogledu, postajem bolesniji. Nekad kada sam osjetio bolest i neurozu, ja bih išao u Istočnu Europu i tamo sam se liječio. Nekad nam je tako bilo i u Istočnoj Europi, kao u Tajlandu, svatko je imao svoje Partizanske, svoje mitsko mjesto. Ja sam znao ponijeti u tu Istočnu Europu dvoje farmerica, dvoje teksas jakni, deset gramofonskih ploča, dva rum punča ili konjaka i bio sam mali kralj, a žena i djevojaka je bilo na pretek ili na bacanje. Rušenjem berlinskog zida i to se srušilo, jednostavno više nismo zanimljivi, sve je netragom nestalo, nestala je bliskost i naša zavodljivost. Jedne godina bio sam u Češkoj i nikome nisam bio zanimljiv. Osjećao sam se kao govno na kiši, kako je rekao, iz tko zna kojeg razloga, naš prvi predsjednik, Franjo

Tuđman. Valjda mi je taj osjećaj, govno na kiši, podario naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman, jer se tako osjećam od te naše bajne pretvorbe i privatizacije.

Jer ništa nemam, sirotinja sam uboga, nikome ništa ne značim i samo mi preostaje da umrem, pa će sve biti kompletno. Valjda su se tako osjećali moji prijatelji, nikome se nije živjelo u ovom našem nepravednom i suludom društvu. Dovoljno je bilo da se kod nekoga minimalno zadužiš, dovoljno je bilo da padneš u ruke kamatarima, dovoljno je bilo da padneš u ruke našoj državnoj birokraciji, a ja sam pao u ruke Mici, Mici Trofrtaljki, nekakvom utjerivaču dugova, nekakvom odvjetniku, nekakvom poštaru i nekakvom egzorcistu. I jednostavno iz toga ne pronalazim izlaz, jednostavno tomu nisam dorastao. Ne vidim izlaz, nego od toga bježim glavom bez obzira. Dobro da smo se mi svi raspšili po svijetu, dobro da imam Ašvanjija u Japanu i dobro je da on ima slobodnu šogoricu i dobro je da je ona zainteresirana za mene. Jer ne znam što bih sa sobom, jer ne znam što bih sa svojim životom.

A onda sam u međuvremenu čuo da je i u Tajlandu sve naopako, da tamo vlada kriza, da se strancima ne preporučuje Tajland, da kod njih vladaju poplave, potresi, korona virus, gospodarski krah, nesposobna vlast, a ja sam se samo malo osmjehnuo i rekao:

„Tamo je kao kod nas. Ne idem kod njih.“

A netko je rekao da je Tajland zemlja očaja, a ne zemlja sreće ili super destinacija. Da tamo više ništa nije podređeno vašim željama, pa sam odustao od Tajlanda. Otići ću u Tajland nekom drugom prilikom, kada prestane kriza, kada prestanu poplave, kada nestane gospodarski krah, kada nestanu nesposobni vlastodršci ili ću tamo otići u povratku kući. Kažu da ću se lako dogovoriti s putničkom agencijom i zrakoplovnom kompanijom Austrian Airlines, što sam i učinio. Otkazao sam posjetu Tajlandu za neka bolja vremena, kada se tamo bude moglo sletjeti.

Čuo sam ja i za Tajlandsku masažu, da je ona opuštajuća, učinkovita i zdravstveno djelotvorna, no tko mi je kriv kada sam odabrao krivo vrijeme. U posljednje vrijeme se stalno zatičem na krivom mjestu, u krivo vrijeme. Pa sam se tako zatekao i kod Zdravka na krivom mjestu, u krivo vrijeme i sa krivom osobom, to jest s Micom. I nismo se potrefili i nismo jedno drugom bili dragi. Uz to, počeo sam sanjati i Micu Trofrtaljku i nje se ne mogu riješiti. Pa smo se zamrzili i sada ja bježim od nje i Mice Trofrtaljke glavom bez obzira. Bez obzira što uskoro dolazi Valentino, što bi trebali biti zaljubljeni i romantični. Što bi trebali biti tolerantni, a nismo takvima. Nego smo zli, zlopamtila i sebični i mislimo samo na sebe. Pa takav sam i ja, i ja mislim na sebe i na Ašvanjijevu šogoricu. Razmišljam što ću joj raditi i stalno sam uzbuđen. Ne mogu se više suzdržavati. Stalno mislim na nju.

No. što je, tu je, pred nama je Valentino. Doći ću u Japan za Valentino, pa moram biti romantičan, pa ću morati izgovoriti fraze koje se govore za Valentino, pa ću morati dati do znanja Ašvanjijevoj šogorici da mi se sviđa, da razmišljam o njoj, da me ona zanima i da sam najbolji u muško – ženskom paru. Da ne znam biti sam, da mi to ne ide od ruke. Da mi treba netko tko će me probuditi iz zimskog sna. Jer i ja sam kao Danijela Martinović koja kaže:

„Kiša ne može ništa nego padati. Ljubav ne može ništa nego voljeti.“

A to znači, ono što znači. Možeš si to protumačiti kako hoćeš, jer teško je proniknuti u tajne nečijeg srca. I ako ne sanjaš pravu ljubav, a ti sanjaj onu virtualnu. Ja ipak sanjam pravu ljubav i moj Dan zaljubljenih s tom mojom Japankom.

Ne želim ja ništa komplicirati, a ne želim ni da ta Japanka bude komplicirana. Želim svoju srodnu dušu, želim svoj seks i to ti je. Zato nisam htio kontakt uživo, zato nisam tražio njen skype, jer bojao sam se razočarenja. Jer se ja ne osjećam kao riba u vodi kada komuniciram putem skypa. Ja sam ipak starinski tip muškarca. Jer

bojim se da ona neće imati vremena za mene, najbolje je ovako, kupim kartu za Japan, dođem kod nje, a onda se trpimo ili prilagodimo jedno na drugo. Prvi moj korak je dogovor oko dolaska, drugi korak je moj boravak kod nje, a treći korak je moj život s njom. Pa što bude, bit će. Dobro da to dugo ne traje, dobro da smo mi nekako povezani s Japanom. Uplatiš zrakoplovnu kartu, odeš do Austrije i u roku nedjelju dana, evo tebe u Japanu. A kad nekoga kontaktiraš putem skypa, taj se može predomisliti, može isključiti mozak, može isključiti srce, a kažu da ljubav ne bira pamet, nego srce. Taj ti može reći da ne dolaziš, da mu nisi mio i blizak. Jer ne postoji recept ili formula za ljubav. Nekome se sviđaš ili ne sviđaš. Jer nas ipak nešto spaja, spaja nas to da želimo promjene, da želimo zajednički živjeti.

Stoga ću na Tokijskoj zračnoj luci tražiti nekakav originalni poklon za tu moju Japanku, za tu Ašvanjijevu šogoricu. Nekakav cvjetni aranžman, nekakav buket ruža ili nekakvu čokoladu. I nadam se da ću ga naći. Pa sam tako ozbiljnije nešto tražio i našao sam nekakve mirisne svijeće, pa sam tako našao nekakav komplet ugodnih francuskih parfema. Gledao sam ja i nekakvo čipkasto donje rublje, a onda sam ugledao dildo u obliku Djevice Marije. Pomislio sam kome to treba, a tamo je pisalo:

„Samo za one provokativne, samo za Valentinovo, samo za one koji vole film Paula Verhoevena i film: Benedett.“

A ja niti sam gledao taj film, a mislim da ga neću ni gledati jer naši dušobrižnici ga neće ni dozvoliti.

Inače, moram se usredotočiti na Ašvanjijevu šogoricu i ne smijem razmišljati o tome je li Valentinovo precijenjeno ili nije. Odustao sam od Mice i Mice Trofrtaljke, pa si moram naći novu zamjenu i novu animaciju, a to će biti Ašvanjijeva šogorica. Ona će biti moja najvažnija osoba na cijelom svijetu. Za nju ću se pripremiti i s njom ću proslaviti Dan zaljubljenih ili Valentinovo. I baš me brige što ću

osramotiti Micu i Micu Trofitaljku. Jer one mi nisu privlačne, jer one me maltretiraju i uznemiravaju. Pa sam ih konačno otpisao, jer one sličje babama, a ne seksualnim divama ili vamp ženama. Jer žene koje isključivo zanima seks u našem patrijarhalnom društvu zovemo kurvama ili nedoličnim osobama. A ja se sa takvim osobama ne želim družiti, ne mogu ih podnijeti. To mi je valjda u mentalnom sklopu. Jer i ja robujem raznim predrasudama i raznim stereotipovima.

Pa se moram usredotočiti na to hoću li pogoditi želje ili neću Ašvanjijevoj šogorici. Pa ću joj pored tih mirisnih svijeća, pored tih francuskih parfema, pored slatkastog šampanjca, kupiti ću joj i neko cvijeće. Ja se baš ne razumijem u cvijeće, ali se nadam da će mi Ašvanji pomoći. Nadam se da neće reći:

„Ja ti se uopće ne razumijem u cvijeće. Uopće ne znam koje cvijeće voli moja šogorica. Voli li ona šareno cvijeće ili ono manje šareno.“

„Koje ćeš ti cvijeće kupiti svojoj ženi?“

„Zašto bih kupovao cvijeće mojoj ženi?“

„Pa Valentinovo je.“

„Mi ti to ne slavimo.“

„Ni ja ti to nešto posebno ne slavim, Ali želim da se tvoja šogorica zaljubi u mene. Da me po nečem lijepom pamti. Da joj probudim hormon sreće, serotonin, dopamini i adrenalin, da joj se aktivira amigdala.“

„To je nepotrebno ili jesi muškarac ili nisi? Ili jesi u formi ili nisi?“

„Kažu da pokloni imaju razne učinke. Kažu da je buket cvijeća klišeji, ali on je za ženu seksualni stimulans i afrodizijak. On nije samo znak

pažnje, nego on povećava ženski libido i žensku požudu, a ja želim da me tvoja šogorica zavoli, da joj budem privlačan.“ „Radi što znaš. Odgovorna si osoba.“

„Kupio sam mirisne svijeće, kupio sam komplet francuskih parfema, kupio sam slatkasti šampanjac, i sada želim kupiti buket cvijeća.“

„Kupi što god hoćeš.“

„Ne mogu doći i reći: jesi li ti žena šišmiš?“

„Ne znam što ti je sad to?“

„Ne znam je li tvoja šogorica jede šišmiše ili ne jede?“

„Zašto bi jela šišmiše, to jedu Kinezi?“

„I Kineskinje, a nama je to sve jednako.“

„Što vam je jednako?“

„Kineski geni su jednaki Japanskima ili su vrlo slični.“

„Ti bi se iznenadio kakvih sve Kineskinja ima. Nisu oni svi mali i kosih očiju. Nisu oni slični Japancima i Japankama.“

„Nisi mi odgovorio?“

„Što ti nisam odgovorio?“

„Prži li tvoja šogorica šišmiša?“

„Koliko znam ne prži šišmiša, ali spravlja juhu od šišmiša ili je to njena mama, moja punica spravljala.“

„Ima li zaraženih Japanaca zbog toga?“

„Kažu da su zmije kobre i zmije kraiti opasniji od šišmiša. Kažu da kobre pojedu šišmiše i odmah se zaraze.“

„Nije valjda da jedete i kobre?“

„Meso je meso, pogotovo pečeno.“

„Vi jedete i sirovo meso, jedete sirove ribe?“

„Mi jedemo sve što je jestivo.“

„Daj nemoj mi pričati o tome. Odmah sam izgubio volju i želju za tvojom šogoricom. Još mi samo trebaju retrogradne planete i sve će biti kompletno. Ispadne da je ona nekakva psihopatkinja.“

„Nije ona psihopatkinja. Njena majka je spravljala juhe od šišmiša, a ona je seksualno suzdržana. O tome sam ti već govorio. Kod Japanke ne očekuj da pokažu svoju požudu, od nje ne očekuj inicijativu. Ako ti želiš seks, ako si ti njoj zanimljiv, ona će ti se priključiti. Ne očekuj ništa više. Naše žene su suzdržane. Nisu glasne, ne jecaju, ne stenju i ne viču.“

„Izgleda da ona ipak može bez seksa i bez intimnosti? Ali zašto me je onda zvala?“

„Rekla je da dođeš, pa će vidjeti što može s tobom.“

„Ali ako je aseksualna, onda joj ja ne trebam?“

„Za sat vremena sve ćeš doznati.“

„I ja se tome nadam.“

Ašvanji je vozio dalje, bez obzira na moju brigu i na moju zabrinutost. Pitam ga:

„Kako je ime tvojoj šogorici?“

„Pa zar ne znaš?“

„Ne znam.“

„Ime joj je Hana.“

„Znači li to nešto?“

„To znači cvijet.“

„Onda mogu reći: Hani dajem Hanu. Cvijetu dajem cvijet.“

„Reci što god hoćeš. Nadam se da će to uspjeti s vama.“

„Voli li ona rokere ili hipije? Voli li ona taj životni stil?“

„Zašto to pitaš?“

„Ja sam ti nekad svirao i pjevao. Mogao bih glumiti rock zvijezdu.“

„Bolje nemoj. Japanke ne vole rock glumce, a ni mačo muškarce. Budi običan.“

„Ne vole se ni glasno glasati. Kako ću znati jesam li dovoljno dobar?“

„Nekako se snađi. Slušaj da li stenje. Gledaj joj u grudi, gledaj joj u vaginu. Gledaj da li dahće, šire li joj se zjenice.“

„Kako to mogu gledati jer kod nje su prigušene strasti.“

„Je li ti to bitno?“

„Želim joj podariti sladostrašće, barem na početku. Želim da na početku erotski odgovaramo. Možeš li mi ti reći koji je ona tip seksualnog biča?“

„Što se tu nudi?“

„Postoji senzualni tip, erotski tip, dominantni tip, seksualni ovisnik, postoji nezainteresirani tip i kompulzivni tip.“

„Ona je definitivno nezainteresirani tip.“

„Kako ti to znaš?“

„Sa svojim mužem baš nije održavala primjerene seksualne odnose, on ju je zbog toga zlostavljao i tukao, s drugim Japancima se nije baš družila, a čini mi se da joj seks baš nije zabavan.“

„To si mi mogao reći i ranije.“

„Što sam ti mogao reći?“

„Da ona nema normalne seksualne potrebe.“

„Ti si me pitao je li ona uska i plitka?“

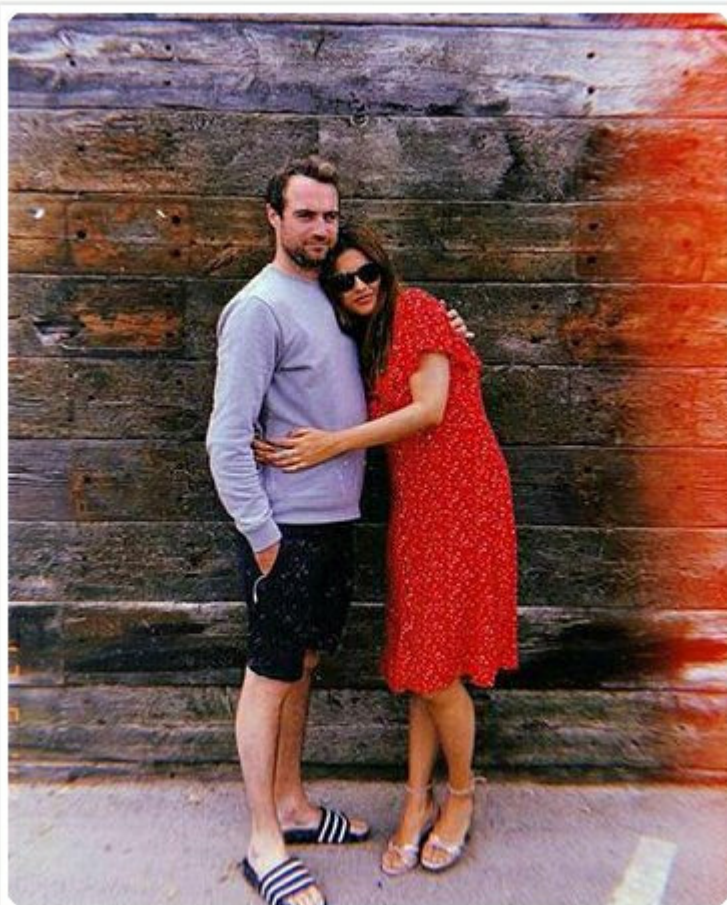
„Je li ona uska i plitka?“

„Izgleda da jeste, a ima potrebu i za muškarcem.“

„Kako to znaš?“

„Rekla mi je da to nije radila šest godina i da se svega toga zaželjela. Ne zna kako pristupiti Japancu, ali s tobom bi probala.“

To me je valjda smirilo. Ako to ona želi, onda to želim i ja. Jer svi mi sanjamo pravu ljubav, jer svi mi želimo nekoga voljeti, imao taj mane ili vrline. Stoga isključujemo svoj um što se toga tiče, sretan sam i možda malo nervozan, sve mi je to novo i uzbudljivo. I neće to biti platonska ljubav, nego prava, obećavajuća i obogaćujuća, seksualna ljubav. I jasno da će ta ljubav potrajati barem šest mjeseci. Da neće doći do suludih svađa jer ja sam ponio i nekoliko romantičnih, ljubavnih filmova da smirim takve situacije, obostranu neurozu i frustracije. Da smirim Hanino možebitno vrijeđanje, ismijavanje i omalovažavanje. Da smirim nečiju nekorektnost, da smirim nečije ludilo. Jer svi mi ponekad poludimo, bude nam svega dosta, prestanemo voljeti, ohladimo se i sve nepovratno nestane.

POGLAVLJE 2

Dah joj je poput meda začinjena klinčićem, njezina su usta ukusna kao zreli mango. Cjelivanje njezine kože nalik je kušanju lotosa. Duplja njezina pupka skriva obilje začina. Kakvi užici dolaze poslije, jezik zna, ali izreći ne može."

Srngarakarika, Kumaradadatta, 12. st.

Ašvanji me je nekako dovezao do Haninog stana. Otišao sam u obližnju cvjećarnicu i kupio sam nekakvo šareno cvijeće. Ašvanji me pita:

„Da nisi kupio crvenu jabuku?“

„Nisam kupio crvenu jabuku. Zašto me to pitaš?“

„Kod nas je test crvene jabuke nešto traumatično za djevojke i žene, a radi se o prvoj bračnoj noći i o prvom seksu.“

„O čemu se radi?“

„Naime, u vrijeme kad se Hana udavala vladao je taj običaj. Kad mladenci obave što se mora obaviti, mladencima u sobu ulazi mladenkina majka, svekrva i ostale žene i provjeravaju je li ispunjena bračna obaveza i je li mlada nevina.“

„Ali to je ponižavajuće za mladu?“

„To još nije sve. Bolno je i ponižavajuće što te žene iznose plahtu, a na plahti se mora vidjeti krv.“

„I tako je bilo u vrijeme Hanine udaje?“

„Utvrdilo se da nikako nisu našli Haninu krv, pa su je svi htjeli izopćiti, kao bila je oštećena roba.“

„I što se onda dogodilo?“

„Hanin muž se tada napravio velik i velikodušan i nije htio razvrći brak, pa je Hanu odveo k ginekologu. Kako ni ginekolog ništa nije mogao reći o Haninoj čednosti, Hanin muž joj je to stalno predbacivao. Morala je to stalno trpjeti.“

„I kakve to veze ima s crvenom jabukom?“

„Taj patrijarhalni običaj se zove test crvene jabuke. Mislim da je on Hanu dodatno i dugoročno traumatizirao. Sada taj tradicionalni običaj Japanci više ne upražnjavaju, to je stvar prošlosti, možda ga netko upražnjava u ruralnim krajevima.“

„Dakle Hani ne trebam govoriti o krvi na plahti, o čednosti i o testu crvene jabuke. Pa ona ima preko pedeset godina, valjda ću s njom pričati o suvremenim i normalnim temama. Ima li još što o čemu joj ne trebam govoriti?“

„Možda ona još uvijek ima psihološku blokadu?“

„Mogao si mi to reći.“

„Što bi ti učinio? Ženi sam obećao da ću te dovesti, a i sam si htio doći.“

„Valjda zato Hana nije imala drugog muškarca? Prethodno iskustvo ju je u tome sprječavalo.“

„Valjda.“

„Dobro da nisam kupio crvenu jabuku.“

„I što si na kraju kupio?“

„Kupio sam cvijeće, mirisne svijeće, bombonjeru, šampanjac i francuske parfeme. Jesam li što zaboravio?“

„Nisi.“

Kad sam sve zbrojio, skupo me je koštao dolazak ovamo. Nadao sam se da će mi se isplatiti. Jer ne ulažem ja u promašene investicije, ulažem u ono što je isplativo. Samo da sam znao da je Hana traumatizirana, ne znam bi li se odlučio za ovaj daleki i neizvjestan put. Stoga pitam Ašvanjija:

„Jesi li i ti sudjelovao u tom svom testu crvena jabuka?“

„Nisam. Moja žena je bila starija, pa nisam ni smatrao da mora biti djevica.“

„Dakle, ona nije prošla taj test crvena jabuka?“

„Nas su, nakon negativnog iskustva s Hanom, njeni roditelji ostavili na miru.“

„Stoga, ti i tvoja žena brinete o njenoj sestri?“

„Valjda.“

Nisam znao što ću s još jednom traumatiziranom ženom? Najradije bih joj zapjevao: „Otvor' ženo kapiju, man' se Očenaša“, ali ne znam kako bi Hana na to reagirala. Jer znam ja da se traume odražavaju na aktivnosti našeg mozga, ali kako se odražavaju to nisam znao. Valjalo bi skenirati Hanin mozak, ali je pitanje što bi se time dobilo? Pitanje je koliko te traume iz prethodnog života utječu na nečiji daljnji i emotivni život? Ja znam da ostanu ožiljci, ali koliko su oni duboki, to ne znam. Ne znam da li je Hana to potisnula u svoju

podsvijest ili koliko to nije? Kako su na sve to reagirali njeni bazalni gangliji, njena amigdala, njen cingularni girus, njen talamus ili njen desni temporalni režanj? Pitam se je li ona emotivni mazohist, voli li ona biti u bolnim vezama ili je emotivni sadist ili je normalna? Voli li ona dramatizirati, voli li ona štetne obrasce ponašanja, voli li ona toksične ljude ili voli biti normalna? I pitam se ja: kakav bih ja trebao biti? Pitam se hoću li biti dovoljno psihički zdrav, snažan i motiviran joj pomoći? Sjetio sam se Prevertovih stihova:

„Otišao sam na trg cvijeća i kupio cvijeće za tebe ljubavi moja,
otišao sam na trg okova i kupio okove, za tebe ljubavi moja.“

Za cvijeće je sve jasno, ali okovi baš i nisu jasni. Ali zašto bi sve moralo biti jasno? Pa ja sam nekad volio nadrealizam, a tamo puno toga nije jasno. A sada je preda mnom pitanje: trebam li birati ili ne trebam birati traumatiziranu partnericu? No, možda se je ona izliječila, možda je sve to zaboravila, možda je to potisnula u podsvijest? Možda se više ne pita: što nije u redu sa mnom? Možda je ona zatomila svoje boli, noćne more, svoju ljutnju, krivnju i sram? I pitam se: koji su kriteriji mog odabira? Trebam li se povući dok nije kasno? Jer tako sam prošao i sa Micom. I ona se činila normalnom, jer i njena anatomija mi je u početku odgovarala, a na kraju se otkrilo da je luda k'o puška ili 100 gradi. Najbolje se je suočiti s istinom, najbolje je to doznati iz prve ruke, najbolje je suočiti se s Hanom. Ne treba ubijati glasnika koji donosi loše vijesti i prije nego što je došao. Ne treba stvarati strah i paniku od vezivanja i bliskosti. Možda to i ne bude loša veza? Možda se je Hana iscijelila? Moram tome hrabro i zrelo pristupiti. Ali bude li se ona čudno i nedosljedno ponašala, bježim ja glavom bez obzira i koliko me moje noge nose.

Kad me je Ašvanji doveo kod Hane nije ništa rekao ili je rekao:

„Sada ti ga ostavljam ovdje. Drži ga kod sebe i ne dovodi ga k nama. Brini se o sebi i brini se o njemu. Ne daj se i nemoj se ubijati.“

I onda je otišao. Valjda mu je svega bilo dosta. Valjda me je trpio i htio me se riješiti. I htio je riješiti moj slučaj s Hanom. Jer nije on želio da ja dođem, nego je to željela njegova žena. Ona se bojala za svoju sestru, da ova ne učini sebi nešto nažao, pa je Ašvanjiju predložila da ja dođem, zlu ne trebalo ili zlu trebalo. Da pomognem Hani oko Karoschijevog sindroma, oko sindroma izgaranja na poslu, oko trauma iz prošlosti i da pomognem da se Hana ne bi ubila.

A ja ću, zbog svega toga, morati Hani reći našu balkansku poslovnu taktiku ili poslovnu poslovicu, da mi radimo koliko nas netko plati i da se mi držimo one parole:

„Ne može nas nitko tako malo platiti, koliko mi možemo malo raditi.“

Da mi ne pretjerujemo s radom. Ja sam također pretjerivao s radom, pa sam doživio burn out, pa sam pregorio ili sagorio, ali sam se i izliječio, pa sam sada valjda zdrav. Nemam kardiovaskularne probleme zbog toga, nego zbog nezdravog života i prehrane i da se mi ne ubijamo također zbog toga. A ja ću se već nekako odužiti Ašvanjijevoj ženi, pa ona mi je namještala i namjestila svoju sestru. Istina, brinula je ona za nju, ali sada ova će morati brinuti i za mene i za nju. Morat će brinuti o našem zajedničkom životu. Sad ona ima druge probleme pred sobom, ima Hanu i ima mene. Stoga sam ja Hani nestrpljivo pružio ruku i još nestrpljivije rekao:

„Ti si Hana. Dajem Hani hanu. Danas je Valentinovo donio sam ti cvijeće, bombonjeru, mirisne svijeće, slatkasti šampanjac i francuske parfeme. Nadam se da će ti to sve odgovarati i da ćemo ugodno provesti naše zajedničko vrijeme.“

Ona je odgovorila:

„Nisi morao trošiti novce na mene. Nisam ja baš tako zahtjevnja.“

„Nema veze. Donio sam Hani hanu.“

„Nije mi nitko nikad poklonio cvijet. Nije mi nitko donio šampanjac i parfeme.“

„Hoćeš da otvorim šampanjac?“

„Otvori ga. Ja ću donijeti čaše.“

Pa sam ja otvorio šampanjac. Čep je pukao i daleko odletio. Hana se iznenadila, pa kaže:

„Nisam to nikad doživjela.“

„Mi uvijek otvaramo šampanjac za Novu godinu ili za neke proslave i svečanosti. A ja mislim da trebamo proslaviti naše novo poznanstvo.“

„Misliš li da će to biti uspješno poznanstvo?“

„Treba u to čvrsto vjerovati.“

„Jesi li gladan? Ispekla sam ti pastrmke.“

„Ne bih to sada. Možda malo kasnije.“

„Kako hoćeš.“

Nisam Hani rekao da su na splitskoj rivi servirali ribu na polugolim djevojkama, da su naše ženske udruge bile zgrožene. Da su bile posebno zgrožene članice udruge „Domine“ i da su rekle:

„To je trgovina ženskim tijelom i to je oblik prostitucije.“

A ja to shvaćam kao umjetnički performans, nešto neobično u našem kraju i ne znam kako bi to Hana shvatila. No ne volim izazivati vruga, tko zna što će ona misliti o meni, kada bih joj predložio da ona glumi stalak za hranu. Kažu da Japanci za to kažu nyotaimori, da to potječe iz razdoblja šogunata i da su tako posluživani plemići. No ja nisam plemić, mene zanima seks s Hanom, pa se mora upristojiti. Pa ne smijem izazvati nekakav incident u vezi trgovine ženskim tijelom i u vezi s prostitucijom. Jer Japanke su u nekim slučajevima konzervativne, ali i u nekim napredne. No ja to ne želim izazivati i provocirati.

Radije kažem:

„Malo sam umoran. Valjda zbog promjene klimatskih zona.“

„Mogu ti pripremiti ležaj?“

„Nemoj mi pripremati ležaj. Želim s tobom pričati.“

„O čemu bi htio pričati?“

„Ašvanji mi je pričao da si u depresiji, da su ti smanjili plaću. Kod nas se kaže:

„Ne možeš me tako malo platiti, koliko ja mogu malo raditi.“ Takav je naš balkanski mentalitet, ali za vas čujem da ste drugačiji.“

Hana se kiselo nasmijala i rekla:

„To je istina, ali nekako sam to pregrmjela.“

„Ašvanji mi je pričao da šest godina nisi bila s muškarcem?“

„To ti nije morao reći.“

„Je li to istina?“

„Valjda jeste. Možda je to i dulje trajalo jer je moj bivši muž bio ozbiljno bolestan i onda je umro.“

„Kako si to izdržala? Mislim to što se nisi seksala.“

„Probala sam ja i sa drugima, ali nije išlo. Kada mi je Ašvanji rekao da te je napustila žena, da si u mirovini, rekla sam da dođeš, pa da bude, što bude. Nestrpljivo sam te čekala i mislila o tebi. Mislila sam da ćeš biti promjena u mom životu. Morat ćemo raditi na tome da se uskladimo. Ja ti neću kuhati ništa neprikladno.“

„Ustvari, ti ćeš raditi, pa ću ja kuhati.“

„Znaš kuhati?“

„Znam kuhati i naše balkanske specijalitete.“

„Koji su vaši specijaliteti?“

„Ćufte, sarme, ćevapčići i ražnjići.“

„Što ti je to ćevapčići?“

„U biti ništa posebno. Vidjet ćeš kad to priprelim.“

„Što su ti ćufte?“

„Isto tako ništa posebno. Vidjet ćeš to kad to priprelim.“

„Ašvanji nam to nikad nije pripremao.“

„Ašvanji to dobro zna ili ne zna, pa je rekao kada to budem kuhao nama, da i njemu skuham. On će to u slast pojesti.“

„I ja ću to u slast pojesti. Nadam se da je to jestivo. Jer ne moram sama kuhati. Znaš da nas žene uzbuđuje kad nam naš voljeni muškarac kuha. Inače, moj muž nije znao kuhati, bio je gotovan i samo je na mene čekao.“

„Onda smo se dogovorili. Jedan dan ću ti skuhati fiš paprikaš, juhu od ribe, a drugi dan ću ti skuhati čobanac, kuhano meso. Inače, mogu reći da sam i ja mislio o tebi i ja sam bio nestrpljiv što se tebe tiče. Ako si za, ja sam ponio glazbene cedee, pa bi ih mogli pustiti i zaplesati.“

„Može. Ako ne želiš jesti, možemo plesati.“

Otišao sam do moje torbe i iz njih sam izvadio glazbene cedee, moj izbor sentimentalnih pjesama ili sentiša, dao sam ih Hani, ona ih pustila na svom glazbenom uređaju i mi smo zaplesali. I mogu reći da me ništa nije razočaralo, da me ništa nije iznenadilo, da sam sve to očekivao. Nitko nije morao ništa glumiti, a ni glumatati. Privukao sam Hanu u čvrsti zagrljaj, a ona se nije branila. Što se ima braniti, kada nam je to nužnost. Jer nikome nije bila ugrožena rodna ravnopravnost, nitko nije obavljao nikakvo rodno ili spolno nasilje, nitko nije obavljao psihičko ili tjelesno nasilje. Sve se odigravalo po nekakvim poznatim seksualnim pravilima ili bez pravila. Ili se sve odvijalo po pravilima koja smo sami odredili. Sve je to u redu kada smo jedno drugome bili privlačni. Meni su odgovarali Hanini mirisi, Hanina anatomija, Hanine grudi, Hanina bedra i bokovi i Hanina stražnjica, pa smo uskoro bili nagi, ili goli kao od majke rođeni.

Jedno drugom smo aktivirali hormon sreće, serotonin, dopamin i adrenalin. Jedno drugom smo aktivirali amigdal, izgleda da smo jedno drugom bili privlačni, jer počeli smo se divlje i strastveno ponašati. Prepustili smo se jedno drugome. Jer meni je Hana bila seksualno privlačna na prvi pogled, a ni ja baš nisam za bacit. Barem ona tako kaže. Bili smo nezasitni, sve se odvijalo bez neugodnosti, poput jakog magneta. Htio sam osjetiti njene mirise, tijelo,

stražnjicu, bedra, grudi, ramena i ruke. Sve je bilo lako, jednostavno, bez neugodnosti, poljupci su se dogodili i dogodila se strast i povezanost u krevetu. Strasti nisu splasnule, ni onda kada je sve završilo. Jer Hana je doživjela sladostrašće. Jer je prela kao mačka, jer se zacrvnjela, jer su joj se bradavice ukrutile, jer su joj se vaginalni mišići stegnuli, jer su joj se zjenice proširile, jer joj se anus stisnuo. Bila je zadihana i borila se za zrak. I nije istina da Japanke ne stenju, ne vrište i ne uvijaju se i one to čine, samo tiho. Zato kažem:

„Ašvanji kaže da japanske žene ne stenju, ne vrište i ne zavijaju. Da su one tihe i samozatajne.“

„Što je još Ašvanji rekao?“

„Da ste vi žene šišmiši i da kuhate juhe od šišmiša.“

„To su gluposti. Nikad nisam kuhala juhu od šišmiša.“

„Ustvari, on je rekao da je to kuhala tvoja majka.“

„To je vještičja juha, pa nije moja majka vještica. Jer samo treba dodati krilo od zmaja, muharu i ludaru.“

„Ti znaš taj recept?“

„Znam, ali ga nikad nisam koristila.“

I mene je to smirilo jer ponovo sam se uravnotežio sa samim sobom. Ponovo mi je serotonin došao u normalu. Jer ponovo sam se uskladio s nekom ženom. Jer ponovo sam bio sretan s nekom ženom. Pa sam ponovo aktivirao dopamin, endorfin i melatonin i ponovo sam zaspao. Bilo me je brige jesam li kod Hane izazvao hiperaktivni poremećaj seksualne želje. Bilo mi je bitno da smo mi uspješno ili neuspješno odradili naš prvi seksualni odnos. Jer ako nismo bili uspješni prvi puta, onda ćemo biti uspješni drugi ili treći

puta. Jer ako nismo bili usklađeni i uspješni prvi puta, bit ćemo usklađeni i uspješni drugi ili treći puta. I što još mogu reći, nego kad sam se probudio, Hana je bila raspoložena i nešto je pjevala. Pitam je da li često pjeva. A ona odgovara:

„Nisam bila ni svjesna da sam pjevala. Sve me je to iznenadilo. Ti si me iznenadio i naša iznenadna intimnost. Od svega toga se bolje osjećam.“

Odmah sam pomislio da je sve bilo u redu, jer je i meni sve bilo odlično i za pet. Privukao sam Hanu k sebi, a ona kaže:

„Neće li nam to biti previše?“

„Ašvanji mi je pričao da vi Japanke ne volite ljubavni maraton, da se vi ne volite ljubiti i uzbuđivati?“

„Ašvanji priča gluposti.“

„Voliš li ti Yoni masažu?“

„Uopće ne znam što je Yoni masaža.“

„To je masaža vagine, Indijci za vaginu ili vulvu kažu Yoni ili posvećeni hram. To je najuzbudljivija erotska masaža. Stimuliraju se stidne usne, dražica, g – točka i vaginalni kanal, ti ritmički pokrećeš svoja bedra i stražnjicu, stežeš i opuštaš mišiće vagine i karlice, a ja ti masiram dražicu. Osjećaš žmarce po cijelom tijelu i doživljavaš kontrakcije u svojoj rodnici. Kad se sve završi, osjećaš da si puna energije.“

„I to je sve? Meni se svidjelo to što smo mi radili.“

„Yoni masaža je neka vrsta predigre, to je potrebno da se žena ovlaži, napali i uzbudi, da joj se zjenice prošire, pojača cirkulacija i

poveća vulva i dražica. Žena tada šalje razne poruke svom muškarcu.“

„Kakve poruke?“

„Ženi proradi oksitocin, srce kuca ubrzanije, i ženi prorade feromoni.“

„I što onda muškarac čini?“

„Primjenjuje pozu mačke, Yab Yum, Treći mjesec, Linearnu pozu i pozu Dodir cvijeta.“

„Uopće mi to nije poznato.“

„To se još zove i tantrčki seks.“

„I to ti znaš?“

„Znam, a mogu i tebe naučiti.“

„Ali ja ništa ne znam o tome?“

„Naučit ćeš. Bitno je jesi li raspoložena za to?“

„Malo me je strah.“

„Ali ti si raspoložena za sve to?“

„Jesam raspoložena, ali ne znam, možeš li ti to obaviti dva puta.“

„Probajmo!“

I već sam je privukao sebi, rekao sam u sebi:

„Televizor možemo pogledati i kasnije.“

Jer japansku televiziju i tako ne razumijem. A ja sam o Hani razmišljao nekoliko dana, jer ja sam razmišljao o mom dolasku ovdje i o seksu sa Hanom. I nije istina da Japanke ne vole seksualni maraton. One ga vole, barem ga Hana voli. Nije ona zbog toga hendikepirana. Probudio sam kod nje seksualnu želju i zadovoljstvo spolnim životom. Iskre su frcale na sve strane, strast je bila divlja, a mi smo bili seksualno usklađeni i kompatibilni.

Nije nam trebala seksualna terapija, jer su nam libido i seksualna želja bili na istoj razini. Nitko nije morao bježati od ovog drugoga. No, ipak Hana mi kaže:

„Zašto odgađaš ejakulaciju? Danas ne radim, pa to mogu izdržati, ali kad budem radila, ne znam hoću li to moći izdržati?“

„Ti samo reci, a ja ću se tome prilagoditi.“

„Inače je sve u redu.“

„I ja se tome nadam. Nadam se da si ti seksualno zadovoljna?“

„Sasvim sam zadovoljna.“

„Meni je to bitno i bitno mi je da to priznaješ.“

Tako je završio moj prvi dan u Japanu, nakon tog našeg seksualnog druženja, bacio sam se na pečene pastrmke, malo sam pričao s Hanom, a onda sam rekao da bih spavao. Razvukli smo krevet i ja sam konačno umoran zaspao. Nestali su moji nemilosrdni aveti iz prošlosti i sadašnjosti. Nestale su moje životne tragedije, katastrofe i nesreće. Ne znam jesu li nestale Hanine traume. Ali nestala je iz mog vidokruga moja tragična žena zvana Mica, Mica Trofrtaljka, utjerivač dugova, Micin odvjetnik, egzorcist i poštar. Jednostavno sam ih

zaboravio ili nisam obraćao pažnju na njih. Jednostavno sam izišao iz svoje depresivno - pesimističke faze. Hana mi je vratila vjeru u život. Pa sam ja ponovo uzeo u ruke Stari zavjet, pa sam tamo čitao o prvim ženama: o Lilith i o Evi. No meni takve žene ne trebaju. Meni trebaju starozavjetne žene kao što su bile: Judita, Ruta, Debora ili Suzana.

POGLAVLJE 3

Ne znam zašto, ali mene žene muče cijeli moj život. Umjesto da ih ja volim, ja s njima ratujem ili se s njima obračunavam. Sa ženama oduvijek imam kuku, muku i motiku. Samo sa ženama je teško ratovati, jer one izbjegavaju direktne sukobe. Navodno one podržavaju i pridržavaju Sun Tzuove ratnu strategiju, pa radije izbjegavaju izravan sukob i izravan obračun i probleme rješavaju pregovorima. Takva je i Mica, ona bi nešto sa mnom pregovarala, umjesto 300.000 kuna, ona je zadovoljna i sa 280.000 kuna, a ja joj ništa ne bih isplatio, pa ona neizmjereno pati. Još kad bi ona patila u tišini, bilo bi to dobro, ali ona stvara kaos i nered. Zato sam i pobjegao u Japan, pa nisam joj ja kriv za njenu anatomiju, nisam ja kriv što je ona preduboka i preširoka za mene, nisam ja kriv što je njena dražica udaljena više od dva centimetra od njene uretre, pa ona ne doživljava višestruka, turbo i tantrička sladostrašća. Nisam ja kriv za njen sindrom mrtve vagine, a ja ne želim stimulirati joj dražicu i g - točku. Pa sam ja morao bježati, upravo tamo, gdje me ona i njen odvjetnik, njen poštar i njen utjerivač dugova ne mogu pronaći.

Mogu reći da mi s Hanom seks nije ni dosadan, a ni predvidljiv. Svakim danom, u svakom pogledu, mi jedno drugo nečim novim iznenadimo. I stalno potičemo svoj oksitocin, dopamin i adrenalin. I stalno otkrivamo nove poze i položaje, pa smo tako otkrili pozu žlice ili vilice. Nismo mi kao Mica koja kaže:

„Dolazi Svjetski dan orgazma, pa ja želim doživjeti svoje višestruko, turbo i tantričko sladostrašće.“

Ja joj na to odgovaram:

„Mene poštedi toga. Ja ne želim raditi s tobom. Za mene si prošlost, nisi mi zanimljiva, za mene si izgubljena.“

„Voljela bih da te ne volim.“

„Voli i muči nekog drugog, mene ostavi na miru.“

„Kažu da je ljubav slijepa, pa ne mogu ništa protiv toga.“

A meni je dosta Micine zaljubljenosti, meni je dosta Micine luđačkog ponašanja. Briga mene za Micina sladostrašća, briga mene što gotovo svaka treća žena ne doživi svoje sladostrašće. Ali nisu sve žene tako lude kao što je Mica. I dosta mi je toga da mene optužuje da sam ja za nešto kriv. Ja obavim svoje, a što ona to ne doživi na pravi način, nisam ja za to kriv. Sada je prekasno da se išta poduzme u vezi s tim. Briga mene za Micin mozak. Briga mene za Micu. Pobjegao sam od nje i ne želim da me ona nađe. Jer ovdje mi je dobro, jer ovdje mi je lijepo.

Ovdje imam s kime prakticirati urbanu tantru. Nije da ne volim ruralnu tantru, ona se odvija u šumama ili prašumama, ali mi je ipak bliža urbana tantra. Jer volim kada Hana zatvori oči i duboko diše, tada znam da se istinski uzбудila, tada znam da se ona sjedinjuje sa mnom. Jer, prvo mi je ta žena svjesno ili podsvjesno privlačna i lijepa, a onda je upoznam, onda nestane njena dobrota i brižnost i onda doživim zlo i naopako. Onda nestanu kvalitete i vrijednosti u tih žena. A mene u početku privuče izgled tih žena, a onda kad upoznam dušu tih žena, doživim zlo. Tako je bilo i sa Micom, učinilo mi se da će to funkcionirati s njom, a onda su počeli trenuci za zaborav. Još se sjećam Micinih riječi da sam u njoj vidio samo seks objekt, a ja joj iskreno ili neiskreno odgovaram: „Barem da jesam, ali ni to nisam. Nemaš ti taj famozni faktor x. Ti mi seksualno više nisi privlačna. Molim te ostavi me na miru.“

„Doživio si sa mnom ljubav na prvi pogled.“

„Možda i jesam, zavarala si moj mozak, ali sam se od svega otrijeznio. Shvatio sam da mi ti ne odgovaraš.“

„Bila sam tvoja iluzija barem jedan dan.“

„Može se i tako reći.“

No, sa Hanom nije tako, s njom moja iluzija i dalje traje i nadam se da će trajati.. Kad sam je ugledao na fotografiji, odmah mi se svidjela, a onda, kad sam došao u Japan, sam u njoj pronašao dobru dušu. Jer Hana nije cinična i zajedljiva, ona me ne kritizira i ona me uvažava. Voli kada joj kuham i sve pojede što joj skuham. A uz sve to, ona mi je seksepilna, ona me svakodnevno izaziva, zavodi i privlači. I što još mogu reći nego da imamo stabilan, harmoničan i partnerski odnos.

Nestala su moja bolna iskustva, moj teret i moje opterećenje. Međutim, nije tako sa Hanom. Nestale se njene traume, a nestale su i moje traume. Mi smo se oslobodili svojih trauma koje su nam obilježile život. Valjda stoga, smo kliknuli jedno prema drugom. Ne znam tko u Ani Karenjini kaže, valjda to kaže sama Ana Karenjina:

„Hoću ljubav, a ljubavi nema.“

To bih i ja mogao reći da nisam došao u Japan i da nisam upoznao Hanu. Izgleda da se meni štošta s njom posložilo. Jer ona nema ni ljubavne, ni mentalne, a ni psihološke blokade. Ona je posve u redu. Pa se ja osjećam kao da sam se probudio iz kome. I osjećam se kao nov čovjek. Jer Hana mi nikad ne govori da joj je hladno, niti da joj je toplo, nikad nije umorna, ne ide ona k ginekologu, neću joj pokvariti frizuru i sve ono ostalo što žena govori kada joj se ne vodi ljubav.

Ona je ljubazna, nikad se ne izgovara i nikad me ne odbija. Čak me nije odbila ni onda kada sam tražio da obuče svilene hulahopke, odjeću francuske sobarice i cipele s visokim potpeticama. Jer ja joj pružam neizmjereno seksualno zadovoljstvo. Pa mi ona tako kaže:

„Neću te nikad odbiti. Naši muškarci tvoje dobi odavno to više ne rade, a ti radiš i pružaš mi mnoga seksualna zadovoljstva. Općenito ne znam što bih bez tebe.

Pitala sam jednu prijateljicu radi li to ona sa svojim mužem, a ova kaže: „Radim“.

Pitam je: „Koliko radiš?“

A ona odgovara: „Jednom ili dva puta mjesečno.“

Što da joj kažem da mi to radimo jednom ili dva puta dnevno. Neću joj to reći, da ona ne bi došla k tebi. Što bih ja bez tebe?“

„Ne budi luda, i ti meni odgovaraš.“

„Nikad se ne zna.“

A ja se na internetu bavim Freudom, njegovim erosom, thanatosom, kontrolom ega, našim nagonima i našim destrukcijama. I znam kako kontrolirati svoj i Hanin svakodnevni nagon. Jer ona mi dolazi s posla umorna, pa mi se prepušta. Ona valjda kaže:

„Radi sa mnom što znaš, ja sam toliko umorna da ne znam što da radim. Najradije bih spavala.“

A ja tada ne slušam Hanu, meni je do ljubavne magije, pa je provodim.

Jer bez obzira na sve, ja ne znam riječima izraziti moju ljubav. Pa sam zbog toga nesiguran, pa se bojim da će mi Hana sve otkazati. Pa joj pokazujem znakove moje ljubavi, pa joj kupujem nekakve nepraktične poklone, pa je pitam je li dobro, je li joj dosadno sa mnom, je li ona moja kraljica i jesmo li mi jedno za drugo? Ona mi ništa ne govori, a onda se odluči progovoriti:

„Nemoj brinuti, kažem ti da mi je drago što si došao.“

„Trebaš mi to češće govoriti.“

„Pa valjda se to podrazumijeva.“

„Ništa se ne podrazumijeva, ako se to ne govori, ako više nismo srodne duše, ja zaključujem da me više ne voliš i pakujem se kući.“

Jer jednom imam s Hanom slične interese, a drugi puta nemam. Jednom shvaćam njene poruke, a drugi puta ne shvaćam. Jednom mi odgovara kada ona zatvara oči kada je ljubim, a drugi puta bih htio da me ona gleda. Jer me ona uopće ne vrijeđa i to nije u njenom karakteru. Jer smo mi kompatibilni, jer između nas vlada pozitivna kemija i ja ne mogu zamisliti budućnost bez Hane. Pa joj predlažem leptir pozu. Ona kaže:

„Što fali misionarskoj pozi?“

„Osjećat ćeš se kao princeza.“

„Ako ja ne moram ništa raditi, onda to učini. Moj posao me učinio umornom.“

I ja odmah stavljam jastuk ispod Hanine stražnjice, a Hana podigne noge na moja ramena. I Hana maše svojim nogama kao što leptir maše svojim krilima, a ja joj stimuliram dražicu i g - točku. Ona uživa, a i ja. Jer Hana je savitljiva, voli podići svoju zdjelicu i voli širiti noge sa mnom.

A ja uz to to što volim seks sa Hanom, volim kuhati naša slavonska jela, i svaki puta oduševim Hanu. Ona to prvo proba, a onda nakon dužeg promišljanja kaže da je to ukusno. Pa normalno da joj je to ukusno, kad mi ona dolazi gladna. Zatim se ona malo odmori, malo joj se jelo slegne i mi smo spremni za druge, naše seksualne igrice. U

posljednje vrijeme Hana najviše voli misionarsku pozu, onda ona malo radi, a ja mislim da ju je posao iscrpio, pa joj to pružam bez pogovora. Ili se bojim da se ona kao Julija otruje. Pa joj sve ispunjavam i što želi, ali i ono što ne želi. Jer ne želim ni ja još jednu tragediju u mom životu. Ne želim ja sukobe obitelji kao što su bili Capuleti i Montecchi. Ne želim ja uzaludno završiti kao Romeo, a Hana kao Julija. Želim dokazati da mi, unatoč svemu, nismo osuđeni na propast. Uz to, dobro da sam čuo da postoji nova verzija misionarske poze i da se zove snježni anđeo, pa se time bavim. Time zagrijevam Hanu u vrijeme kišnog dana, obavljam trenje između nas, a njoj to godi i uživa u tome.

Njoj misionarska poza nikad nije dosadna, ona ju voli i posebno uživa u njoj, a ja joj to ne mogu uskratiti. Jer ona radi, umara se i žvircira se zbog posla, a prilikom misionarskog položaja, ja joj dodatno stimuliram dražicu, onda stavim jastuk ispod nje, pa joj stimuliram i g – točku, a ona neizmjereno uživa. Meni je sve to poznato, a kad mi to dosadi, htio bih promijeniti položaj. No, Hana to ne želi, njoj to odgovara, pa miče kukove i zdjelicu. Zatim me obuhvati nogama i očekuje završetak svega. Ja se tome prilagođavam i sve završavam. Zatim bude mir u kući. Nakon toga, ja malo prošećem, kupim namirnice i vratim se kući s Hanom ili bez nje. Ponekad sam na internetu, ponekad slušam glazbu. Jer ne pijem, ne pušim, ne koristim narkotike, nisam baš neki vjernik, pa mi je glazba opijum za dušu. Tako mi živimo, ja sam zadovoljan, a izgleda da je i Hana zadovoljna. To je naš spolni i ljubavni život. Nema u našem životu nikakvih stereotipova i predrasuda. Hana s posla dolazi umorna, voli kada joj blago diram procijep ženske stidnice i godi joj misionarska poza i to je sve. Ne voli ona pretjerano spolno uzbudjivanje, to joj navodno nije dobro za njen nervni sustav.

Vikendom kada se Hana odmori, radimo posljednji obračun, svečanost nebeskih bogova, pa tada prakticiramo i druge poze i položaje. Ne želim ja Hanu pretjerano iscrpljivati, ona mi je zahvalna

jer ja joj pomažem u liječenju njenih starih, ali i modernih fobija. Stoga pitam Hanu:

„Tvoji roditelji valjda nemaju ništa protiv što sam ja sa tobom, ali ne znam kako je sa roditeljima tvoga supruga?“

„Zašto to pitaš?“

„Jer po tim vašim zakonima nisi čedna udovica?“

„Koga za to briga? Više ja nemam veze s muževim roditeljima.“

„Možda je tako, ali možda da ih ipak pitamo?“

„Što da ih pitamo?“

„Da ih pitamo slažu li se oni s tom novonastalom situacijom?“

„Ja im nikad nisam valjala kao snaha. Zašto bi ih pitala?“

„Takav je red kod vas u Japanu. To je formalnost. Najbolje da ih kontaktiraš i pitaš ih jesu li suglasni sa mnom?“

„Neću ih ja kontaktirati. Ne želim ja išta imati s njima.“

Ja više nisam inzistirao. Mislio sam da je takav red, a ja nekakav red poštujem.

Stoga, u vezi seksa pitam Ašvanjija:

„Čitaš li ti Nefzauia i njegov: „Mirisni vrt za odmor duše“?

„Ne znam što ti je to?“

„Nemoj biti tako sumoran. Nefzaui dijeli muškarce i žene prema temperamentu i tjelesnoj građi. Ne voli muškarce brze na djelu, a spore u pripremi. Ne voli žene s mnoštvom prirodnih nedostataka.“

„Kažem ti: ne znam za tog čovjeka, a ne znam ni za njegove ideje.“

„On je Perzijanac i jako ga hvali John Donne.“

„Tko ti je sad to?“

„Sigurno znaš za:

„Nijedan čovjek nije Otok, sasvim sam za sebe; svaki je čovjek dio Kontinenta, dio Zemlje; ako More odnese Grudu zemlje – Evrope je manje, kao da je odnijelo kakav Rt, Posjed tvoga prijatelja ili tvoj vlastiti; smrt svakoga čovjeka smanjuje mene, jer sam obuhvaćen u Čovječanstvu. I zato nikada ne pitaj kome zvono zvoni; Tebi zvoni.“

To je John Donnovu.“ „Što to ima veze s bilo čim?“

„John Donne je napisao i „Ekstazu“ gdje on slavi lijepu ženu i ljubav s njom.“

„Dobro i što je taj Nefzaui rekao?“

„Rekao je: „Žene su vaša polja i vaše njive. Idite i obrađujte ih kako to vi sami znate i umijete!“ obrađuješ li ti svoja polja i svoje njive?“

„Pa, baš i ne, ja sam se toga zasitio.“

„Onda nemam što s tobom u vezi toga razgovarati.“

„A obrađuješ li ti Hanina polja i njive?“

„Barem jednom, a neki puta dva puta dnevno.“

„Zato vas nema k nama.“

„Ne želimo smetati. Ako želiš mogu ti dati savjet kako da poboljšaš svoje seksualne moći. Koristi crni biber, cimet, oraščiće, čičak, sjeme zelenog lovora, klinčiće, koprivu, lavandu, orahe, med i đumbir. Malo više radi na svojoj duhovnosti, nego za fiziološkim potrebama. Ja sam sretan što je Hana žena lotos, i što je njena vagina sitna poput lotosovog cvjetnog pupoljka. Što mi je ona privlačna i nježna.“

„Ja sam se moje žene zasitio.“

„Znaš li ti onog Peru što idem s njim na kavu?“

„Možda ga i znam.“

„Bi li ti i njemu našao takvu ženu kao što je Hana? I on želi to što ja imam s Hanom. On želi harmoniju s ženama.“

„Što ne pitaš Hanu, na onoj slici su slobodne žene koje s Hanom idu na fitness.“

„Morat ću je pitati.“

Pa je tako završio moj razgovor s Ašvanjijem, a ja sam odlučio nazvati Peru. Prvo sam razgovarao s Hanom i rekao sam joj da bih Peri ponudio žene sa one Ašvanjijeve slike. Ona se s tim složila i sad čekamo Perin odgovor. Zašto da samo nama bude lijepo, neka bude lijepo i Peri i Haninoj prijateljici.

Jer naše žene nas nečim, ne znam čime, odbijaju, a ove žene u Japanu i u Aziji, izgledaju mladoliko i privlačno. Tako mi je lako s Hanom voditi ljubav, da to ne mogu opisati. Jednostavno to je tako i nikako drugačije. Hana je bezazlena, možda voli i oralni seks, ali ga ne traži od mene. Ja joj ga ne nudim, nego je pitam:

„Što bi ti htjela od mene?“

Ona mi kaže:

„Volim Anais Nin. Možemo li je nekad čitati zajedno?“

Ja joj odgovaram:

„Trudit ću se i ja voljeti Anais Nin, već sa nabavio njene knjige: „Kuća incesta“, „Zavođenje Minotaura“ i „Deltu Venere“.

I već je citiram Anais Nin:

„Bacite svoje snove u svemir kao zmaja i znate li što će vam to donijeti: nove prijatelje, novu ljubav, novu zemlju.“

„Ljubav nikada ne umire prirodnom smrću. Umire jer ne znamo kako napuniti njegov izvor. Umire od sljepoće, grešaka i izdaja. Umire od bolesti i ožiljaka, umire od umora.“ „Nemojte tražiti zašto, u ljubavi nema razloga, ona te pronalazi ili ne pronalazi, nema tu nekog dubokoumnog objašnjenja, nema rješenja.“

„Uvijek ću biti djevica – prostitutka, naopaki anđeo, dvolična zlokobna i svetačka žena.“

„Što je ljubav nego prihvaćanje drugoga, kakav god on bio.“

„Kad me tvoja ljepota pogodila, to me rastvorilo. Duboko u sebi, ja se ne razlikujem od tebe.“

Sanjao sam te, želio sam tvoje postojanje. Vidim u tebi onaj dio mene koje si ti. Predajem se svojoj iskrenosti jer ako te volim to znači da dijelimo iste maštarije, dijelimo istu ludost.“

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina – „Vodič za tantru"; „Mica Trofrtaljka"

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„MICA TROFRTALJKA"	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	31
POGLAVLJE 4	43
POGLAVLJE 5	57
POGLAVLJE 6	63
POGLAVLJE 7	73
POGLAVLJE 8	87
POGLAVLJE 9	95
POGLAVLJE 10	109
POGLAVLJE 11	123
POGLAVLJE 12	135
POGLAVLJE 13	149
POGLAVLJE 14	161
POGLAVLJE 15	171
„SLAVONSKA ŠUTNJA"	185
POGLAVLJE 1	185
POGLAVLJE 2	199
POGLAVLJE 3	207
POGLAVLJE 4	219
„PUT U JAPAN"	224
POGLAVLJE 1	224
POGLAVLJE 2	241
POGLAVLJE 3	256

BILJEŠKA O PISCU	268
SADRŽAJ	270

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

MICA TROFRTALJKA

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: **095/853-03-40**
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

MICA TROFRTALJKA

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-264-207-5

MICA TROFRALJKA

Boris Golić

www.digitalne-knjige.com

